

ФРАНСИС ПОЛ УИЛСЪН ПРОКЛЯТИЕТО

Част 1 от „Майстор Джак“

Превод от английски: Юлия Чернева, 1996

chitanka.info

На моите две „Викита“ — Дженифър и Меган

БЛАГОДАРНОСТИ

Неоновият надпис в магазина на Ейб първо се появява в „Оръжейният магазин на Ъшър“ от А. И. ван Фогт, 1951, публикувана от А. И. ван Фогт. Използван е с разрешението на автора.

Със знанието им или без да знаят, следните личности ми помогнаха по един или друг начин, докато пишех тази книга: Бетси Банг и Моли Гарет Банг („Демоните от Раджпур“), Ричард Колиър („Великото индийско въстание“), Лари Колинс и Доминик ла Пиер („Свобода в полунощ“), Харлан Елисън (с последния ред в „Кротоан“), Кен Фолет, Л. Нийл Смит, Стивън Спръил, Ал Цукерман и най-много от всички старовремските разказвачи на Странната Заплаха и историите за Жълтата Опасност.

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Манхатън

Четвъртък, 2 август 198-

Джак Майстора се събуди от проникващата светлина в стаята. Усети болки във врата и долови натраплив шум.

Беше заспал на канапето в спалнята за гости, където държеше видеото и телевизора си. Обърна глава към тях. По двуметровия екран нервно пробягваха черни линии, а климатичната инсталация в дясната страна на двойния прозорец работеше на пълни обороти.

Стана, изпъшка и изключи видеото. Съскането спря. Наведе се и докосна пръстите на краката си, после разкърши гръбнака си. Болката беше ужасна. Канапето беше направено за сядане, а не за спане.

Приблужи се пак до видеото и извади касетата с „Франкенщайн“ от 1931.

Горкият Хенри Франкенщайн, помисли Джак, докато пускаше касетата в кутията ѝ. Въпреки всичките доказателства в полза на противното и мнението на хората около него, Хенри е бил убеден, че е с разсъдъка си.

Джак пхна кутията на мястото и извади съседната — „Невестата на Франкенщайн“.

Погледна през прозореца и видя обичайния пейзаж — пясъчен бряг, спокоен син океан и летовници. Плажът вече не му беше интересен. Една тропическа гора би изглеждала по-добре. С множество птици, влечуги и зверове, дебнещи сред листата. Джак запомни тази идея. Може би щеше да намери свестен художник.

Телефонът иззвъня. Кой ли го търсеше? Беше сменил номера си преди няколко месеца. Малцина го знаеха. Не си направи труда да вдигне слушалката. Телефонният секретар щеше да се погрижи за обаждането. Чу изщракване, а после собствения си глас:

— „Пинокио Продъкшънс“... В момента ме няма, но ако...

— Вдигни, ако си там, Джак — прекъсна го нетърпелив женски глас. — Инак ще се обадя пак.

Джуи!

Джек едва не се спъна от бързане да стигне до телефона. С едната ръка изключи секретаря, а с другата взе слушалката.

— Джиа? Ти ли си?

— Да.

Гласът ѝ беше равнодушен и леко възмутен.

— Господи! Отдавна не съм те чувал!

От два месеца. Сякаш бяха цяла вечност. Трябваше да седне.

— Радвам се, че се обаждаш — добави Джак.

— Не е каквото си мислиш, Джак.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се обаждам по собствено желание. Ако зависеше от мен, изобщо нямаше да те потърся. Но Нели ме помоли.

Радостта му се изпари, но той продължи да говори.

— Коя Нели?

Името не му говореше нищо.

— Нели Пейтън. Сигурно си спомняш Нели и Грейс — двете дами англичанки?

— О, да. Как бих могъл да ги забравя? Те ни запознаха.

— Намерих сили да им простя.

Джак отмина думите ѝ с мълчание.

— Какъв е проблемът?

— Грейс е изчезнала. Не са я виждали от понеделник вечерта.

Джак помнеше Грейс Вестфален — типична превзета англичанка, приближаваща седемдесетте. Не беше от онези, дето бягат от домовете си.

— А полицията...

— Разбира се. Но Нели настоя да ти се обадя, за да ѝ помогнеш.

— Да дойда ли?

— Да. Ако желаш.

— Ти ще бъдеш ли там?

— Да — ядосано въздъхна тя. — Ще дойдеш ли?

— Тръгвам.

— Не бързай толкова. Дежурните полицаи, които бяха тук, казаха, че тази сутрин ще ни посети детектив от участъка.

— Аха.

Това не беше хубаво.

— Предположих, че това ще охлади ентусиазма ти.

Не беше необходимо да бъде толкова самодоволна.

— Тогава ще дойда следобед.

— Знаеш ли адреса?

— Жълтата къща на Сътън Скуеър. Тя е единствената там.

— Ще кажа на Нели да те чака — рече Джиа и затвори.

Джак подхвърли слушалката, улови я и я сложи на апарата. Сетне отново включи телефонния секретар.

Щеше да види Джиа. Тя му се беше обадила. Е, не се държа дружелюбно, но все пак се бе обадила. Това беше първият им разговор, откакто тя го напусна. Джак се развесели.

Обиколи хола на апартамента си. Смяташе, че стаята е изключително уютна, но малцина посетители споделяха мнението му. Най-добрият му приятел, Ейб Гросман, бе определил помещението като „клаустрофобично“. А когато беше настроен свадливо, Ейб казваше, че в сравнение с хола на Джак, къщата на семейство Адамс изглежда като шедьовър на Баухаус^[1].

Стените бяха облепени с плакати от стари филми, а лавиците — отрупани с антикварни предмети, които Джак купуваше по време на обиколките си из града. Той си проправи път сред колекцията от старинни дъбови мебели във викториански стил. Имаше шкаф с изящна дърворезба, писалище, хлътно диван с висока облегалка, грамадна маса с крака, изваяни като лапи на хищник, две помощни масички, стъпили на птичи нозе, вкопчени в кристална топка и любимото му голямо кресло.

Влезе в банята и се зае с омразния утринен ритуал — бръсненето. За пореден път се зачуди дали да не си пусне брада. Лицето му не беше грозно. Кафяви очи, тъмнокестенява коса — може би твърде дълга — и нос с нормална дължина. Ухили се на отражението си в огледалото. Е, зъбите можеше да са по-бели и прави, пък и устните бяха твърде тънки, ала усмивката не беше лоша. Безобиден лик. Като допълнителна награда, към него безплатно вървеше и жилаво мускулесто тяло, високо метър седемдесет и осем.

Какво не му харесваха?

Намръщи се.

Попитай Джиа. Тя знае.

Но от днес положението щеше да се промени.

Взе набързо душ, облече се и изгълта две какаови пасти. Сетне стегна кобура за глезена си и пъкна вътре най-малкия съществуващ пистолет — четирийсет и пети калибър — семерлинг ЛМ-4. Знаеше, че кобурът ще спари крака му, но никога не излизаше невъоръжен.

Погледна през шпионката на външната врата и отключи четирите резета. Жегата моментално го блъсна. Облякъл бе джинси и тънка риза с къси ръкави. Влагата вече се просмукваше през дрехите му.

Спря се на външните стъпала. Слънцето сърдито печеше през омарата над покрива на музея по естествена история. Влажният въздух висеше неподвижен над уличната настилка. Джак виждаше и надушваше мръсотията — прах и сажди.

Горен Уест Сайд през август.

Джак слезе на тротоара и тръгна на запад. Мина покрай телефонна кабина. Този път работеше. Някой редовно изтръгваше слушалката и оставяше разноцветните жици да висят като нерви от ампутирани крайници.

Набра номера на офиса си, за да прослуша телефонния секретар там. Чу се познатото съобщение, което обаче не беше записано с неговия глас:

Тук е Джак Майстора. В момента съм по работа, по след като чуете сигнала, кажете името и номера си и разкажете накратко какъв е проблемът ви. Ще ви се обади веднага, щом мога.

Един женски глас каза, че сешоарът ѝ е повреден. После някакъв мъж попита как да оправи миксера си. Джак не записа телефонните им номера. Откъде ли бяха научили номера му? Третият и последен глас беше особен — спокоен, но бърз и отсечен, и с британски акцент, ала човекът не беше англичанин. Джак познаваше неколцина пакистанци, които говореха така. Мъжът явно беше разтревожен и заекваше.

— Мистър Джак... Моята майка... Снощи баба ми беше пребила. Трябва да разговарям с вас незабавно. Много е важно.

После съобщаваше името и телефона си.

Това беше единственото обаждане, на което Джак смяташе да отговори. Макар че можеше и да не го прави, защото възнамеряваше да

посвети цялото си време на Джиа. Това можеше да е последната му възможност.

Набра номера на непознатия и резкият глас отговори веднага.

— Мистър Бахти? Обажда се Джак Майстора...

— Това не е същият глас — прекъсна го мистър Бахти.

Много проникателно, помисли Джак. Гласът, записан на телефонния секретар, беше на Ейб Гросман.

— Стара лента — каза той.

— Аха. Добре. Трябва да ви видя веднага, мистър Джак. Въпросът е на живот и смърт.

— Ами, знам ли, мистър Бахти. Аз...

— Не ми отказвайте!

В тона му се долови нова нотка. Явно не беше свикнал да го отрязват. Джак не обичаше такива хора.

— Не ме разбрахте. Вече съм зает с друг...

— Мистър Джак! Има ли нещо по-важно от живота на една жена? Не може ли другото да почака? Баба ми беше жестоко пребита по улиците на вашия град. Тя се нуждае от помощ, каквато аз не мога да ѝ окажа. Ето защо се обърнах към вас.

Джак разбра какво е намислил мистър Бахти — искаше да го предизвика. Това не му се понрави, но беше свикнал с подобно поведение и реши да го изслуша.

След секунда Бахти вече разказваше.

— Колата й... американски модел... се повредила. И когато тя...

— Запазете това за после — прекъсна го Джак, доволен, че поне в случая го е срянал.

— Елате в болницата. Баба ми е в „Света Клара“...

— Не. Първата ни среща ще бъде там, където аз кажа. С всичките си клиенти се запознавам на моя територия. Не правя изключения.

— Добре — недоволен отговори Бахти. — Но трябва да се видим много скоро.

Джак му каза адреса на бар „Хулио“, който се намираше на две пресечки от телефонната кабина, сетне погледна часовника си.

— Сега е десет. Бъдете там точно в десет и трийсет.

— След половин час? Не знам дали ще успея.

Чудесно! Джак обичаше да дава на клиентите си колкото е възможно по-малко време да се подготвят за първата им среща.

— В десет и трийсет. Ще чакам десет минути. След това няма да ме намерите.

— Добре. В десет и трийсет — рече мистър Бахти и затвори.

Това обезпокои Джак. Държеше той да затвори пръв.

Тръгна на север по Кълъмбъс авеню, като вървеше в сянката покрай сградите. Някои магазини отваряха сега, други работеха от няколко часа.

Бар „Хулио“ беше отворен. Там рядко затваряха.

— Джак! — извика Хулио.

Стоеше зад бара. Виждаха се само главата и раменете му.

Не се ръкуваха. Познаваха се твърде добре, за да го правят. Хулио притежаваше нюх да надушва представителите на властта. Джак полагаше много усилия да ги отбягва. Начинът му на живот зависеше от това. Пък и професията му беше такава, че много често ядосваше други хора, за да защити интересите на клиента си.

— За бира или по работа?

— Преди обяд? Ти как мислиш?

Един изпотен стар пияница чу забележката и хвърли на Джак бегъл поглед, изпълнен с неприязън. Хулио тръгна след Джак към сепаретата в задната част на бара, като бършеше ръце в престилката си. Ръцете и раменете му бяха мускулести от ежедневното вдигане на гири и от гимнастиката. Косата му беше къдрава и мазна, кожата — смугла, а мустакът стоеше като тънка чертичка над горната му устна.

— Колко и кога?

— Един. В десет и трийсет.

Джак седна в последното сепаре, откъдето се виждаше вратата. Задният вход беше на две крачки.

— Името му е Бахти. Звучи ми пакистанско.

— Ясно. Кафе?

— Да.

Джак се замисли за Джиа. Радваше се, че следобед ще я види. Започна да си подсвирква през зъби. Хулио се върна с кафеник, чаша и сутрешния „Дейли Нюз“ и го изгледа учудено.

— Как така си в добро настроение?

— Защо не?

— Начумерен си от няколко месеца, човече.

— Лични истории.

Хулио сви рамене и му наля кафе. Джак го пиеше без захар и сметана, когато чакаше някого. Мразеше първите срещи с клиентите. Винаги съществуваше вероятност човекът да не е клиент, а някой, който има сметки за уреждане. Стана и провери дали задната врата е отключена.

Сетне прегледа вестника. Заглавието на първата страница гласеше: „Къде са бездомниците?“. Пресата отделяше голямо внимание на бързото и загадъчно увеличаване на броя на безследно изчезналите бездомници през последните няколко месеца.

Мистър Бахти влезе в десет и трийсет и две. Нямаше съмнение, че е той. Носеше бял тюрбан и морскосиня туника. Тъмната му кожа се сливаше с дрехата.

Хулио мигновено се приближи до него. Размениха няколко думи и Джак забеляза, че новодошлият се дръпна, когато Хулио се наведе към него. Ядоса се, щом Хулио театрално сви рамене и тръгна към Джак.

— Чист е — рече барманът, — но е странен.

— Как разбра?

— Ами, много е студен. Тръпки ме побиха от него.

— А какво направи, че оня се вкисна? — попита Джак.

— Нищо особено. Ядоса се, че го претърсих ей така, между другото. Да ти го изпратя ли, или ще се омиташ?

Джак се поколеба дали да не се разкара. И без това може би щеше да откаже на мистър Бахти. Но вече се бе съгласил да се срещнат, пък и човекът дойде навреме.

— Изпрати ми го и да приключваме.

Хулио показа на мистър Бахти сепарето и се върна на мястото си зад бара.

Бахти тръгна с плавна, плъзгаща се походка, която излъчваше самочувствие и увереност. Преполови разстоянието и Джак видя, че лявата му ръка е отрязана. Дрехата му беше скроена без ръкав. Бахти беше висок около метър осемдесет и седем, слаб, но як. Приблизително петдесетгодишен. Дълъг нос. Добре оформена брада, заострена на върха. Голяма уста, но тънки устни. Бялото на кафявите му очи блестеше на фона на мургавото му лице.

Той спря пред сепарето и се вгледа изпитателно в Джак.

[1] Архитектурна школа, основана от Валтер Гропий в Германия през 1919, известна с адаптацията на науката и техниката в изкуството и с експерименталното използване на метал, стъкло и др. в строежа на сградите. — Бел.пр. ↑

2.

Кузум Бахти не хареса бар „Хулио“, където вонеше на печено говеждо и алкохол и гъмжеше от хора от низшите слоеве. Това беше едно от най-мръсните заведения, които бе имал нещастieto да посети по време на престоя си в този отвратителен град. Беше убеден, че замърсява кармата си, само като стоеше там.

А онзи обикновен трийсет и пет годишен мъж, който седеше пред него, сигурно не беше човекът, когото търсеше. Американецът беше съвсем незабележителен, твърде нормален и незначителен, за да осигурява услугите, за които бяха разказали на Кузум.

Ако беше в родината си Бенгал, положението щеше да е овладяно. Хиляди хора щяха да претърсват града. Но тук, в Америка, Кузум беше принуден да моли за помощ един непознат. Догади му се.

— Вие ли сте човекът? — попита той.

— Зависи кого търсите — отговори Джак.

Кузум забеляза, че на американеца му е трудно да отмести поглед от отрязаното му рамо.

— Търся Джак Майстора.

— Тогава съм аз — рече Джак и разпери ръце.

Кузум промълви недоверчиво:

— Вероятно съм сбъркал.

— Може би — отговори американецът.

Джак изглеждаше умислен и явно не се интересуваше от Кузум и от неговия проблем.

Бахти се обърна и се наклони да си тръгне, но сетне промени решението си.

Той седна срещу Джак Майстора.

— Аз съм Кузум Бахти.

— Джак Нелсън.

Американецът протегна ръка.

Кузум не желаше да се насили да я стисне, ала не искаше да обижда този човек. Той му беше необходим.

— Мистър Нелсън...

— Джак, ако обичате.

— Добре... Джак.

Бахти се почувства неловко от тази фамилиарност още при запознаването.

— Извинявайте. Не обичам да ме докосват. Източен предразсъдък.

Джак погледна дали ръката му не е мръсна.

— Не се обиждайте, но...

— Оставете това. Кой ви даде телефонния ми номер?

— Нямаме време... Джак... Настоявам...

— Винаги държа да знам кой изпраща клиентите ми.

— Много добре. Мистър Бъркс от Британската мисия в Обединените нации.

Сутринта Бъркс беше откликнал на обезумялото му обаждане и му бе разказал колко добре се е справил Джак с един опасен и деликатен за Обединеното кралство проблем по време на Фолклендската криза.

Джак кимна.

— Познавам го. И вие ли работите в Обединените нации?

Кузум стисна юмрук и се опита да се примири с разпита.

— Да.

— Предполагам, че вие, делегатите от Пакистан, сте доста гъсти с британците.

Кузум имаше чувството, че му удариха плесница. Надигна се от мястото си и викна:

— Не ме обиждайте! Аз не съм от онези мюсюлмани...

После се опомни. Вероятно беше безобидна грешка. Американците не знаеха основни неща.

— Аз съм от Бенгал. Член съм на индийската делегация. Индус съм. Пакистан, който по-рано влизаше в територията на Пенджаб, е мюсюлманска държава.

Джак явно не схвана разликата.

— И така, разкажете ми за баба си.

— Разберете — каза той, като разсеяно отпъди една муха, която си бе харесала лицето му, — че ако се намирах в родината си, щях да реша въпроса по свой начин.

— Къде е пострадалата?

— В болницата „Света Клара“ на...

— Знам къде е. Какво се е случило с нея?

— Рано сутринта колата ѝ се повредила. Шофьорът отишъл да търси такси, а тя направила глупостта да излезе от автомобила. Нападнали я и я пребили. Щеше да е мъртва, ако не минал полицейски патрул.

— Опасявам се, че непрекъснато стават такива неща.

В очите на американеца проблесна някакво пламъче, което подсказва на Бахти, че този човек не е лишен от чувства.

— Да, жалко за града ви.

— Нима по улиците на Бомбай и Калкута не нападат никого?

Кузум сви рамене и пак отпъди мухата.

— Онова, което става с низшите касти, не ме интересува. В моята родина и най-отчаяният хулиган би се замислил, преди да се осмели да пипне с пръст човек от кастата на баба ми.

Нещо в това обяснение обезпокои Джак.

— Демокрацията е прекрасно нещо — намусено каза американецът.

Кузум също се намръщи.

— Мисля, че сбърках. Мистър Бъркс горещо ви препоръча, но аз смятам, че няма да се справите с тази задача. Освен това, изглежда не притежавате физическите качества да свършите работата.

Джак се усмихна така, сякаш бе свикнал с подобна реакция. Лактите му бяха на масата, а ръцете — скръстени пред него. Внезапно дясната му ръка се стрелна към лицето на Бахти. Кузум застина в очакване на удара и се приготви да го ритне.

Удар така и не последва. Ръката на Джак мина на милиметри от лицето на Кузум и сграбчи мухата, кацнала на носа му, без да го докосне. Майсторът стана до вратата и пусна насекомото в зловонния въздух на задната уличка.

Изключително бърз, помисли си Бахти. А най-важното беше, че не уби мухата. Може би, в края на краищата, това беше подходящият човек.

3.

Джак се върна на мястото си и се вгледа в индуса. Чест му правеше, че не трепна. Или рефлексите му бяха твърде бавни, или имаше железни нерви. Според Джак рефлексите на Бахти бяха отлични.

— Въпросът е спорен — започна Джак. — Да намериш определен побойник в този град е все едно да бръкнеш в гнездо на оси, за да търсиш онази, която те е ужилила. Ако го е видяла достатъчно добре, трябва да отиде в полицията и да...

— Никаква полиция! — отсече Бахти.

Това бяха двете думи, които Джак очакваше да чуе. Участваше ли и полицията, щеше да се откаже.

— Откраднали са ѝ огърлицата. Безценно наследство. Тя трябва да си я получи.

— Но нали казахте, че баба ви умира...

— Преди да умре! Трябва да ѝ бъде върната преди това!

— Невъзможно. Не мога...

— Трябва да го направите! Намерете онзи тип! Тя го е одрала покрай окото. Има начин да го откриете!

— Това е работа на полицията.

— Полицията ще се забави много. Огърлицата трябва да бъде върната тази нощ!

— Не мога да го направя.

— *Трябва! Опитайте! Моля ви!*

Гласът на Кузум потрепери, докато произнасяше последната дума, сякаш я бе изтръгнал от някакви забравени дълбини на душата си. Джак разбра колко много му е струвало да каже „моля“. Бахти беше необикновено горд човек, а сега бе принуден да моли за помощ. Това го развъълнува.

— Добре. Но искам да поговоря с баба ви.

— Тя е много разстроена. Говори несвързано. Бълнува. Не искам да я представям на непознат.

Джак не каза нищо. Само гледаше Кузум и чакаше. Накрая индусът склони.

— Веднага ще ви заведе при нея.

Бахти тръгна към официалния изход. Джак го последва и махна с ръка на Хулио.

Взеха такси на Кълъмбъс авеню и се отправиха към центъра.

— А хонорара ми? — попита Джак.

Тънките устни на Бахти се извиха в усмивка на превъзходство.

— Пари, а? Не сте ли защитник на онеправданите, кръстоносец на справедливостта?

— Справедливостта не ми плаща сметките. Хазяинът ми предпочита в брой. Аз също.

— Аха! Капиталист!

Ако това трябваше да ядоса Джак, Бахти не успя.

— Предпочитам да ме наричат капиталистическа свиня или най-малкото експлоататор. Обикновеният стар капитализъм е толкова скучен. Дано Бъркс не ви е накарал да мислите, че правя това от добро сърце.

— Не. Той спомена какъв е бил хонорарът ви за Обединените нации. Доста щедър. При това в брой.

— Не приемам чекове и гледам сериозно на физическата опасност, особено когато грози мен.

— Тогава, ето какво е моето предложение... Джак. Само за опита ще ви платя предварително половината от сумата, която миналата година са ви дали британците. А върнете ли огърлицата на баба ми, преди да умре, ще получите и другата половина.

Трудно би отказал на подобно предложение. Работата за британската мисия включваше терористични заплахи. Задачата му беше сложна, рискована и изискваше време. При други обстоятелства Джак би поискал от Кузум само малка част от онази сума. Но Бахти явно имаше желанието и възможността да плати целия хонорар. Ако Джак успееше да донесе огърлицата навреме, това щеше да бъде истинско чудо и той щеше да заслужи всичко, до последния цент.

— Струва ми се справедливо — отговори той. — В случай че приема задачата.

4.

Джак вървеше след Кузум по коридорите на болницата „Света Клара“. Влязоха в една стая, където специално наетата болногледачка беше над леглото. Вътре беше тъмно. Пердетата бяха дръпнати. Само една малка лампа хвърляше оскъдна светлина върху болната. Дамата беше много възрастна. Бели коси очертаваха смуглото ѝ сбръчкано лице. Съсухрените ѝ ръце притискаха чаршафа до гърдите. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Неравното ѝ дишане и жуженето на вентилатора до прозореца бяха единствените звуци в стаята.

Джак застана пред леглото.

— Попитайте я как е изглеждал.

Кузум избърбори нещо на хинди и жената отговори бавно и измъчено с дрезгав стържещ глас.

— Приличал на теб, но по-млад — преведе Кузум. — И с по-светла коса.

— Къса или дълга?

Отново размениха няколко думи и Кузум отговори:

— Съвсем къса.

— Нещо друго?

Възрастната жена заговори, разсичайки въздуха с кривите си пръсти.

— Очите му — каза Кузум. — Одрала го е покрай лявото око, преди да изпадне в безсъзнание.

Браво, бабке!

Джак ѝ се усмихна насърчително, после се обърна към внука ѝ.

— Ще се видим в коридора.

Не искаше да разговарят пред болногледачката.

Докато чакаше пред вратата, Джак погледна към стаята на медицинските сестри и съзря познато лице. Приблужи се да види поотблизо величествената блондинка — мечтата на всеки мъж, която попълваше болнични картони. Да, това беше Марта. Преди да срещне Джиа, Джак имаше връзка с нея.

Тя го поздрави с приятелска целувка и прегръдка, сетне поговориха за едно време. Джак я попита за мисис Бахти.

— Бързо линее — отговори Марта. — Състоянието ѝ видимо се влоши, откакто поех смяната. Ще се изненадам, ако изкара до сутринта. Познаваш ли я?

— Ще свърша една работа за внука ѝ.

Като повечето хора, с които Джак общуваше — а те не бяха много — Марта беше останала с убеждението, че той е „консултант по охраната“.

Кузум излезе от болничната стая.

— Ето го — рече Джак. — Ще се видим по-късно.

Джак заведе индуса в дъното на коридора, където пациентите и персоналът не можеха да ги чуят.

— Добре — каза му той, — ще опитам. Но не обещавам нищо, освен че ще направя всичко възможно.

— Повече не мога и да желая. Ала не намерите ли огърлицата до утре сутринта, после ще бъде късно. А когато откриете нападателя, искам да го убие.

Джак изтръпна, но се усмихна и поклати глава.

— Не върша такива неща.

Очите на Кузум показваха, че не му вярва.

— Много добре. Тогава ще ми го доведете и аз ще...

— Ще работя за вас до утре сутринта. Ще направя всичко, което е по силите ми. После оставате сам.

По лицето на индуса пробягна гняв. Явно не беше свикнал да му противоречат. Той бръкна в туниката си и извади дебел плик.

— Ето парите. Ще чакам тук с другата половина, в случай че най-късно до сутринта се върнете с огърлицата.

Изпитвайки нещо подобно на угризение, че е взел толкова много пари за такова безнадеждно начинание, Джак взе плика и го напъха в задния си джоб.

— Не мислите ли, че ще ми помогнете, ако ми опишете как изглежда накитът? — смотолеве той.

— Разбира се.

Индусът дръпна яката на туниката си и Джак видя тежка верига, дълга около петдесет сантиметра. Халките бяха във формата на полумесец и на всяка имаше странен надпис. В средата, един до друг,

се мъд्रेха два елипсовидни, яркожълти камъка с черни центрове. Джак протегна ръка, но Кузум поклати глава.

— Всеки член на моето семейство носи такава огърлица и никога не я сваля. Ето защо е много важно баба ми да си я получи обратно.

Джак се вгледа в накита. Той го обезпокои. Не можеше да каже защо, но дълбоко в душата си почувства първичен предупредителен сигнал. Двата камъка приличаха на очи.

— От какво е направена?

— От желязо.

Джак се взря в огърлицата. Да, по краищата на някои от халките имаше лека ръжда.

— На кого му е притрябвала желязна огърлица?

— На някой глупак, който си е помислил, че е сребърна.

Джак кимна. За пръв път, откакто се бе запознал с Кузум, почувства, че има някаква съвсем малка вероятност да намери накита.

— Ето ви снимка — рече индусът. — Накарах неколцина приятели да претърсят заложените къщи във вашия град.

— Колко й остава? — попита Джак, като кимна с глава към болничната стая.

Кузум бавно закопча яката си. Изражението му беше сериозно.

— Според лекарите дванайсет часа. Вероятно петнайсет.

— Къде да ви намеря?

— Тук. Нали ще се постараете?

Кузум впи тъмнокафявите си очи в Джак.

— Казах, че ще го направя.

Джак тръгна, като се чудеше защо се беше съгласил да помогне на един непознат, когато Джиа се нуждаеше от него. Пак старата история — Джак мухльото.

По дяволите!

5.

Кузум се върна в болничната стая и премести един стол до леглото. Стисна съсухрената ръка на болната и се вгледа в нея. Кожата беше хладна, суха и крехка. Сякаш нямаше плът, а само кости.

Обзе го дълбока тъга.

Погледна жената и видя молбата в очите ѝ.

— Кузум — каза тя на бенгалски с болезнен и немощен глас. — Умирам.

Той знаеше това. И тази мисъл разкъсваше сърцето му.

— Американецът ще ти донесе огърлицата. Казаха ми, че е много добър.

Бъркс бе употребил думите „изключително добър“. Кузум мразеше по принцип всички британци, но трябваше да признае, че Бъркс не беше глупак.

— Той ще ти я върне — добави Кузум и погали отпуснатата ѝ ръка.

Жената като че ли не го чу и повтори:

— Умирам.

6.

Джак стигна до Десето авеню и зави към центъра. Непрекъснато плъзгаше ръка към плика в джоба си, за да се увери, че парите са там. Въпросът беше какво да прави с тях. В такива моменти му се искаше да има банкова сметка. Но банковите служители изискваха номера на социалната осигуровка.

Джак въздъхна. Това беше един от главните недостатъци да живееш инкогнито. Нямах ли социална осигуровка, възпрепятстван си от безброй неща. Не можеш да получиш постоянна работа, да продаваш и да купуваш имоти, да вземеш заем, да притежаваш къща и тъй нататък. Списъкът беше дълъг.

Спря пред една полуразрушена сграда. Там беше наел една стаичка — най-малката, която можа да намери. Не познаваше агента на недвижими имоти, нито някой друг, свързан с офиса, и възнамеряваше да запази това положение.

Взе асансьора до четвъртия етаж и тръгна по пустия коридор. Кабинетът му беше номер 412. Мина два пъти покрай вратата, преди да извади ключа и бързо да се вмъкне вътре.

Винаги миришеше на едно и също — на сухо и прашно. Нямахме мебели. На голия под имаше пет-шест плика, пуснати под вратата, пишеща машина и жици, свързващи телефона с контактите на стената.

Джак събра пощата — само сметки, адресирани до Джак Финч, наемател на офиса.

Върна се при вратата. Надникна навън и видя, че две от секретарките на фирмата за внос на обувки, помещаваща се в дъното на коридора, стоят до асансьора. Изчака, докато се качиха и хукна надолу по стълбите. Въздъхна с облекчение. Мразеше да идва тук и рядко го правеше. Не искаше да свързват физиономията му с името Джак Майстора, но трябваше да плаща сметките, които не желаше да изпращат в апартамента му.

Внимаваше много и винаги оставаше в сянка, когато уреждаше нещата. Само клиентите му го виждаха.

Джак се сля с тълпата и се зарадва на анонимността ѝ. Отправи се на изток по 42-ра улица и стигна до пощата на ъгъла на Осмо и Девето авеню. Купи бланки за три пощенски записа — два за незначителните суми за телефон и ток, а третия — за наемодателя на офиса. Подписа и трите записа с името Джак Финч и ги изпрати. Докато излизаше от пощата, се замисли дали да не плати и наема за апартамента. Върна се и взе четвърта бланка, която адресира до хазяина си. Този път се подписа като Джак Бърджър.

Измина краткото разстояние до Таймс Скуеър пеша. Никога не подминаваше площада, защото там можеше да види всевъзможни чудаци. Джак обичаше да наблюдава хората, а на Таймс Скуеър имаше уникално разнообразие.

Тръгна към следващата пресечка, движейки се под всевъзможни филмови реклами — порнографски, кунгфу и психотрилъри. Между кината се гушеха входовете на порнографски магазини и стълбищата към „ателиетата за фотомодели“, танцувалните зали и разни други подобни заведения, които постоянно бяха на ръба на фалита — или поне така гласяха надписите на витрините им.

Джак прекоси Бродуей, като мина зад сградата, дала името си на Таймс Скуеър, и зави по Седмо авеню. Точно в средата на човешкия поток седеше слепец с куче и канче в ръка. Джак му хвърли няколко монети. Мина покрай кино „Фриско“ и видя, че отново дават любимите му филми — „Дълбоко гърло“ и „Дяволът у мис Джоунс“.

В Ню Йорк имаше нещо, което допадна на Джак. Обичаше неговата разпуснатост, багрите на славната и същевременно тъпа архитектура. Не можеше да си представи какво е да се живее другаде.

Стигна до Фифтис и зави на изток. Приблужи се до „Общински монети“. Спря пред магазина, разгледа набързо евтините боклуци, изложени под надписа „Купуваме злато“ и влезе.

Монти го забеляза веднага.

— Мистър О’Нийл! Как си?

— Добре съм. Наричай ме Джак. Нали си спомняш?

— Разбира се — ухили се Монти — нисък, дребен и плешив човечец с мършави ръце и голям нос. — Радвам се, че те виждам отново.

Как нямаше да се радва. Джак знаеше, че е най-добрият клиент на Монти. Приятелството им бе започнало от средата на 70-те. Джак

беше спестил малко пари и се чудеше какво да прави с тях. Ейб го посъветва да купи злато. Беше лятото на 1976 и златото се продаваше по 103 долара за унция. Тогава цената му се стори твърде висока, но Ейб се закле, че ще се повиши още. „Освен това, покупката на злато е абсолютно анонимна — бе казал Ейб, запазвайки най-убедителния си довод за края. — Все едно купуваш хляб.“

Джак огледа магазина и си припомни вълнението, което изпита първия път. Купил бе десет монети. По Коледа унцията стана 134 долара и това увеличи доходите му с трийсет процента за четири месеца. Вдъхновен от печалбата, той започна редовно да купува злато и края вложи и последния си цент. Така стана любимец в „Обществени монети“.

Сетне цената на златото сериозно подскочи и първите му монети станаха осем пъти по-скъпи. Тази рязка променливост обезпокои Джак и Ейб и те се отказаха за известно време от златото, а през януари 1980 разпродадоха собствеността си на малки части с печалба средно петстотин процента и не обявиха доходите си. Данъчната служба нямаше представа за съществуването на Джак и той не искаше да я обременява с информация за себе си.

Оттогава от време на време пак купуваше злато. После сметна, че нумизматичният пазар е достъпен и реши да влага капиталите си в редки монети. Стойността им може би нямаше да се повиши с течение на годините, но той ги купуваше за бъдещето. За пенсия — ако живееше толкова дълго.

— Имам нещо, което ще ти хареса — рече Монти.

Последва задължителният пазарлък и Джак излезе от магазина с нови придобивки. Пъхна ги в предния си лъв джоб. В другия имаше стотина долара в брой. Чувстваше се много по-спокоен отколкото на идване.

Сега вече можеше да насочи мислите си към Джиа. Зачуди се дали Вики е с нея. По всяка вероятност. Не искаше да отива при тях с празни ръце. Влезе в един магазин и намери онова, което търсеше — купчина космати малки топки с по две тънки антени, плоски стъпала и големи въртящи се очи. Вики ги обичаше колкото портокалите. Джак обожаваше изражението ѝ, когато бръкнеше в джоба му и намереше там подарък.

Избра едно оранжево животинче и се отправи към дома си.

7.

Обядът му се състоеше от бира и консерва с риба. Хапна в хладния си апартамент. Трябваше да се качи на покрива за ежедневната си гимнастика, но знаеше каква е температурата там.

По-късно. Ненавиждаше физическите упражнения и търсеше най-различни оправдания, за да ги отложи. Не пропускаше нито ден, но и не подминаваше възможността да се забави.

Отвори гардероба до банята, за да скрие двете си нови ценности. Извади част от мазилката на стената, после махна една от кедровите дъски зад нея. Там бяха водопроводните тръби, към чиято изолация като украшения за коледна елха бяха прикрепени десетки редки монети. Джак намери място за новите.

Сложи дъската и парчето мазилка на местата им и се дръпна назад, за да огледа произведението си. Чудесно скривалище. Подстъпно от трезор и по-хубаво от вграден в стената сейф. В днешно време крадците използват детектори за метал и за броени минути намираха сейфа, разбиваха го или го отнасяха със себе си. Ала тук детекторът за метал щеше само да потвърди, че зад стената на банята има тръби.

Единственото, от което трябваше да се безпокои, беше пожар.

Съзнаваше, че психиатрите можеха да го определят като параноик, но Джак имаше по-добро обяснение — когато живееш в град, заемащ едно от първите места по обири в света и имаш професия, заради която често си навличаш гнева на някои хора, и нямаш застраховка, изключителната предпазливост не е симптом на душевно заболяване, а необходимост за оцеляване.

Довършваше втората бира, когато телефонът иззвъня. Пак ли беше Джиа? Джак изслуша записа на телефонния секретар, после чу гласа на баща си и вдигна слушалката.

— Здравсти, татко.

— Никога ли не изключваш онова нещо, Джак?

— Телефонният секретар ли? Току-що влязох. Какво става?

— Само исках да ти напомня за турнира по тенис в неделя.

— Ще бъда там рано в неделя сутринта.

— Добре. Ще се видим.

Каква лъжа, помисли си Джак, докато оставяше слушалката на мястото ѝ. Страхуваше се от срещите с баща си. Въпреки това продължаваше да приема поканите да посещава Ню Джърси и да се наслаждава на родителското неодобрение.

Той включи телефонния секретар и облече тънък жълто-кафяв панталон. Джинсите не бяха подходящи за Сътън Скуеър.

Реши да отиде пеша. Тръгна по Кълъмбъс авеню и мина покрай Сентръл Парк Юг и под арката от ковано желязо на входа, като за развлечение броеше арабите и гледаше как богатите туристи влизат и излизат от луксозните хотели. Продължи на изток по 59-та улица.

Започна да се поти. Зави му се свят при мисълта, че отново ще види Джиа.

В продължение на една година беше истинско удоволствие всяка сутрин да се събужда с мисълта, че ще я види през деня.

В съзнанието му се появи лицето ѝ, когато научи истината за него. То изразяваше разочарование и нещо по-лошо — страх. Помислила бе, че той може да ѝ причини болка или да допусне да я наранят, и това беше най-голямата обида от всички. Обясненията му не промениха решението ѝ.

Сега му се предоставяше още една възможност. Нямаше намерение да я изпусне.

8.

— Той закъснява, нали, мамо?

Джиа ди Лауро бе сложила ръце на раменете на дъщеря си. Двете стояха до прозореца в гостната и наблюдаваха улицата. Вики тръпнеше от вълнение.

— Не съвсем.

— Дано не е забравил.

— Не е. Сигурна съм.

Макар че ми се иска да е забравил.

Бяха минали два месеца, откакто напусна Джак. Вече свикваше да живее без него. В живота ѝ дори се появи друг мъж.

Но защо не можеше да се отърси от миналото? След развода с бившия си съпруг Джиа искаше да прекъсне всякакви връзки със семейство Вестфален и дори възвърна бащината си фамилия. Но лелите на Ричард не я оставиха на мира. Те обожаваха Вики и използваха най-различни поводи да примамят Джиа и дъщеря ѝ в къщата на Сътън Скуеър. Лелите отидоха толкова надалеч, че поръчаха люлка с чадър и дървена къщичка за игра, която монтираха в задния двор специално за Вики.

Ето защо, когато Нели се обади разтревожена, че във вторник сутринта Грейс е изчезнала, Джиа веднага отиде в къщата им. И остана там.

— Махни се от прозореца. Ще ти кажа, когато пристигне.

— Не, мамо! Искам да го видя!

— Добре, но щом дойде, не искам да тичаш насам-натам и да вдигаш шум. Само го поздрави учтиво и отиди да си играеш в къщичката. Разбра ли?

— Онзи там не е ли той? — попита Вики и се надигна на пръсти.

Джиа погледна, засмя се и дръпна плитките на дъщеря си.

— Изобщо не прилича на него.

Отдалечи се от прозореца, после отново се върна и се примири да стои зад Вики и да гледа. Джак заемаше важно място в необичайно

проницателната преценка на Вики за хората. Но, в края на краищата, той бе заблудил и самата Джиа.

Джак явно заблуждаваше всички.

9.

Ако имаше възможност да избира къде да живее, Джак би се спрял на Сътън Скуеър и по-точно на отрязъка между 58-ма улица и Сътън Плейс, откъдето се виждаше Ийст Ривър. Там нямаше високи сгради и офиси, а само четириетажни тухлени къщи, боядисани в пастелни тонове. На прозорците и вратите имаше дървени капаци. Това беше кварталът на автомобилите бентли и ролс-ройс, на шофьорите с ливреи и бавачките в бели униформи. А на две преки на север, надвиснала застрашително като някакъв страж, се извисяваше изящната конструкция на Куийнсбъро Бридж.

Джак помнеше добре това място. Идвал бе тук и преди. Миналата година, когато изпълняваше поръчката на британската мисия, той се запозна с лелите на Джиа. Те го поканиха на малко семейно тържество. Джак не искаше да отиде, но Бъркс го убеди. Онази вечер промени живота му. Срецна Джиа.

Докато пресичаше Сътън Плейс, чу детски глас.

— Джак! Джак!

Малко момиченце с развети черни плитки, протегнати ръце и без преден зъб изскочи от къщата и хукна по тротоара. Подскачаше с безразсъдната нехайност на седемгодишно дете, което изобщо не се съмняваше, че ще го хванат, ще го вдигнат и ще го завъртят.

Джак направи точно това. Сетне я притисна до гърдите си, а тя уви тънките си ръчички около врата му.

— Къде беше, Джак? — прошепна Вики. — Толкова време те нямаше.

На гърлото му заседна буца. Стъписан от чувствата, които напиреха в него, той само я притисна още по-силно. Едва сега разбра колко много я обича.

Съзря Джиа. Тя стоеше на прага със сериозно изражение. Обърна се, за да скрие сълзите, които бликнаха в очите му.

— Много силно ме стискаш, Джак.

Той я пусна.

— Да. Извинявай, Викс.

Прокашля се, съвзе се, хвана я за ръката и тръгна към къщата.

Джиа изглеждаше добре. По дяволите, всъщност беше страхотна в тясната фланелка и джинси. Късата ѝ руса коса блестеше. Сините ѝ очи приличаха на зимно небе, разчистено от облаците. Пълни и сочни устни. Изправени рамене, вирнати гърди и бяла кожа. Румени скули. Още му беше трудно да повярва, че е италианка.

10.

Джиа едва сдържаше гнева си. Казала бе на Вики да не вдига шум, а щом зърна Джак, дъщеря ѝ изскочи навън, преди да успее да я спре. Искаше ѝ се да я накаже заради непослушанието, но знаеше, че няма да го направи. Вики обичаше Джак.

Той изглеждаше същият. Кестенявата му коса беше малко по-дълга от преди. Видя ѝ се отслабнал. Все така невероятно жизнен. Въздухът около него сякаш трептеше от енергия. Същата котешка грациозност в движенията, същите ласкави кафяви очи и крива усмивка. Зачервен. Явно му беше горещо.

— Здравсти — рече Джак, когато стигна до стълбището. Гласът му беше дрезгав.

Наведе се към нея. Тя искаше да се дръпне, но вместо това се престори на съвсем безразлична. Трябваше да бъде хладнокръвна. Сдържана. Той вече не означаваше нищо за нея. Джиа прие лека целувка по бузата.

— Влизай — каза тя, като направи всичко възможно гласът ѝ да прозвучи делово.

— Изглеждаш добре — каза Джак, докато стоеше на прага и я гледаше.

Вики още държеше ръката му.

— Миличка, защо не отидеш в задния двор да си поиграеш в къщичката, докато Джак, аз и леля Нели си поговорим?

— Не — отговори детето. — Искам да бъда с Джак!

Джиа отвори уста да възрази, но Джак вдигна ръка.

— Първо ще затворим вратата — обясни той на Вики, като влязоха в преддверието. — Този квартал може да е богаташки, но още нямат климатични инсталации на улиците.

Джак затвори вратата и клекна пред момиченцето.

— Слушай, Викс. Майка ти има право. Трябва да обсъдим някои неща за възрастни. Но ще ти се обадя веднага щом свършим.

— Искаш ли да ти покажа къщичката си?

— Разбира се.

— Страхотно! Пък и мис Джелирол иска да се запознаете. Разказах ѝ за теб.

— Чудесно. И аз искам да се запозная с нея. Но първо виж какво има тук. — Той посочи джоба на ризата си.

Вики протегна ръка и извади косматата оранжева топка.

— Любимата ми! — извика тя.

После целуна Джак и хукна към задния двор.

— Коя е мис Джелирол? — попита той.

— Новата ѝ кукла — отговори Джиа. — Джак, искам... да стоиш настрана от нея.

В очите му видя, че го е обидила жестоко. Ала устните му продължиха да се усмихват.

— Джак — въздъхна Джиа, като изведнъж се почувства много уморена, — този разговор е безсмислен.

— Не и за мен, Джиа. Луд съм по това дете. По едно време се надявах да ѝ стана баща.

Смехът ѝ прозвуча грубо и горчиво дори в собствените ѝ уши.

— Забрави за това! Родният ѝ баща не се е обаждал от една година, а и ти не си стока. Вики се нуждае от истински баща. Някой, който живее в действителността. Човек с фамилно име. Какво е твоето, Джак? Та ти дори... не съществуващ.

Чертите на лицето му се изостриха.

— Добре, мис Ди Лауро. Да пристъпим към работа. Нали затова ме покани.

— Идеята беше на Нели. Аз само предадох молбата ѝ. Опитах се да ѝ обясня, че вече не си ми приятел, но тя настояваше. Спомни си, че миналата година си работил за мистър Бъркс.

— Така се запознахме.

— И започна дългата поредица от лъжи. Мистър Бъркс те нарече „консултант“ и „специалист по спешните случаи“.

Джак се намръщи.

— Но ти ме описа по-добре, нали? Като главорез, предполагам.

Джиа се стъписа от болката в гласа му. Да, наистина го бе нарекла така. Беше го обидила и се радваше, че го направи. Но сега ѝ стана неприятно, че той още страда.

Обърна се и рече:

— Нели ни чака.

11.

Засегнат и възмутен, Джак тръгна след Джиа. Два месеца бе хранил слабата надежда, че ще я накара да го разбере. Сега видя, че това няма да стане. Джиа беше сърдечна и страстна жена, която го бе обичала, а той несъзнателно беше превърнал сърцето ѝ в леден къс.

Леля Нели седеше на канапето до незапалената камина, потънала в мисли. Пълничка, белокоса жена, приближаваща седемдесетте, облечена в дълга черна рокля, украсена с малка диамантена брошка и къс низ от перли. Човек, свикнал с богатството. На пръв поглед изглеждаше потисната и свита, сякаш оплакваше мъртвец или се готвеше да го направи. Но когато влязоха, тя се съвзе и се усмихна. Усмивката заличи много от годините ѝ.

— Мистър Джефърс — каза тя и стана. Акцентът ѝ беше подчертано британски. — Много мило от ваша страна, че дойдохте.

— Радвам се, че ви виждам отново, мисис Пейтън. Наричайте ме Джак.

— Само, ако вие ми казвате Нели. Желаете ли чай?

— С лед, ако нямате нищо против.

Тя издрънча с малък звънец и на прага застана прислужница в униформа.

— Три чая с лед, Юнис.

Жената кимна и излезе. Настъпи неловко мълчание. Нели потъна в размисъл.

— С какво мога да ви помогна, Нели?

— Моля? — стресна се тя. — Ох, ужасно съжалявам. Замислих се за сестра си Грейс. Джиа сигурно ви е казала, че тя изчезна преди три дни... някъде между понеделник вечерта и вторник сутринта. Полицията дойде и си отиде, без да открие нещо подозрително. Никой не е поискал откуп. Включиха я в списъка на безследно изчезналите, но аз съм убедена, че с нея се е случило нещо лошо. Няма да намеря покой, докато не я видя.

Джак имаше желание да помогне, но...

— По принцип не издирвам изчезнали хора.

— Да, Джиа ми каза, че не се занимавате с това... но не знам какво да правя. Полицията е безсилна. Сигурна съм, че ако бяхме в родината си, Скотланд Ярд щеше да бъде по-отзивчив. Нюйоркската полиция не гледа сериозно на въпроса с изчезването на Нели. Миналата година Еди Бъркс спомена, че сте оказал неоценима помощ на британската мисия. Не ми каза каква работа сте свършил за тях, но беше много ентузиазирани.

Джак се замисли дали да не се обади на „Еди“ — колкото и да му беше трудно да си представи, че някой нарича така шефа на охраната на британската мисия — и да му каже да си държи устата затворена. Ценеше препоръките му и му беше приятно да знае, че го е смаял, но Бъркс започваше да използва доста свободно името му.

— Поласкан съм от доверието ви, но...

— Смея да твърдя, че ще платя обичайния ви хонорар — какъвто и да е той.

— Въпросът е по-скоро в спецификата на работата.

— Но нали сте детектив?

— Нещо такова.

Чиста лъжа. Джак не беше детектив, а майстор. Усети, че Джиа се вторачи в него.

— Ще направя каквото мога. А що се отнася до заплащането, нека то да зависи от успеха ми. Не стигна ли до никъде, няма да има хонорар.

— Но времето ви сигурно струва нещо, драги.

— Съгласен съм, но издирването на лелята на Вики е специална поръчка.

Нели кимна.

— Тогава се смятайте за нает по вашите условия.

Джак се усмихна насила. Не очакваше, че ще намери Грейс, но щеше да направи каквото може. Ако не друго, то поне щеше да поддържа връзка с Джиа. Още не се беше отказал от нея.

Чаят с лед пристигна и той с удоволствие започна да го пие.

— Кога видяхте сестра си за последен път? — попита Джак.

— В понеделник вечерта. Изгледах филма по телевизията и когато надникнах да ѝ кажа лека нощ, тя четеше в леглото. И оттогава не съм я виждала.

Устните на Нели потрепериха, но тя се овладя.

Джак погледна Джиа.

— И нищо подозрително, така ли?

— Аз дойдох едва във вторник късно следобед — отговори тя и сви рамене. — Но знам, че полицията е недоумявала как Грейс е излязла, без да задейства алармената система.

— Имате алармена система? — обърна се Джак към Нели.

— Да, против крадци. Беше включена — поне на долния етаж. Имахме толкова много фалшиви тревоги през годините, че накрая изключихме горните етажи.

— Какво имате предвид под „фалшиви тревоги“?

— Ами, понякога забравяме и нощем ставаме да отворим някой прозорец. Затова сега работи само алармата на прозорците и вратите на долния етаж.

— Което означава, че Грейс не може да е излязла отдолу, без да задейства алармената система...

Хрумна му нещо.

— Дали не я е изключила?

— Не, ключът ѝ е горе, на тоалетката. И всичките ѝ дрехи са в гардероба.

— Може ли да видя стаята ѝ?

— Разбира се, заповядайте.

Качиха се на горния етаж.

На Джак му призля, като видя малката натруфена спалня. Всичко беше в розови дантели.

— Полицията откри ли някакви следи в градината?

Нели поклати глава.

— Предположиха, че някой може да е използвал стълба, но нямаше никакви отпечатъци. Почвата е толкова твърда и суха. Отдавна не е валяло...

На вратата се появи Юнис.

— Търсят ви по телефона, мадам.

Нели се извини и остави Джак и Джиа сами в стаята.

— Нито се шегувам, нито го приемам лековато, но трябва да признаеш, че цялата история носи привкуса на британска салонна мистерия. Или леля Грейс е имала още един ключ от алармената система и е хукнала навън по розовата си нощница, или е скочила през балкона, или някой се е качил по стената, праснал я е с нещо по главата

и я е изнесъл безшумно. Но никоя от тези версии не ми звучи правдоподобно.

Джиа слушаше съсредоточено. Това поне беше нещо.

Джак се приближи до тоалетката и разгледа парфюмите. Имаше десетки. Някои имена му бяха познати, други не. Влезе в банята и видя още няколко редици шишенца. Едно от тях стоеше настрана. Прозрачно стъкло с гъста зелена течност. Капачката беше метална, емайлирана в бяло. Нямаше етикет.

— Знаеш ли какво е това?

— Попитай Нели.

Джак развъртя капачката и помириша течността. Не беше парфюм. Ухаеше на билки и не особено приятно.

Нели се върна. Все по-трудно прикриваше нарастващото си безпокойство.

— Обадиха се от полицията. Нищо ново.

Джак ѝ подаде шишенцето.

— Какво е това?

— Ами, Грейс го донесе в понеделник. Не знам откъде го беше взела, но каза, че е някакъв нов продукт, който раздавали безплатно, за да проучат пазара.

— Но за какво е?

— Разхлабително. Грейс беше много загрижена за храносмилането си. Имаше проблеми.

Джак взе шишенцето. Липсата на етикет го заинтригува.

— Може ли да го взема?

— Разбира се.

Той огледа още веднъж банята. Нямаше представа откъде да започне издирването на Грейс Вестфален.

12.

Вики хвана майка си за ръката и я заведе до прозореца. Стояха там, докато Джак се изгуби от погледа им.

— Нали ще намери леля Грейс?

— Каза, че ще опита.

— Ще я намери.

— Моля те, не храни големи надежди, миличка — отговори Джиа, коленичи зад дъщеря си и я прегърна. — Може да не я видим повече.

Усети, че Вики се вцепени и съжали за последните си думи.

— Джак ще я намери. Той може да направи всичко.

— Не, Вики, не може.

От една страна Джиа искаше Джак да не успее и да го види унижен в очите на Вики, но от друга желаше Грейс да се върне вкъщи и да спести на дъщеря си болката от разочарованието.

— Защо не го обичаш вече, мамо?

Въпросът я изненада.

— Кой каза, че някога съм го обичала?

— Така беше — отговори Вики и се обърна към майка си.

Невинните ѝ сини очи се вторачиха в Джиа.

— Не си ли спомняш?

— Е, може и да съм го обичала малко, но вече не.

— Защо?

— Понякога не се получава.

— Както с теб и татко ли?

— Ами...

— Обичаш ли Карл? — намусена попита Вики.

Явно бе загубила надежда, че ще получи отговор на въпроса си и задаваше втори.

— Не. Не се познаваме толкова добре.

— Той е гаден.

— Нищо подобно. Много е мил. Трябва да го опознаеш.

— Гаден е.

Джиа се засмя и дръпна плитките ѝ. Карл се държеше като всеки мъж, който нямаше контакти с деца. Чувстваше се неловко в присъствието на Вики. Беше скован и снисходителен. Не можеше да счупи леда, но се опитваше.

Карл беше главен счетоводител. Умен, духовит и изискан. Цивилизован човек. Не като Джак. Запознаха се в агенцията, където Джиа занесе няколко реклами за фирмата му. Последваха телефонни обаждания, цветя и вечери. Нещо се развиваше. Не беше любов, но едно хубаво приятелство. Карл беше мъж, какъвто наричат „изгодна партия“. Джиа не обичаше да възприема мъжете по този начин. Това я караше да се чувства като хищник, а тя не беше тръгнала на лов. Ричард и Джак, единствените двама мъже през последните десет години от живота ѝ, я бяха разочаровали дълбоко. Ето защо, засега държеше Карл на разстояние.

И все пак... трябваше да мисли за някои неща. Парите бяха постоянен проблем. Не искаше издръжка, но известни суми от време на време биха помогнали на детето. Ричард изпрати няколко чека, след като се върна в Англия. Не че имаше финансови затруднения — той контролираше една трета от богатството на Вестфален. Но скоро след сватбата Джиа разбра, че поведението му е импулсивно и безотговорно. Той изчезна в края на миналата година. Не се знаеше къде е отишъл, но никой не се разтревожи. Не му се случваше за пръв път да замине, без да се обади някому.

Джиа правеше всичко, което беше по силите ѝ. Трудно се намираща работа за художник на реклами, но тя успяваше. Карл се грижеше да има поръчки и макар че се притесняваше, тя оценяваше това. Не искаше решенията относно връзката им да се влияят от икономическото ѝ положение.

Изработването на реклами беше единственият начин да издържа себе си и Вики. Държеше да бъде вкъщи, когато дъщеря ѝ се прибираще от училище. Вики трябваше да знае, че майка ѝ винаги ще бъде до нея. Но не беше лесно. Не беше толкова наивна, за да смята, че парите решават всичко.

Всичко това ѝ напомни, че трябва да плати наема за апартамента си. Сметката я чакаше, когато предишния ден се отби там. Да стои тук и да прави компания на Нели беше приятна промяна на обстановката, но я откъсваше от работата. Наближаваше крайният срок за две от

поръчките, а парите ѝ трябваха. Плащането на наема щеше да се отрази неблагоприятно на финансовото ѝ положение, но трябваше да го направи.

Джиа се качи в спалнята за гости на третия етаж, където с Вики бяха прекарали последните две нощи. Трябваше да поработи. Условиата в апартамента ѝ липсваха, но си беше донесла голям скицник.

След един час рисуване реши да си почине. Потърси сметката за наема, но не я намери. Излезе на площадката на стълбището и извика:

— Юнис! Видя ли сутринта един плик на тоалетката?

— Не, мадам — чу се някъде отдалеч отговорът ѝ.

В такъв случай, оставаше само една вероятност.

13.

Нели чу размяната на реплики между Джиа и Юнис.

Ето, започва се, помисли тя, тъй като знаеше, че Джиа ще избухне, когато научи какво е направила. Джиа беше красиво момиче, но твърде темпераментна. И толкова горда. Не искаше да приеме финансова помощ. Крайно непрактично отношение. И все пак... ако Джиа приемаше пари, Нели нямаше да ѝ ги предлага така настоятелно. Съпротивата ѝ само караше Нели да изобретява най-различни начини да ѝ помага.

Възрастната жена се подготви за скандала и излезе на площадката на долния етаж.

— Аз го видях.

— И какво стана?

— Платих сметката.

Джиа отвори широко уста.

— Какво?!

Притеснена, Нели закърши ръце.

— Не мисли, че шпионирах, скъпа. Влязох в стаята ти, само за да се уверя дали Юнис се грижи добре за теб и видях плика. Сутринта платих някои мои сметки, така че реших да платя и твоята.

Джиа хукна надолу по стълбите и удари с юмрук по перилата, като се приближи до Нели.

— Нямах право, Нели!

— Глупости! Мога да харча парите си за каквото искам!

— Поне да ме беше попитала.

— Е, да, но както знаеш, аз съм стара и ужасно забравям.

Думите ѝ оказаха желаня ефект. Джиа се усмихна, сетне прихна.

— Аха, забравяш като компютър.

— Ах, мила — каза Нели и я прегърна през кръста. — Знам, че те откъсвам от работата ти и това ще се отрази на финансите ти. Но толкова ми е приятно, когато ти и Виктория сте тук.

Пък и се нуждая от вас, помисли тя. Не бих издържала сама. Щях да полудея от тревога и скръб.

— Особено Виктория. Смяя да кажа, че тя е най-святното нещо, което племенникът ми е направил през живота си. Толкова е сладка. Не мога да повярвам, че Ричард има нещо общо с нея.

— Е, той наистина вече няма нищо общо с нея.

Нели се чувстваше неудобно, когато говореше за Ричард. Той беше позор за името Вестфален.

— И по-добре. Между другото, миналата година промених завещанието си и оставих почти всичко на Виктория.

— Нели!

— Тя е Вестфален — последната от фамилията, освен ако Ричард не се ожени повторно и не стане баща на още деца, в което дълбоко се съмнявам — и аз държа Виктория да получи своя дял от богатството, проклятието и всичко останало.

— Какво проклятие?

Как ѝ се изплъзна от устата? Не искаше да споменава за това.

— Само се пошегувах, мила.

Джиа внезапно изпита слабост. Облегна се на Нели.

— Нели, не знам какво да кажа, но се надявам, че няма да ни се случи нищо лошо.

— И аз! Но не ми отнемай удоволствието да ти помагам от време на време. Имам толкова много пари и толкова малко радост в живота. Ти и Виктория сте най-голямата. Ще направя всичко, за да те улесня...

— Не желая да живея от милостиня, Нели.

— Съгласна съм. Но вие сте от нашето семейство, макар че ти възвърна бащината си фамилия. Като твоя леля държа на правото си да ти помагам. Точка по въпроса.

Тя целуна Джиа и се прибра в стаята си. Но щом затвори вратата, почувства, че смелостта я напуска. Приближи се препъвайки се до леглото и седна. Беше ѝ толкова лесно да понеса болката от изчезването на Грейс в присъствието на други — да се преструва, че е спокойна и да се владее. Но останеше ли сама, рухваше.

О, Грейс! Къде си? И докога ще мога да живея без теб?

14.

На Джак не му се вървеше из града и затова взе такси. Шофьорът направи няколко опита да го заговори, но резките недружелюбни отговори от задната седалка го накараха да си затвори устата. Джак не си спомняше да е бил толкова потиснат — дори след смъртта на майка си. Трябваше да поговори с някого, но не и с шофьора на таксито.

Накара го да спре пред един магазин близо до апартамента му. „Никс Нук“ беше неугледно място с вечно мръсни прозорци. Част от праха проникваше през стъклата и се посипваше по стоката. Самият Ник също се нуждаеше от почистване, но хлебните му изделия бяха пресни.

Джак избра един снежен кейк и провери срока на годността.

— При Ейб ли ще ходиш? — попита Ник.

Имаше три гуши — всичките брадясали.

— Да.

— Поздрави го от мен.

— Добре.

Джак тръгна по Амстердам авеню, после сви надолу, към спортния магазин. Знаеше, че там ще намери Ейб — довереният му приятел, откакто бе станал Джак Майстора. Заради него се премести в този квартал. Ейб беше абсолютен песимист. Колкото и мрачни да изглеждаха нещата, перспективите му бяха още по-черни. Можеше да накара дори давец се човек да се почувства щастлив.

Джак погледна през витрината. Петдесетгодишният мъж беше сам, седеше на високо столче зад тезгяха и четеше книга с меки корици.

Магазинът беше малък за количеството стока, което съдържаше. От тавана висяха велосипеди, а стените бяха отрупани с ракети за тенис и баскетболни кошове. Тесни пътечки се виеха между пейки, хоккейни врати, водолазни костюми, футболни топки и безброй други неща. Инвентаризацията беше ежегоден кошмар.

— Няма ли клиенти? — попита Джак.

Ейб надникна над очилата с формата на полумесец.

— Никакви. И съм убеден, че твоето пристигане няма да промени положението.

— Напротив. Не съм дошъл с празни ръце. Пък и имам пари.

— Да не си взел... Снежен кейк! Дай го тук.

Макар да беше огромен, Ейб Гросман се движеше бързо, когато поискаше. Тежеше сто килограма и беше висок метър седемдесет и осем. Посивялата му коса беше оредяла на темето. Винаги носеше едни и същи дрехи — черен панталон, бяла риза с къси ръкави и лъскава черна вратовръзка. Облеклото му беше нещо като каталог на храната, която бе ял през деня. Заобиколи тезгяха и Джак различи по ризата му остатъци от яйце, горчица и нещо като сос от спагети.

— Наистина знаеш как да измъчваш хората — рече той, като отчупи парче от кейка и отхапа един голям зальк. — Нали знаеш, че съм на диета.

По вратовръзката му се посипа пудра захар.

— Да. Забелязах.

— Специална собствена диета. Никакви въглехидрати, само снежен кейк. Всичко друго — в малки количества. Но снежен кейк — колкото искам.

Той отхапа още и продължи да дъвче. Снежният кейк го влудяваше.

Джак се опита да се усмихне, но не успя.

Ейб спря за миг.

— Какво те измъчва?

— Днес видях Джиа.

— Е, и?

— Всичко свърши. Наистина.

— Не ти ли беше ясно?

— Знаех, но не исках да повярвам.

Джак насила зададе въпроса, на който не беше сигурен дали желае да получи отговор.

— Луд ли съм, Ейб? Има ли ми нещо, че искам да живея по този начин?

Без да отмества поглед от Джак, Ейб остави кейка и направи нерешителен опит да избърше ризата си, но само размаза захарта по вратовръзката си.

Джак сви рамене. Подобни риторични въпроси нямаше да му върнат Джиа. Той я бе прогонил. Реши да направи покупката си и да се прибере вкъщи.

— Трябва ми нещо.

— Какво?

— Бич. С олово и кожа.

Ейб кимна.

— Три килограма ще ти свърши ли работа?

— Разбира се.

Ейб отвори входната врата и окачи табелка с надпис „Ще се върна след няколко минути“. Мина покрай Джак и го поведе към мазето в задната част на магазина. Запали лампата и двамата заслизаха по изтърканото каменно стълбище. Докато вървяха, светна неонов надпис:

ХУБАВИ ОРЪЖИЯ

ПРАВОТО ДА СИ КУПИТЕ ОРЪЖИЕ

Е ПРАВОТО ДА БЪДЕТЕ СВОБОДНИ

Джак често питаше защо надписът е там, където никой не го вижда и Ейб неизменно отговаряше, че всеки добър магазин за оръжие трябва да има такъв надпис.

— Като се замисля — каза Ейб, — мнението на Джиа, в края на краищата, няма да има никакво значение. Всичко се разпада. Знаеш това. Не след дълго цивилизацията ще рухне. Банките ще започнат да фалират. Онези, които смятат, че спестяванията им са на сигурно място, скоро ще прозрат истината. И тогава ще настъпи паника. Правителството ще съсипе печатарските машини, за да печата хартийки. Инфлацията ще стане неудържима. Казвам ти, че...

Джак го прекъсна. Знаеше тази реч наизуст.

— От десет години дърдориш все едно и също, Ейб. Икономическата разруха дебне зад ъгъла от цяло десетилетие. Къде е?

— Задава се, Джак. Радвам се, че дъщеря ми е голяма и не иска да се омъжи и да има деца.

Джак се замисли за Вики.

— Както винаги си в добро настроение, а? Ти си единственият човек, който светва ламите, когато излиза от стаята.

— Много смешно. Само се опитвам да ти отворя очите, за да се предпазиш.

— А ти? Имаш ли противоядрено скривалище, пълно със замразена храна?

Ейб поклати глава.

— Не. Ще рискувам.

Той натисна едно копче на стената и помещението се изпълни със светлина.

Мазето беше претърпано както магазина, но в него нямаше спортни артикули. Стените и подът бяха отрупани с всевъзможни оръжия — сгъваеми ножове, палки, саби, месингови боксове и най-различни пушки и пистолети.

Ейб се приближи до един кашон и взе да рови вътре.

— Плетен ли искаш?

— Да.

Ейб му подхвърли някаква чантичка, закопчана с цип. Джак го дръпна и извади бича. Той беше направен от ивици кожа, усукани около оловна тежест. Надолу се стесняваше и преминаваше в твърда дръжка, завършваща с примка за китката. Джак я нахлузи и размаха бича. Еластичността на кожата позволяваше на китката да се движи свободно — нещо, което можеше да се окаже полезно на близко разстояние.

Вгледа се в бича.

Размаха го още веднъж и една дървена щайга се пръсна на парчета.

— Чудесен е. Колко струва?

— Десет.

Джак бръкна в джоба си.

— Нали бяха по осем?

— Това беше преди години. Този ще ти служи до края на живота.

— Непрекъснато ги губя.

Джак му даде десет долара и напъха бича в джоба си.

— Трябва ли ти още нещо?

Джак изброи на ум оръжията и амунициите, с които разполагаше.

— Не. Добре съм зареден.

— Хубаво. Да се качим горе. Ще хапнем кейк и ще поговорим.

— Благодаря, Ейб — каза Джак, като тръгна нагоре по стълбите, — но трябва да свърша някои неща, преди да се мръкне.

— Много си потаен. И преди съм ти го казвал. Нали сме приятели. На мен можеш да кажеш всичко. Или вече не ми вярваш?

— Напротив. Само че...

— Какво?

— Довиждане, Ейб.

15.

Минаваше шест, когато Джак се прибра в апартамента си. Пердетата бяха дръпнати и в стаите беше мрачно — досущ като настроението му.

Свърза се с офиса си, но нямаше важни съобщения. На телефонния секретар в дома му също нямаше записани обаждания.

Джак дотътри една пазарска количка, в която имаше плик, пълен със стари женски дрехи. Остави я в ъгъла, после влезе в спалнята. Сложи портфейла, дребните пари и новия бич на нощното шкафче и се преоблече във фланелка и къси панталони. Време беше за гимнастиката. Нямаше никакво желание — чувстваше се изразходван физически и емоционално, но това беше единственото, което си бе обещал да не пропуска. Животът му зависеше от упражненията.

Заклучи вратата на апартамента и изтича нагоре по стъпалата.

Слънцето беше напекло всичко и клонеше на заник, а на покрива беше истински ад. Черната му настилка задържаше топлината до късно през нощта. Джак погледна на запад, където омарата зачервяваше снишаващото се слънце. През ясните дни оттам се виждаше Ню Джърси. Някой му беше казал, че ако умре, без да изповяда греховете си, душата му ще отиде в Ню Джърси.

Покривът беше отрупан с разни неща. В югоизточния ъгъл имаше леха с домати. Джак беше пренесъл горе двацет и пет килограмова торба с пръст. Хари Бок бе издигнал огромна антена в североизточния край. В средата се намираще дизеловият генератор, закупен с общи средства след спирането на електрическия ток през юли, 1977-ма, а в северната част имаше десетина туби с гориво. А над всичко това гордо се развяваше черния флаг на Нийл Анархиста.

Джак се качи на малкия дървен подиум, който си бе направил сам и разкърши тяло. После пристъпи към същинските упражнения — лицеви опори, коремни преси, скачане на въже, удари и ритници от таекуондо. Движеше се, без да спира, докато тялото му се обля в пот, а косата му полепна по лицето и врата.

Чу стъпки и се обърна.

— Здравсти, Джак.

— О, Нийл. Време беше да се появиш.

— Точно така.

Нийл се приближи до пилона и почтително свали черното знаме. Сгъна го прилежно, пъкна го под мишница и се отправи към стълбището, като махна с ръка. Джак се облегна на генератора и поклати глава. Странна постъпка за човек като Нийл Анархиста, който ненавиждаше реда и точността.

Върна се в апартамента си и сложи в микровълновата фурна шест замразени кифлички с яйце. После се изкъпа, отвори консерва диетична кока-кола и седна в кухнята.

Чувстваше се самотен.

16.

Облече фланелка и сложи кобура с малкия семерлинг под лявата си мишница, а отгоре — широка риза с къси ръкави. Нахлузи срязани до коленете джинси и маратонки — без чорапи. Докато натовари всичко останало в малката пазарска количка, над града падна мрак.

Тръгна по Амстердам авеню към мястото, където предишната нощ бяха нападнали бабата на Бахти, видя една пуста уличка и се шмугна в сенките. Не искаше да излиза от апартамента си преоблечен — съседите му и без това го намираха за доста странен.

В тъмната уличка нямаше да го види никой.

Съблече ризата и извади роклята — добро качество, но старомодна и измачкана. Сложи я върху фланелката и кобура, после нагласи на главата си сива перука и нахлузи ниски черни обувки. Не искаше да прилича на раздърпана жена — една беднячка нямаше да привлече вниманието на човека, който търсеше. Трябваше да излъчва повехнало достойнство. По улиците на Ню Йорк непрекъснато се разхождаха такива жени. Те се влачеха, прегърбени не толкова от болките в гръбнака, а по-скоро от тежестта на самия живот, и обикновено гледаха надолу. Дори да вдигнеха глави, отбягваха очите на другите. Отличителната им черта беше самотата. Те бяха неудържимо привличащи мишени.

Тази вечер Джак щеше да бъде една от тях. Като допълнителна примамка той сложи на лявата си ръка пръстен с фалшив диамант. Мъжът, когото търсеше, несъмнено щеше да забележи блясъка от петдесет метра. Пъхна и дебела пачка банкноти под ремъка на кобура.

Пъхна маратонките и бича в една книжна кесия и я сложи в пазарската количка. Огледа се във витрината на близкия магазин. Никога не би имал успех като травестит. После тръгна бавно по тротоара, като дърпаше количката зад себе си.

Време беше да се залавя за работа.

17.

Джиа осъзна, че мисли за Джак и това не ѝ хареса. Седеше срещу Карл — красив, възпитан, остроумен и интелигентен мъж, който твърдеше, че е влюбен в нея. Намираха се в малък, но скъп ресторант под равнището на улиците в Горен Ийст Сайд. Мебелировката беше оскъдна, виното — бяло, сухо и студено, а кухнята — екзотична. Не би трябвало да се сеца за Джак, но той сякаш беше между тях.

Джиа се сепна. *Върви по дяволите, Джак!* Трябваше да започне да отговаря на Карл с нещо повече от едносрични думи.

Горкият Карл... Тази вечер той толкова се постара да се хареса на Вики и както обикновено не успя. Някои хора никога не се научаваха да разговарят с деца. Повишаваха тон и произнасяха отчетливо думите, сякаш се обръщаха към глух емигрант. Все едно някой друг бе написал репликите им, а те само ги четяха.

Вики нямаше настроение през целия следобед. Джак знаеше как да разговаря с нея. Двамата мигновено се разбираха. Може би защото в известно отношение Джак още не беше пораснал. Но въпреки това беше опасен. Той...

Защо непрекъснато се промъкваше в мислите ѝ? Джак е миналото. Карл е бъдещето. Съсредоточи се върху Карл!

Тя изпи виното си и се вторачи в мъжа срещу себе си. Добрият стар Карл. Поднесе му чашата си за още вино. Тази вечер ѝ бе нужен повече алкохол.

18.

Болката в окото беше убийствена.

Седеше прегърбен в един тъмен вход и оглеждаше намръщен улицата. Вероятно щеше да прекара цялата нощ там, ако не се появеше нещо.

Чакането беше най-досадната част. И криенето. Може би ченгетата вече търсеха мъж с одрано око. Което означаваше, че не можеше да се разхожда свободно по улиците. Трябваше да остане в тъмното и да чака нещо да мине.

И всичко това заради оная гадна кучка.

Той докосна марлената превръзка на лявото си око и изтръпна от силната болка. Едва не му извади окото. Но той ѝ даде да разбере. Преби я от бой. А после, в същия този вход, когато прерови портмонето ѝ и намери само седемнайсет долара, и разбра, че огърлицата е боклук, искаше да се върне и да потанцува върху главата ѝ, но прецени, че ченгетата сигурно вече я бяха открили.

Отгоре на всичко, похарчи почти всичките пари за превръзки и лекарства.

Облегна се назад и се взря към улицата със здравето си око. Някаква странна на вид старица куцукаше с обувки, които изглеждаха твърде малки за нея, и теглеше пазарска количка. Не си заслужаваше да ѝ обръща внимание.

19.

Кого заблуждавам, помисли си Джак. От няколко часа се влачеше по улиците на Уест Сайд. Гърбът го заболя да ходи приведен. Ако побойникът беше останал в квартала, нямаше начин да не е минал покрай него.

По дяволите жегата, роклята и най-вече проклетата перука. Никога няма да го намеря.

Гнетяха го не само напразните усилия на тазвечерното търсене. Срещата с Джиа му бе нанесла тежък удар.

Джак се гордееше, че е човек, който не храни илюзии. Считаше, че в живота има равновесие и основаваше вярата си в Закона на Джак за социалната динамика — на всяко действие има равна по сила противоположна реакция, която не беше задължително автоматична или неизбежна, защото в живота не беше досущ като в термодинамиката. Понякога реакцията трябваше да бъде подпомагана. Точно тогава на сцената се появяваше Джак Майстора. Работата му беше да предизвиква осъществяването на реакциите. Харесваше му да се мисли за един вид катализатор.

Знаеше, че упражнява насилие. Не търсеше оправдание за това. Беше го приел. Надявал се бе, че в края на краищата и Джиа ще го разбере.

Имаше нещо в онзи тип, който седеше във входа... Лицето му, което подсъзнателно забеляза, докато отминаваше...

Джак изпусна дръжката на пазарската количка. Тя изтрака на тротоара. Наведе се да я вземе и погледна към входа.

Мъжът беше млад, с къса руса коса. На лявото си око имаше марлена превръзка. Сърцето на Джак затуптя силно. Това беше твърде хубаво, за да е истина. Нямаше начин да не е побойникът. В противен случай би било адско съвпадение. Но трябваше да се увери.

Вдигна количката и застана неподвижен, докато премисляше какъв да бъде следващият му ход. Превръзката го забеляза, но остана безразличен. Джак трябваше да направи нещо, за да привлече вниманието му.

Извика радостно, наведе се и се престори, че взема нещо от тротоара. Изправи се с гръб към улицата и с лице към Превръзката, а се правеше, че не го вижда, и бръкна в пазвата си. Извади пачката и пъкна „намерената“ банкнота. После натъпка парите уж в суета си и продължи по пътя си.

Измина стотина крачки, наведе се да оправи обувката си и погледна крадешком назад. Превръзката бе излязъл от скривалището си и вървеше след него.

Чудесно. А сега, да уредим срещата.

Джак извади бича и пъкна ръка в примката. Стигна до една уличка и свърна в нея.

След двайсетина крачки чу шума, който очакваше — забързани тихи стъпки, приближаващи зад гърба му. Щом приближиха до него, той се хвърли наляво и се прилепи до стената. Тъмната фигура се блъсна в количката и падна.

Оня се изправи, ругаейки, и застана с лице към него. Джак се почувства изпълнен с енергия и това го зарадва. Предстоеше му едно от най-големите удоволствия в занаята — да даде на побойника лъжичка от собственото му лекарство.

Превръзката изглежда се колебаеше. Освен ако не беше изключително тъп, той сигурно бе забелязал, че жертвата му се беше придвижила твърде бързо за една възрастна жена. Джак не искаше да го плаши, затова остана неподвижен. Сви се до стената и нададе силен вопъл.

Превръзката подскочи и огледа уличката.

— Хей! Млъквай!

Джак изпищя отново.

— Затваряй си устата!

Ала Джак само клекна, стисна още по-здраво дръжката на бича и пак извика.

— Добре, кучко — рече през зъби Превръзката и се хвърли към него. — Сама си го изпроси.

В гласа му прозвуча нетърпение. Джак разбра, че му харесва да бие безпомощни хора. Превръзката се надвеси застрашително над него с вдигнати юмруци. Джак скочи, замахна с лявата ръка и го удари по лицето. Младежът политна назад.

Джак знаеше какво ще последва, затова се придвижи вдясно, докато още нанасяше удара. Веднага щом възвърна равновесие, Превръзката хукна да бяга. Току-що бе направил голяма грешка и го разбра. Вероятно беше попаднал на ченге, действащо под прикритие. Устреми се към свободата, но Джак размаха бича над главата му. Тялото на младежа се отпусна, преди да успее да се отдалечи на няколко метра от Джак. Инерцията го понесе с главата напред към стената. Хулиганът се строполи на улицата и изохка.

Джак свали перуката и роклята, obu маратонките, приближи се до Превръзката и го бутна с крак. Онзи изпъшка и се претърколи. Изглеждаше зашеметен и Джак го разтърси за рамото. Изведнъж дясната ръка на младежа се извиси и замахна. Държеше десетсантиметрово острие. Джак го сграбчи за китката и заби свободната си ръка в лявото му слепоочие. Превръзката изръмжа от болка. Джак го натисна още по-силно и побойникът започна да се мятат като риба на сухо. Накрая пусна камата. Джак отслаби натиска и Превръзката се опита да вземе ножа. Джак очакваше това. Замахна с бича и го уви около ръката му. Изпукването на костта бе последвано от писък на болка.

— Счупи я!

Превръзката се претърколи по корем, сетне пак на една страна.

— Ще ти скъсам задника за това, мръсно ченге!

Стенеше, виеше и псуваше несвързано, като през цялото време държеше счупената си ръка.

— Ченге ли? — тихо каза Джак. — Не ти провървя, приятел. Въпросът е личен.

Стенанията спряха. На лицето на младежа се изписа тревога. Подпря се на стената, за да се изправи, но Джак вдигна бича.

— Не е честно, човече!

Превръзката отново легна на земята.

— Честно ли? — изсмя се гадно Джак. — А честно ли постъпи с възрастната дама, която вчера причака тук? В тази уличка няма правила, приятел. Тук сме само ти и аз.

Очите на русокосия се разшириха.

— Виж какво, човече. Не знам какво става, но аз не съм онзи, когото търсиш. Миналата седмица пристигнах от Мичиган.

— Не ме интересува! Само миналата нощ... и възрастната дама, която обра и преби.

— Не съм пребивал никаква възрастна дама!

Превръзката започна да хленчи, когато Джак вдигна заплашително бича.

— Кълна се в Бога, човече!

Джак трябваше да признае, че този тип беше много убедителен.

— Ще ти помогна да си спомниш. Колата ѝ се повредила. Дамата носела тежка огърлица, която приличала на сребърна и имала два жълти камъка в средата. Одрала те е покрай окото.

Превръзката явно започна да се досеща и Джак почувства, че гневът му се засилва.

— Старицата е в болница. Може да умре всеки момент.

— Не, чакай, човече! Слушай!

Джак сграбчи младежа за косата и блъсна главата му в тухлената стена.

— Ти слушай! Искам огърлицата. Къде я заложил?

— Да я заложил ли? Онзи боклук? Хвърлил я!

— Къде?

— Не знам.

— Спомни си!

Джак отново блъсна главата му в стената.

Пред очите му непрекъснато беше крехката възрастна жена, която умираше в болничното легло, пребитата от този нещастник. В душата му се отваряше черна дупка. *Внимавай! Овладей се!* Превръзката му трябваше в съзнание.

— Добре. Чакай да помисля.

Джак успя да си поеме дъх. После още веднъж.

— Мисли. Имаш трийсет секунди.

— Стори ми се, че е сребърна. Но когато я разгледах на светлото, разбрах, че не е.

— Искаш да повярвам, че дори не си се опитал да вземеш няколко долара за нея?

— Аз... Не ми хареса.

Джак се поколеба.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, не ми хареса, човече. Имаше нещо гадно в нея. Хвърлих я в едни храсти.

— Наоколо няма храсти.

Превръзката изтръпна.

— Има! Само че на две преки оттук.

Джак го изправи.

— Покажи ми ги.

Младежът се оказа прав. Между Уест Енд и Дванайсето авеню, там, където 58-ма улица се спускаше към река Хъдсън, имаше жив плет. Джак бръкна в храстите, прерови боклуците и извади огърлицата.

Накитът блесна на светлината на уличната лампа. *Успях! По дяволите, намерих я!*

Огърлицата беше тежка и неудобна за носене. Защо ли Кузум настояваше толкова много да си я върне? Докато я държеше в ръката си, Джак си помисли, че в накита наистина има нещо противно.

Глупости, помисли той. Това беше само купчина желязо с два камъка, подобни на топази.

И все пак, едва устояваше на първичния инстинкт да хвърли огърлицата и да избяга.

— Сега ще ме пуснеш ли? — обади се Превръзката. Лявата му ръка беше посиняла и подута. Той я притисна внимателно до гърдите си.

Джак вдигна огърлицата.

— И заради това си пребил една възрастна жена — тихо каза той, усещайки, че гневът му напират да избие.

— Виж какво, човече — рече младежът, като насочи показалеца на здравата си ръка към Джак. — Не ме разбра...

Джак видя ръката, която жестикулираше на две крачки от него и яростта му внезапно избухна. Удари с бича дясната ръка на Превръзката и отново се чу изпукване и вик на болка.

Стенейки, побойникът се свлече на колене, а Джак тръгна към Уест Енд авеню.

— Да видим сега как ще пребиваш възрастните дами, фукльо.

Черната дупка в душата му започна да се смалява. Без да се обръща, той се отправи към по-оживените части на града. Огърлицата подрънкваше в ръката му.

Не беше далеч от болницата. Хукна да бяга. Искаше да се отърве от наката колкото е възможно по-скоро.

20.

Краят приближаваше.

Кузум бе отпратил болногледачката и стоеше сам до леглото, стискайки съсухрената ръка на старата жена. Гневът, отчаянието и огорчението се бяха притъпили. В душата му цареше празнота.

Всичко беше напразно. Целият онзи дълъг живот, прекъснат от миг на насилие.

Някой почука на вратата. Болногледачката показва глава.

— Мистър Бахти?

Той сподави желанието си да ѝ кресне.

— Казах, че не искам да ме безпокоят.

— Знам, но дойде един мъж. Настоя да ви дам това. — Тя протегна ръка. — Каза, че го очаквате.

Кузум се приближи до вратата. Не можеше да си представи, че...

Нещо висеше на ръката ѝ. Приличаше на... Невероятно!

Той грабна огърлицата от пръстите ѝ.

Истина е! Тя е! Намерил я е! Идваше му да запее от радост пред стреснатата болногледачка. Но само я избута навън и се втурна към леглото. Закопчалката беше счупена, затова Кузум уви огърлицата около шията на почти безжизненото тяло.

— Всичко е наред! — прошепна той на родния си език. — Сега вече ще се справиш!

Излезе в коридора и видя болногледачката.

— Къде е той?

Тя посочи към дъното на коридора.

— До стаята на медицинските сестри. Не трябваше да се качва на този етаж, но много настояваше.

Как няма да настоява, помисли Кузум.

— Грижи се за нея — каза ѝ той и забърза по коридора.

Намери Джак, който беше облечен в парцаливи джинси и фланелка в неподходящ цвят. Виждаше по-издокарани продавачи на пазара в Калкута. Майсторът се беше облегал на гишето и спореше с

една яка медицинска сестра, която се обърна към Кузум, като го видя да се приближава.

— Мистър Бахти, на вас е позволено да бъдете на етаж, защото баба ви е в критично състояние. Но това не означава, че приятелите ви могат да влизат и излизат по всяко време на денонощието.

Кузум изобщо не я погледна.

— Няма да се бавим. Вършете си работата.

Обърна се към Джак, който изглеждаше изпотен и уморен. Искаше му се да го прегърне, макар че този човек вероятно миришеше като всички останали тук — на говеждо. Джак наистина беше изключителен. Слава на Кали, че съществуваха такива хора — независимо от расата и хранителните им навици.

— Предполагам, че дойдох навреме? — попита Майстора.

— Да. Сега вече тя ще се оправи.

Американецът свъси вежди.

— Огърлицата ли ще я излекува?

— Не, но мисълта, че пак я носи, ще ѝ помогне. Предполагам, че желаете да получите остатъка от хонорара си.

Джак кимна.

— Звучи добре.

Бахти измъкна дебел плик от пазвата си и му го подаде. Въпреки че бе изгубил надежда да види огърлицата отново, Кузум беше задържал парите в себе си, в израз на доверие към богинята, на която се молеше.

— Бих искал да са повече. Не знам как да ви се отблагодаря. Думите не могат да изразят колко много...

— Всичко е точно — прекъсна го Джак. Избликът на Бахти го смути.

Кузум също се изненада от силните си чувства. Не знаеше какво да прави. Беше се обърнал към един непознат да извърши невъзможното и той успя! Ненавиждаше емоционалните излияния, но откакто отново видя огърлицата, не можеше да се владее.

— Къде я намерихте?

— Открих човекът, който я беше откраднал и го убедих да ме заведе при нея.

Кузум стисна юмрук и мускулите на гърба му неволно се свиха.

— Убихте ли го, както ви помолих?

Джак поклати глава.

— Не. Но известно време няма да бие възрастни жени. Всъщност, скоро може да се появи в отделението за спешни случаи, за да лекуват ръцете му. Не се притеснявайте. Той си получи заслуженото. Погрижих се за това.

Баhti кимна мълчаливо, сдържайки гнева си. Болката не беше достатъчно наказание. Престъпникът трябваше да заплати с живота си!

— Добре, Джак. Моето семейство и аз сме ви много задължени. Ако се нуждаете от нещо, кажете ми, и аз ще направя всичко възможно.

— Благодаря — усмихна се Джак и леко се поклони. — Надявам се, че няма да се наложи да ползвам услугите ви. А сега, мисля да се прибирам вкъщи.

— Приятна почивка.

Джак се качи в асансьора, а Кузум се върна в болничната стая.

Болногледачката го посрещна на вратата.

— Тя се съвзема, мистър Баhti! Дишането е по-дълбоко, а кръвното налягане се повиши!

— Отлично! Имате ли безопасна игла?

Болногледачката го погледна озадачена, но прерови чантата си и му даде. Кузум я взе и закопча с нея огърлицата, после се обърна към младата жена.

— Тази огърлица не бива да се сваля по никакъв повод. Ясно ли е?

Тя кимна плахо.

— Да, сър.

— Ще изляза за малко, но ще бъда тук, в болницата. Ако ви потрябвам, позвънете ми по пейджъра.

Той взе асансьора до първия етаж и тръгна към отделението за спешни случаи. Знаеше, че това е най-голямата болница в западната част на Манхатън. Джак каза, че е наранил ръцете на побойника. Ако същият потърсеше медицинска помощ, щеше да дойде тук.

Седна в чакалнята, която беше пълна. Най-различни хора влизаха и излизаха от кабинетите за прегледи. Миризмата и задухът бяха отвратителни, но Кузум смяташе да почака тук няколко часа. Смътно съзнаваше, че привлича вниманието, но беше свикнал с това. Еднорък човек, облечен по този начин, скоро придобиваше имунитет към

любопитните погледи на западняците. Те не бяха достойни за интереса му.

След по-малко от половин час влезе един мъж, който мигновено прикова погледа му. На лявото око имаше превръзка, а двете му ръце бяха подути.

Това беше престъпникът! Нямаше съмнение. Едва се сдържа да не се нахвърли върху младежа. Постепенно се успокои, докато седеше и гледаше как секретарките на рецепцията попълваха формулярите. Онзи, който пребива хората, завършва със счупени ръце. Символичността в тази мисъл му хареса.

Стана и се приближи до човека. Наведе се над гишето уж да попита нещо и погледна формулярите. „Даниелс, Роналд, 53-та улица № 359“. Кузум се вторачи в Роналд Даниелс, който отговаряше на въпросите на администраторката и хленчеше от болка. Когато го попитаха как се е наранил, той каза, че докато сменял гума, крикът се е хлъзнал, и колата паднала върху него.

Кузум се усмихна, върна се на мястото си и зачака. Роналд Даниелс влезе в кабинета за прегледи, после в рентгеновото отделение и след това пак в кабинета. Забави се и когато отново се появи, двете му ръце бяха гипсирани до лактите. Продължаваше да хленчи от болка.

Бахти се приближи пак до рецепцията и научи, че мистър Даниелс ще прекара нощта в болницата за наблюдение. Кузум прикри тревогата си. Това щеше да усложни нещата. Надявал се бе да го причака навън и лично да се справи с него. Но имаше и друг начин да уреди сметките си с Роналд Даниелс.

Върна се в болничната стая и удивената болногледачка му съобщи още по-добри новини.

— Тя се справя чудесно! Дори започна да говори! Какъв дух!

— Благодаря за помощта, мис Уайлс — рече Кузум. — Мисля, че услугите ви вече не са необходими.

— Но...

— Не се притеснявайте. Ще ви бъде платено за цялата нощна смяна.

Той се приближи до прозореца, взе чантата ѝ и я подаде.

— Свършихте чудесна работа. Благодаря.

Без да обръща внимание на смутените ѝ протести, той я изведе в коридора. Щом се увери, че тя няма да се върне, Кузум вдигна

телефонната слушалка и се обади на „Информация“.

— Искам да знам в коя стая е пациентът Роналд Даниелс. Току-що го приеха по спешност.

Последва мълчание, после се чу:

— Роналд Даниелс е в стая 547С, северното крило.

Кузум затвори и се облегна на стола. Чудеше се как да постъпи. Знаеше къде се намира стаята на персонала. Вероятно там щеше да намери бяла престилка и чехли. Облечен така и без тюрбана, той можеше да се движи по-свободно из болницата.

Докато размишляваше, Кузум извади стъклено шишенце от джоба си и махна капачката. Вдъхна познатия мирис на билки, после го затвори.

Мистър Роналд Даниелс изпитваше болка. Беше си получил заслуженото, но то съвсем не беше достатъчно.

21.

— Помощ!

Рон току-що бе задрямал. Дяволите да го вземат оня дъртак! Всеки път, когато заспеше, старият пръч започваше да вика.

Какъв късмет! Да го настанят в една стая с още трима. Той натисна с лакът звънеца. Къде ли е шибаната сестра? Трябваше да му сложи инжекция.

Болката беше като живо същество, което гризеше ръцете му. Единственото му желание беше да заспи. Ала болката го държеше буден.

Рон пак натисна звънеца. Вратата се отвори и някой влезе. Не беше медицинската сестра, а някакъв мъж. Но облечен в бяло. Страхотно! Само му трябваше някакъв педераст, който да се опита да го изкъпе в леглото посред нощ.

Ала мъжът се наведе над него и му подаде малка пластмасова чаша. Вътре имаше оцветена течност.

— Какво е това?

— За болката.

Мъжът беше смугъл и говореше с акцент.

— Искам инжекция.

— Още е рано. Това ще ти помогне дотогава.

— Дано.

Роналд му позволи да поднесе чашата към устата му. Течността имаше странен вкус. Докато я преглъщаше, забеляза, че мъжът няма лява ръка.

— Виж какво — рече той в пристъп на гняв — в края на краищата беше пациент, — кажи им, че не искам да виждам разни сакати тук.

Мъжът се усмихна.

— Разбира се, мистър Даниелс. Ще се погрижа следващият ви придружител да има крайници.

— Добре. А сега се омитай.

На Рон му хареса да бъде пациент. Можеше да издава заповеди и персоналът беше длъжен да ги изпълнява.

— Помощ!

Подскочи и удари ръката си в рамката на леглото. Пронизваща болка премина по цялата му ръка. Очите му се напълниха със сълзи.

Когато болката намаля, той реши какво да направи.

Дъртакът Томи трябваше да млъкне.

Рон извади лявата си ръка от превръзката и се наведе. Подът беше студен. Взе възглавницата между гипсираните си ръце и безшумно се промъкна до леглото на стареца. Само трябваше да я сложи върху лицето му и да седне на нея. Няколко минути и край на хъркането, на виковете и на Томи.

Докато минаваше покрай прозореца, видя нещо навън. Вгледа се. Някаква сянка, която приличаше на човешка глава и рамене. На *огромен* човек.

Но това беше петият етаж!

Сигурно имаше халюцинации. Течността в пластмасовата чаша изглежда беше по-силна, отколкото смяташе. Наведе се към прозореца, за да се взре в мрака. Онова, което видя, го вцепени. Видение от кошмарите, дори още по-ужасно. И онези блестящи жълти очи...

В гърлото му се надигна писък и той интуитивно се дръпна назад. Но преди да успее да извика, една ръка с три пръста и дълги нокти строши двойното стъкло и ожесточено се впи в гърлото му. Рон почувства невероятен натиск върху дихателната си тръба и гръбнакът му изпраця. Грубата плът върху гърлото му беше хладна, влажна и хлъзгава и от нея се разнасяше воня на гнило. Той зърна гладката черна кожа и дългата слаба, но жилава ръка. Изви се и впи нокти в пръстите, но те бяха като стоманена яка върху врата му. Напразно се бореше да поеме дъх. Погледът му се замъгли. А после, когато усети, че съвсем леко и без усилие го издърпват през прозореца и счупените стъкла се посипват по плътта му, успя да хвърли само един ужасен поглед на нападателя си и зрението му угасна от липсата на кислород в мозъка.

В стаята отново настъпи тишина. Двама от останалите пациенти се размърдаха в съня си и се обърнаха на другата страна. Томи, който беше най-близо до прозореца, извика „Помощ“ и пак захърка.

ВТОРА ГЛАВА

*Баранагар, Западен Бенгал, Индия
сряда, 24 юни 1857*

Проклетите неща се объркаха!

Капитан Албърт Вестфален от Бенгалския европейски полк стоеше в сянката на един брезент между две пазарски сергии и пиеше студена вода, току-що извадена от кладенеца. Радваше се, че е скрит от пряката атака на индийското слънце, но от жегата нямаше отърване. Тя се излъчваше от пясъка по улицата, от белите гипсови стени на сградите и дори от светлата кожа на онези отвратителни гърбави бикове, които свободно се мотаеха из пазара. Блясъкът вкарваше топлината право в мозъка му. Искаше му се да излее съдържанието на стомната на главата си и да намокри цялото си тяло.

Но той беше джентълмен, носеше униформата на Нейно Величество и беше заобиколен от езичници. Не можеше да направи толкова недостойно нещо. Ето защо стоеше в сянката с високия шлем на главата, в смърдящата военна униформа, изпотен под мишниците и закопчан догоре и се преструваше, че горещината не го притеснява. Не обръщаше внимание на потта, която мокреше косата, стичаше се по лицето, полепваше по черните мустаци, които толкова старателно бе подрязал сутринта и капеше върху куртката.

Защо не подухнеш ветрец? Или по-добре да завали дъжд. Но още един месец щеше да е така. Чувал бе, че когато през юли от югозапад задуха летният мусон, ще вали много дъжд. Но дотогава той и хората му щяха да се пекат на слънцето.

Можеше да бъде и по-зле.

Бяха го изпратили заедно с другите да превземе Мератх и Делхи от ръцете на бунтовниците. Трябваше да минат покрай басейна на река Ганг в пълно бойно снаряжение и да атакуват ордите въстанали индийски войници.

Той потрепери. Това не е за мен, благодаря.

За щастие, бунтът не се беше разпространил толкова далеч на изток — поне не толкова осезателно. Това беше добре дошло за Вестфален, който възнамеряваше да стои настрана от суматохата. Знаеше, че на подконтинента има двацет хиляди британски войника. Ами, ако многомилionна Индия се вдигнеше и решише да сложи край на британското господство?

Този кошмар беше непрекъснато пред очите му — краят на британското господство.

Както и на Източноиндийската компания. Вестфален знаеше, че това е истинската причина армията да е тук — да пази интересите на Компанията. Беше се заклел да се сражава за Короната и имаше желание — до определен момент — да го направи, но не възнамеряваше да умира, бранейки шайка търговци на чай. В края на краищата, той беше джентълмен и бе приел назначението си тук, само за да избегне финансовата катастрофа, заплашваща имението му. Както и да установи някои контакти по време на службата си. Беше си уредил чисто административна работа — не го грозеше никаква опасност. Всичко беше част от простия план да намери време и начин да върне огромните си дългове, направени от хазарта — невероятни суми за един четирийсетгодишен мъж — и да се прибере в родината, за да разчисти сметките си. Вестфален се намръщи, припомняйки си значителната сума, която бе прахосал, откакто баща му почина и той наследи титлата барон.

Ала късметът му изневери и тук, в другия край на света. В Индия години наред цареше мир — малко вълнения тук-там, но нищо сериозно. Колониалната власт изглеждаше непоклатима. А сега Вестфален знаеше, че размириците и недоволството сред местните наемници растат, сякаш чакаха неговото пристигане. Тук беше едва от една година, а ето какво стана. Индийските войници се разбунтуваха.

Не беше честно.

Той затвори очи и си пожела свят, освободен от жегата, сушата, алчните кредитори, старшите офицери и бунтовниците. Щеше да е приятно да прекара остатъка от деня така — облегнат там и...

Не шумът го накара да отвори очи, а по-скоро неговото отсъствие. Улицата изведнъж се смълча. Купувачите, които до преди миг разглеждаха стоките и се пазаряха за цените, се потулиха в уличките и входовете — спокойно и без паника, движейки се с

целенасочена бързина, сякаш се бяха сетили, че трябва да са на друго място.

Останаха само търговците и мухите.

Обезпокоен, Вестфален стисна дръжката на сабята си. Беше обучен да я използва, но никога не му се бе налагало да се защитава. Надяваше се, че това няма да се случи и сега.

Долови раздвижване вляво и се обърна.

Един тантурест дребен човек, увит в оранжева препаска на свещеник, водеше шест мулета по средата на улицата.

Вестфален се успокои. Онзи беше само някакъв религиозен учител. На пазара винаги се разхождаха по един-двама като него.

Свещеникът стигна до отсрещната страна на улицата и спря мулетата пред сергията за сирене. Не се приближи, нито се огледа. Застана там и зачака. Продавачът бързо събра най-големите бучки и ги даде на дребния човек, който леко наклони глава. Търговецът сложи сиренето в торбата, прикрепена към самара на едното от мулетата и отново се върна зад щанда.

Свещеникът не му даде рупии.

Вестфален наблюдаваше с нарастваща почуда.

После дребният човек спря пред питките. Мъжът му подаде цяла кошница. Оня кимна и хлебчетата бяха натоварени на мулето.

И този път не се мернаха пари, нито се постави под съмнение качеството на стоката. Албърт не беше виждал такова нещо, откакто пристигна в Индия. Тук търговците биха спорили дори със собствената си майка за цената на една закуска.

Имаше само едно, което би предизвикало такова подчинение — страхът.

Свещеникът мина покрай сергията с водата, без да спира.

— Какво, водата ти не е ли хубава? — обърна се Вестфален към търговеца.

— В храма има вода — отговори продавачът, без да го поглежда.

— Кой храм?

Вестфален искаше да знае с какво свещеникът заплашва търговците, че ги прави толкова щедри. Това беше информация, която можеше да се окаже полезна.

— Храма сред хълмовете.

— Не знам да има такъв.

Този път продавачът вдигна глава и се вторачи в него. Черните му очи гледаха недоверчиво, сякаш питаха: „Как може да не знаеш?“.

— И на кой от езическите ви богове е посветен онзи храм? — Думите му отекнаха в тишината.

— На Кали, Черната богиня — прошепна продавачът на вода.

Аха. Чувал бе това име. Кали беше популярна в областта Бенгал.

— Мислех, че големият ѝ храм е близо до Калкута.

— Кали има много храмове, но нито един не е като Храма сред хълмовете.

— Така ли? И какво му е толкова специалното?

— Ракшасите.

— Какво е това?

Но търговецът наведе глава и не отговори на въпроса му. Сякаш помисли, че вече е казал твърде много.

Вестфален се надигна и тръгна след религиозния учител. Гледаше търговците му дават най-хубавите си стоки, без да мърморят недоволно или да хленчат. Проследи го почти из целия Баранагар. И навсякъде, откъдето минеха свещеникът и мулетата, хората се изпокриваха, а отминеше ли, се появяваха отново.

Накрая, когато слънцето слезе ниско на запад, религиозният учител се приближи до северната порта на града.

На излизане от всеки гарнизонен град проверяваха товарните животни. Фактът, че в Бенгал нямаше размирици, не беше от значение. Заповедта се отнасяше за всички и трябваше да се изпълнява.

Вестфален наблюдаваше от около двеста метра. Щеше да изчака, докато британският часовей започне проверката и тогава щеше да се приближи до портата, все едно извършваше рутинната си обиколка. Надяваше се да разбере нещо повече за онзи свещеник и за Храма сред хълмовете.

Индусът спря и започна да говори с английския войник, който небрежно беше праметнал пушката си на гърба. Разговаряха така, сякаш бяха стари приятели. След няколко минути свещеникът продължи по пътя си, без да го проверят, но не и преди Вестфален да забележи, че слага нещо в ръката на часовей. Стана за секунда. Ако беше мигнал, нямаше да го види.

Индусът и мулетата бяха отвъд стената и вървяха към хълмовете на северозапад, когато Вестфален стигна до портата.

— Дай ми пушката си, войнико!

Часовоят отдаде чест, после свали оръжието от рамото си и му го даде, без да задава въпроси. Вестфален го познаваше. Името му беше Макдугъл — червендалест младеж, който пиеше и се биеше много, като повечето войници от английския полк. Вестфален командваше гарнизона в Баранагар от три седмици и смяташе момчето за добър войник.

— Арестуван си за неизпълнение на служебния дълг!

Макдугъл пребледня.

— Сър, аз...

— И за приемане на подкуп!

— Опитах се да му го върна, сър!

Вестфален се изсмя. Този войник го смяташе за сляп и глупав.

— И още как! Също както провери и мулетата!

— Старият джайн^[1] носеше само провизии за храма, сър. От две години съм тук, капитане, и той минава всеки месец точно по едно и също време. И винаги носи само храна.

— Той трябва да бъде проверяван като всички други.

Макдугъл погледна отдалечаващите се мулета.

— Джайнът каза, че не обичали да докосват храната им, сър.

— Колко жалко! И предполагам, че го пусна непроверен, ей така, от добрина?

Вестфален се ядосваше все повече от дързостта на войника.

— Изпразни джобовете си да видим колко сребро ти даде, за да предадеш другарите си.

Макдугъл почервеня.

— Никога не съм предавал другарите си, сър!

Вестфален му вярваше, но не можеше да остави въпроса току-така.

— Изпразни джобовете си!

Войникът бръкна в десния си джоб и извади малък грапав камък — прозрачен и тъмnochервен.

Албърт едва сдържа възклицанието си.

— Дай ми го.

Взе го и го вдигна към светлината на залязващото слънце. Виждал бе много нешлифовани скъпоценни камъни, докато лека-полека превръщаше семейните ценности в пари, за да засити по-

настоятелните си кредитори. Това беше нешлифован рубин. Малък, но ако се обработеше, щеше да му донесе стотина лири. Ръката му затрепери. Щом свещеникът даваше такива неща на часовоя като награда, че не докосва храната за храма...

— Къде е храмът?

— Не знам, сър.

Макдугъл го гледаше нетърпеливо и вероятно търсеше начин да се отърве от обвинението в неизпълнение на служебния дълг.

— Така и не разбрах. Местните хора не знаят и изглежда не искат и да знаят. Говори се, че Храма сред хълмовете е пълнен със скъпоценни камъни, но е пазен от демони.

Вестфален изсумтя. Езически измишльотини. Ала камъкът в ръката му беше истински. И небрежният начин, по който бе даден на Макдугъл показваше, че там, откъдето е дошъл, има много други. Макар и с нежелание, той го върна на войника. Албърт щеше да заложи на по-голяма карта. И за да го направи, трябваше да се престори, че парите изобщо не го интересуват.

— Е, предполагам, че нищо лошо не е станало. Продай това и си поделете парите. И то по равно, чу ли?

Войникът изглеждаше готов да припадне от изненада и облекчение, но успя да отдаде чест.

— Тъй вярно, сър!

Вестфален му хвърли пушката и отмина, съзнавайки, че в очите на Макдугъл той е най-щедрият командир на света. Желанието му беше всичките му войници да мислят така. Можеше да ги използва по време на престоя си в Баранагар.

Реши да намери Храма сред хълмовете. Може би там се криеше решението на финансовите му проблеми.

[1] Последовател на джайнизма — индийско религиозно движение. Джайните претендират да са надмогнали всички човешки желания и страсти. За тях е характерно вегетарианството и пълното не причиняване на зло на живи същества. — Б.пр. ↑

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Манхатън

Петък, 3 август 198-

Джак се събуди малко преди десет сутринта. Чувстваше се изтощен.

Предишната нощ се бе прибрал ликуващ от успеха, но радостта му бързо се изпари. Беше самотен. Изпи набързо две бири, скри втората половина от хонорара зад кедровата дъска и си легна. Ала след няколко часа се събуди съвсем безпричинно. Въртя се един час в леглото и накрая се отказа от опитите да заспи. Догледа „Невестата на Франкенщайн“ и се унесе в неспокойна дрямка.

Стана и се изкъпа, за да разсъни. За закуска дояде какаовите пасти и отвори кутия захаросани пуканки. Докато се бръснеше, видя, че термометърът пред прозореца на спалнята показва трийсет и два градуса — на сянка. Облече тънък панталон и риза с къси ръкави и седна до телефона. Трябваше да се обади на две места — на Джиа и в болницата. Реши да остави Джиа за накрая.

Телефонистката от болницата му каза, че телефонът в стаята, която търси, е прекъснат и мисис Баhti вече не е тяхна пациентка. Сърцето му се сви. По дяволите! Макар да бе разговарял с възрастната дама само няколко минути, стана му мъчно, че е умряла. Каква нелепа смърт! Поне успя да ѝ върне огърлицата, преди жената да замине на оня свят. Помоли телефонистката да го свърже със стаята на медицинските сестри и след малко чу гласа на Марта.

— Кога почина мисис Баhti? — попита той.

— Доколкото ми е известно, тя не е умирали.

— На друг етаж ли я преместиха?

— Не. Внукът и внучката...

— Внучката ли?

— Няма да ти хареса, Джак — не е русокоса. Както и да е, те дойдоха на регистрацията, докато се сменяхме сутринта и ни благодариха за грижите към баба им. Казаха, че отсега нататък те ще я гледат. После излязоха. И когато отидохме да я видим, тя не беше там.

Джак отдалечи слушалката от ухото си и се намръщи, сетне попита:

— Но как са я извели? Та тя не можеше да върви.

— Знам ли. Но колежките ми казаха, че едноръкият се държал много странно към края на смяната и през последните няколко часа не пускал никого при нея.

— Но защо са го оставили да се измъкне? — Неизвестно защо Джак се ядоса. Чувстваше се като загрижен роднина. — Старицата се нуждаеше от помощ. Не можете да позволявате на който и да било да ви се меси. Трябваше да извикате охраната и да...

— Успокой се, Джак — прекъсна го Марта. — Аз не бях тогава там.

— Да, вярно. Извинявай. Само че...

— Освен това ми казаха, че снощи болницата приличала на зоологическа градина, след като един от пациентите избягал през прозореца на петия етаж. Цялата охрана се стекла там. Много странно! Оня имал гипс и на двете ръце, но въпреки това счупил прозореца на стаята, слязъл някак долу и изчезнал.

Джак усети, че гръбнакът му неволно се изопва.

— Гипс? На двете ръце?

— Да. Снощи го приели по спешност. Костите му били строшени. Никой не знае как е слязъл по стената, при това сигурно се е нарязал доста лошо, като е минавал през стъклото. Но не лежеше долу на тротоара, значи е успял да избяга.

— Но защо през прозореца? Арестуван ли е бил?

— Това е най-странното. Можел е да излезе съвсем спокойно през главния вход. Всички мислим, че внуците са измъкнали мисис Бахти по време на суматохата.

— Как изглеждаше оня, дето е излязъл през прозореца? Имаше ли превръзка на лявото око?

Джак затаи дъх, докато чакаше отговора.

— Нямам представа, Джак. Познаваш ли го? Мога да ти кажа името му.

— Благодаря, Марта, но това няма да ми помогне. Няма значение.

Той й каза дочуване, стисна слушалката и се вторачи в пода.

Ядосан, той се отърси от мислите и се съсредоточи върху друг проблем — изчезването на Грейс Вестфален. Не разполагаше с никакви улики, освен с ненадписаното шишенце с билкова течност и смътното подозрение, че то има някаква връзка със случая.

Взе шишенцето и отвинти капачката. Мирисът беше непознат, но определено ухаеше на билки. Капна малко на пръста си и опита течността. Не беше неприятна. Трябваше да я даде за анализ и да разбере откъде е дошла. Може би съществуваше някаква слаба вероятност шишенцето да има връзка с изчезването на Грейс.

Отново взе телефонната слушалка с намерението да се обади на Джиа, но после я остави. Не понасяше ледения ѝ тон. Първо щеше да свърши нещо друго — да се обади на откачения еднорък индус и да разбере какво е направил с възрастната жена. Набра номера, който Кузум му бе дал предишния ден.

Отговори някаква жена. Гласът ѝ беше нежен и без акцент. Кузум бил излязъл.

— Кога ще се върне?

— Довечера. Джак ли го търси?

— Ами, да — стреснат и озадачен отговори той. — Как разбрахте?

Смехът ѝ беше мелодичен.

— Кузум предположи, че ще се обадите. Аз съм Колабати, неговата сестра. Тъкмо се канех да ви потърся в офиса. Искам да се запознаем, Джак!

— А аз искам да знам къде е баба ви!

— На път за Индия — безгрижно отговори тя, — където за нея ще се грижат нашите лекари.

Джак се поуспокои, но още се притесняваше.

— Това можеше да се уреди, без да я измъквате крадешком през задния изход.

— Разбира се. Но вие не познавате брат ми. Той върши всичко по свой начин. Също като вас, както разбрах от думите му. Това ми харесва. Кога ще се срещнем?

Нещо в гласа ѝ заличи безпокойството му за баба ѝ. В края на краищата, за възрастната жена се грижеха лекари...

— Колко ще останете в Щатите? — попита той, за да спечели време.

— Аз живея във Вашингтон. Дойдох тук веднага, щом чух за баба. Знаете ли къде е „Уолдорф“?

— Чувал съм го.

— Защо не се срещнем в шест в „Пийкок Али“?

Мисля, че ме канят на среща. Е, защо не?

— Добре. Как ще ви позная?

— Ще бъда облечена в бяло.

— Тогава до шест.

Той затвори, като се чудеше на безразсъдното си настроение. Срещите с непознати женя изобщо не бяха в стила му. Но сега му предстоеше най-трудното — да се обади на Джиа.

2.

Джиа остави слушалката и се облегна на стената. Притесни се, когато Джак я попита какво е правила предишната вечер. Изведнъж си въобрази, че Джак ги е проследил до ресторанта и после до дома на Карл.

Снощи се любиха за пръв път. Тя не искаше приятелството им да отива дотолкова далеч така скоро. Беше се зарекла този път да не бърза. Ала снощи промени решението си. Откакто видя Джак, напрежението ѝ постоянно растеше и накрая имаше чувството, че ще се задуши. Нуждаеше се от някого. А Карл беше с нея. Пък и силно я желаше.

Дотогава деликатно бе отклонявала поканите да отидат в апартамента му. Но снощи се съгласи. Всичко беше точно. Гледката от прозореца — зашеметяваща, брендито — приятно и загреващо, а осветлението в спалнята му — толкова меко, че когато я съблече, кожата ѝ заблестя и я накара да се почувства красива.

Карл беше добър любовник — търпелив, опитен, нежен и внимателен.

Но не се получи. Тя се престори, че изпитва оргазъм едновременно с него. Това не ѝ хареса, но в момента изглеждаше най-подходящото решение. Карл направи всичко както трябва. Той не беше виновен, че тя дори не се доближи до освобождаването на напрежението, от което се нуждаеше.

За всичко беше виновен Джак.

— Ще ми направиш ли една услуга, мила? — прекъсна мислите ѝ Нели. — Обади се на Мисията и ме извини. Няма да отида на приема им утре вечер.

— Трябва да отидеш.

— Не. Ще бъде неприлично.

— Не ставай глупава. Грейс би настоявала да отидеш. Освен това се нуждаеш от промяна на обстановката. Цяла седмица не си излизала.

— Ами ако тя се обади?

— Юнис ще бъде тук.

— Тогава ще дойдеш с мен.

Джиа се втрещи. Последното, което искаше да прави в събота вечерта, беше да стои в стая, пълна с дипломати от Обединените нации.

— Не...

— Ела!

— Но Вики е...

— Юнис ще бъде тук.

Джиа се помъчи да измисли някакво извинение. Трябваше да отклони молбата на Нели.

— Нямам какво да облека.

— Ще излезем и ще ти купя нещо.

— Изключено!

Нели извади кърпа от джоба си и изтри устни.

— Тогава и аз няма да отида.

Джиа се опита да я изгледа гневно, но издържа само няколко секунди и се разсмя.

— Добре, стара изнудвачко...

— Мразя да ме наричат стара.

— Ще дойда с теб, но ще облека някоя от дрехите, които имам.

— Утре следобед ще излезем и ще ти купя рокля. Щом ще ме придружаваш, трябва да си облечена подходящо. Точка по въпроса. Ще тръгнем, след като обядваме.

Нели се обърна и забърза към библиотеката.

Джиа изпита смесица от обич и безпокойство. Възрастната дама от Лондон я беше надхитрила за пореден път.

3.

Джак влезе в „Уолдорф“ точно в шест и се приближи до стълбището на претъпканото фойе. Денят беше изтощителен, но успя да пристигне навреме.

Уреди да анализират течността в шишенцето на Грейс, после се разходи по улиците и разпита всички съмнителни типове, които познаваше. Никъде не се говореше, че някой е отвлякъл богата възрастна дама. Прибра се късно следобед, целият облян в пот. Изкъпа се, избърсна се и взе такси до Парк авеню.

Не беше ходил в „Уолдорф“ и не знаеше какво да очаква от „Пийкок Али“, където Колабати искаше да се срещнат. За всеки случай си сложи тънък кремав костюм, розова риза и вратовръзка с индийски десен. Отначало му се стори, че се престарава, но сетне реши, че едва ли ще бъде достатъчно издокаран за „Уолдорф“. От краткия разговор с Колабати разбра, че тя щеше да бъде облечена свръхелегантно.

Джак поглъщаше багрите и звуците, докато вървеше из фойето. Около него гъмжеше от всякакви раси, националности, възрасти, форми и размери. Вляво, под един свод видя малък овален надпис, който гласеше: „Пийкок Али“.

Влезе и се вторачи в лицата на посетителите. Всички изглеждаха заможни и се чувстваха непринудено. Усети, че мястото му не е тук. Чувстваше се като изложен на показ. Може би сгреши...

— Желаете ли да седнете, сър?

Управителят на заведението стоеше до него и го гледаше. Акцентът му беше френски с лек нюанс на бруклински.

— Така мисля. Трябваше да се срещна с една жена. Облечена е в бяло и...

Очите на мъжа светнаха.

— Тя е тук! Елате!

Джак тръгна след него, като се чудеше как е разбрал кого търси. Минаха покрай редица сепарета, във всяко от които имаше диван, кресла и маса за коктейли. Приличаха на холове. На стените имаше

картини, които добавяха романтика към уютната атмосфера. Завиха към дъното на коридора и Джак я видя.

Тогава разбра защо управителят изобщо не се поколеба. Колабати сякаш беше единствената жена в заведението.

Седеше сама на дивана, събула обувки и свиля крака под себе си, все едно си беше вкъщи и слушаше класическа музика. В ръката си държеше винена чаша, пълна до половината със светлокехлибарена течност. Много приличаше на Кузум, но беше по-млада, около трийсетгодишна. Имаше искрящи черни бадемови очи, едри скули и изящен нос, на който имаше дупчица за скъпоценен камък, и гладка шоколаденокафява кожа. Косите ѝ също бяха черни, разделени на път по средата и къдрици около ушите и тила. Старомодна прическа, но ѝ отиваше. Устните ѝ бяха сочни и тъмночервени. А бялата дреха подчертаваше смуглата ѝ кожа.

Но най-важното беше огърлицата. Железният накит с двата жълти камъка по средата не оставяше никакво съмнение за самоличността ѝ.

Колабати протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Джак.

Гласът ѝ беше звучен, а усмивката — толкова лъчезарна и спокойна, че дъхът ти секваше. Наведе се напред и гърдите ѝ изпъкнаха под тънкия плат на роклята. Колабати изобщо не се съмняваше кой стои пред нея.

— Мис Бахти — рече Джак и стисна ръката ѝ.

Ноктите ѝ бяха тъмночервени като устните, а мургавата ѝ кожа — мека и гладка като полирана слонова кост. Джак онемя. Трябваше да каже още нещо.

— Радвам се, че не сте изгубила огърлицата си.

— О, не. Моята е на мястото си.

Тя пусна ръката му и посочи възглавницата до себе си.

— Елате. Седнете. Имаме да говорим за много неща.

Очите ѝ бяха умни и интелигентни, сякаш бе събрала в едно всички чудеса на расата си и непреходната ѝ култура.

Управителят на заведението не повика сервитьор, а стоеше мълчалив, докато Джак заемаше мястото си до Колабати. Вероятно беше много търпелив, но Джак забеляза, че не откъсваше очи от индийката.

— Какво ще желаете за пиене?

Джак погледна чашата на индийката.

— Какво е това?

— Вино.

Пиеше му се бира, но заведението беше твърде изискано.

— И аз ще си поръчам същото.

Тя се засмя.

— Не ставайте глупав! Донесете му бира. Тук има тъмно пиво.

— Предпочитам светло.

— Добре — рече управителят и най-после се отдалечи.

— Откъде знаете, че обичам бира?

Увереността, с която Колабати каза това, го накара да се почувства неловко.

— Предположих. Сигурна съм, че виното няма да ви хареса. — Тя се вгледа изпитателно в него. — И така. Значи вие сте човекът, който намери огърлицата. Задачата изглеждаше непосилна, но вие се справихте. Дължа ви вечна благодарност.

— Това беше само един накит.

— Но много важен.

— Все пак, не съм спасил живота на баба ви или нещо подобно.

— А може и да сте направил именно това. Огърлицата възвърна силите и надеждата ѝ живот. Това беше много важно за нея. Цялото ни семейство носи такива огърлици. Никога не ги махаме.

Бахти бяха изключително ексцентрични хора.

Бирата пристигна. Донесе я самият управител на ресторанта. Напълни чашата на Джак, изчака малко, после се отдалечи с видимо нежелание.

— Нали съзнавате, че през последните двайсет и четири часа си създадохте две доживотни приятелства — брат ми и аз — продължи Колабати.

— А баба ви?

— И тя, разбира се. Не гледайте несериозно на благодарността ни, Джак. И особено на брат ми — той никога не забравя услуга или обида.

— Какво точно работи брат ви в Обединените нации? — подхвърли Джак.

Всъщност желанието му беше да узнае всичко за Колабати, но не искаше да изглежда прекалено заинтересуван от нея.

— Не знам със сигурност. Не заема висок пост. — Тя забеляза, че Джак се намръщи озадачено и добави: — Е, знам, че не прилича на човек, който би се задоволил с малък пост. Но повярвайте ми — не е такъв. В родината ни знаят името му във всяка провинция.

— Защо?

— Той е водач на ново индийско фундаменталистко движение. Мнозина вярват, че Индия и индуизмът са изпаднали под влиянието на Запада. Брат ми иска връщане към старите порядки. Има удивително много последователи и развива значителна политическа дейност.

— Но какъв е точно?

Колабати стана сериозна.

— Понякога целенасочеността му е ужасяваща. Някои се страхуват, че може да стане индийският Аятола Хомейни. Ето защо всички бяха учудени, когато в началото на миналата година той изведнъж поиска дипломатическо назначение в посолството в Лондон. Получи го незабавно — правителството несъмнено се зарадва, че ще се отърве от него. А наскоро го преместиха тук, в Обединените нации, пак по негова молба. Убедена съм, че последователите и поддръжниците му в родината са озадачени, но аз го познавам най-добре. Обзалагам се, че иска да натрупа достатъчно международен опит, да се върне в Индия и да кандидатства за висок политически пост. Но стига сме говорили за Кузум...

Колабати сложи ръка на гърдите на Джак и го бутна да се облегне на възглавниците.

— Настанете се удобно — рече тя, вторачила черните си очи в него, — и ми разкажете за себе си. Искам да знам всичко, особено как сте станал Джак Майстора.

Джак отпи от бирата и положи усилия да замълчи. Изпита внезапно желание да ѝ разкаже всичко и да разкрие цялото си минало пред нея. Това го уплаши. Не се беше доверявал никому, освен на Ейб. Защо трябваше да го направи пред Колабати? Вероятно защото тя вече знаеше нещо за него или заради темпераментните ѝ благодарности.

— Ами, стана случайно.

— Хайде, разкажете ми.

Той се разположи на възглавниците и се нагласи така, че кобурът с маузер 380 да не му пречи, и започна да ѝ разказва за мистър Канели, първия си клиент.

4.

Лятото свършваше. Той беше на седемнайсет години и живееше в Джонсън, Ню Джърси — провинциално градче в Бърлингтън Каунти. Баща му работеше като счетоводител, а майка му беше още жива. Брат му следваше медицина в Ню Джърси, а сестра му — право в Рътгерс.

На ъгъла на тяхната улица живееше мистър Вито Канели, самотен пенсионер. Работеше в двора си от ранна пролет до късна есен. Особени грижи полагаше за моравата си. През две седмици засаждаше нови чимове и всеки ден я поливаше. Мистър Канели имаше най-зелената трева в квартала. Моравата му беше безупречна. Но веднъж някой мина за по-напряко през нея. Първите няколко пъти може би беше случайно, но за някои склонни към хулигански прояви хлапета в махалата това явно започна да се превръща в навик. Минаването през ливадата на „дъртия макаронаджия“ стана петъчен и съботен ритуал. Мистър Канели сложи ограда от бели колчета и помисли, че е решил въпроса.

Една сутрин Джак отиваше у семейство Торо, които живееха зад мистър Канели. Последните няколко лета изкарваше пари от градинарство и подрязване на трева. Харесваше работата, но най-много му се нравеше факта, че сам може да определя работното си време.

Стигна до двора на мистър Канели и зина от почуда.

Колчетата бяха съборени. Тревата беше осеяна с безброй бели дъсчици. Декоративните дръвчета, които всяко лято разцъфтяваха в различни цветове, бяха прекършени. Пластмасовите розови фламинго, на които всички се смееха, бяха разбити на дребни парчета. А по моравата зееха широки и дълбоки бразди. Онзи, който беше направил това, не се бе задоволил само да мине с автомобила си и да смачка тревата, а беше разорал и изпочупил всичко.

Джак се приближи и видя една фигура, която стоеше до ъгъла на къщата и гледаше разрухата. Мистър Канели. Раменете му бяха прегърбени и трепереха. Слънчевата светлина хвърляше отблясъци по сълзите на лицето му. Джак знаеше съвсем малко за него. Мистър

Канели беше кротък човечец. Не безпокоеше никого. Беше вдовец и нямаше деца. Имаше само двора си — неговото любимо занимание, произведение на изкуството и фокус на остатъка от живота му. Джак знаеше колко усилия изисква градинарският труд. Никой не биваше да вижда как старанието му е така безпричинно унищожено. Старците не трябваше да плачат.

Безпомощността на мистър Канели отприщи нещо в Джак. И по-рано се бе ядосвал, но в онзи ден гневът му граничеше с безумие. Стисна зъби, цялото му тяло затрепери и мускулите му се свиха на възли. Имаше представа кой бе направил това и можеше да потвърди подозренията си. Едва потисна неудържимото си желание да намери злосторниците и да мине с колата си през градините им.

Разумът надделя. Нямаше смисъл да влиза в затвора, а те да продължават да играят ролята на нещастни потърпевши.

Имаше друг начин.

Приблужи се до мистър Канели и каза:

— Мога да оправя тази работа.

Старецът избърса лицето си с носна кърпа и го изгледа гневно.

— И защо? За да можете ти и приятелите ти да го унищожите отново?

— Ще го направя така, че това да не се случва повече.

Мистър Канели го гледа дълго, без да каже нищо, после рече:

— Влез вътре и ми разкажи как.

Джак не му обясни всички подробности, само изброи материалите, които щяха да му трябват. Добави петдесет долара за труда си. Мистър Канели се съгласи, но каза, че ще му даде парите, след като види резултата. Стиснаха ръце и изпиха по чашка италианско вино.

Джак започна още на следващия ден. Купи трийсетина малки тисови дръвчета и ги засади на разстояние един метър по края на двора, а мистър Канели се залови да възстановява градината си. Работеха и разговаряха. Джак научи, че злината е сторена от малка светла кола и тъмен микробус. Възрастният човек не беше видял номерата им. Извикал полицията, но вандалите изчезнали. Обаждал се и преди, но инцидентите били толкова незначителни, че ченгетата не приели оплакванията му сериозно.

Сетне купиха трийсет метални тръби, които скриха в гаража на мистър Канели. После двамата изкопаха еднометрови дупки зад всеки тис. Късно една нощ Джак и старецът напълниха тръбите в гаража с цимент. След три нощи ги сложиха зад тисовете и отъпкаха пръстта около тях.

Издигнаха отново оградата от бели колчета и мистър Канели продължи да възстановява градината си. Джак само трябваше да чака.

Август свърши и училището започна. През третата седмица на септември дворът на възрастния човек беше отново безупречен. Новата трева поникна и го разкраси.

Злосторниците явно бяха чакали точно това.

Една неделя воят на сирените събуди Джак в един и половина след полунощ. Около къщата на мистър Канели проблясваха червени светлини. Джак нахлузи джинсите и изтича навън.

На тротоара лежеше преобърнат черен микробус. Във въздуха се носеше миризма на бензин. На светлината на уличната лампа Джак видя, че шасито е разбито, таблото — изскубнато, лостът за скоростите — изкривен, диференциалът не ставаше за нищо, а резервоарът — пробит. Наблизо беше спряла пожарна кола, която се готвеше да измие района.

Джак се приближи до къщата на мистър Канели. Там имаше жълт шевролет камаро. Предното стъкло беше счупено, а от капака излизаше пара. Радиаторът беше пробит, предната ос — изкривена, а моторът — напукан.

Мистър Канели стоеше на стълбите. Махна на Джак и пъкна петдесет долара в ръката му.

Джак застана до него и гледа, докато изтеглиха двете коли. После измиха улицата и пожарникарите и полицаите си отидоха. Щеше да се пръсне от щастие. Имаше чувството, че ще литне. Никога не бе изпитвал такова задоволство. Нищо не можеше да го опияни до такава степен.

Така започна всичко.

5.

След един час и три бири Джак осъзна, че е разказал много повече, отколкото трябваше. Описа някои от по-интересните си задачи. Колабати хареса всичко, особено историите, когато специално се бе постарал наказанието да подхожда на престъплението.

Комбинацията от няколко фактора развърза езика му. Преди всичко чувството за уединение. Двамата сякаш бяха съвсем сами. В крилото на заведението се водеха десетки разговори, които се сливаха в неразбираемо жужене, заглушаваха думите им и ги правеха недоловими за останалите посетители. Но най-важното беше, че Колабати го слушаше с интерес и той продължаваше да говори, само за да гледа очарования израз в очите ѝ. Сподели неща, които бе казал само на Ейб.

Джак следеше реакцията ѝ и се страхуваше, че и Колабати може да се отвърне от него като Джиа. Ала индийката явно не приличаше на нея. Очите ѝ блестяха от ентузиазъм и възхищение.

Време беше обаче да си затвори устата. Казал бе достатъчно. Умълчаха се, въртейки в ръце празните чаши. Джак се нареди да я попита дали иска още вино, когато тя се обърна към него.

— Не плащаш данъци, нали?

Въпросът го стресна. Почувства се неловко и се зачуди откъде знае.

— Защо питаш?

— Имам чувството, че си изгнаник по собствено желание.

— Изгнаник по собствено желание. Това ми харесва.

— И все пак, не отговори на въпроса ми.

— Смятам се за независима държава. Не признавам други правителства в границите на моята територия.

— Но ти живееш и работиш извън обществото? Защо?

— Не съм интелектуалец. Не мога да ти предложа старателно обоснован отговор. Просто искам да живея така.

Очите ѝ го пронизаха.

— Не мога да приема това обяснение. Нещо те е изолирало. Какво е то?

Тази жена беше опасна! Сякаш четеше мислите му и узнаваше всичките му тайни. Да, имаше един инцидент, който го накара да се оттегли от „цивилизацията“. Но не можеше да ѝ разкаже за него. Тя го предразполагаше, но той нямаше да изповяда убийство.

— Предпочитам да не говоря за това.

Тя го погледна изпитателно.

— Живи ли са родителите ти?

Стомахът му се сви.

— Само баща ми.

— Разбирам. От естествена смърт ли почина майка ти?

Тя наистина четеше мисли. Това беше единственото обяснение!

— Не. И няма да кажа нищо повече.

— Добре. Но независимо защо сте станал такъв, аз съм убедена, че причината е достойна за уважение.

Доверието ѝ го стопли и същевременно обърка. Искаше да смени темата на разговора.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

— Желаяш ли да отидем някъде? Има няколко индийски ресторанта...

— Ако бях китайка, щеше ли да ми предложиш ориз? В сари ли съм облечена?

Не. Впитата в тялото ѝ рокля изглеждаше ушита от парижки моделиер.

— Тогава френски ресторант?

— Живях известно време във Франция. Но сега съм в Америка. Искам американска храна.

— Ами, аз предпочитам да се храня на спокойствие...

— Искам да отида в „Говеждите пържоли на Чарли“.

Джак прихна.

— Близо до апартамента ми има няколко такива заведения. Непрекъснато ходя там. Предимно защото когато се стигне до храна, повече ме привлича количеството, отколкото качеството.

— Добре. Тогава знаеш пътя.

Той се надигна, после отново седна.

— Чакай малко. Там сервират ребърца. Индийците не ядат свинско, нали?

— Говориш за пакистанците. Те са мюсюлмани и не ядат свинско. Индийците не ядат говеждо.

— Тогава защо искаш да отидем в „Говеждите пържолки на Чарли“?

— Чух, че там правели хубави салати, с много скариди. И имало различни видове бира и вино.

— Да вървим — рече Джак, стана и ѝ предложи ръката си.

Тя нахлузи обувките си и застана до него с едно-единствено плавно движение.

После се засмя. Приятен звук.

Докато излизаха от заведението, Джак усети топлия допир на ръката ѝ и вниманието, което двамата привличаха.

Разликата между „Пийкок Али“ на Парк авеню и „Говеждите пържолки на Чарли“ в Уест Сайд беше огромна, но Колабати се придвижи от едната социална среда в другата с такава лекота, с каквато избираше салатите в претъпкания ресторант, където още с влизането предизвикаха неприкрито възхищение. Тя се приспособяваше навсякъде и Джак беше очарован от това. Всъщност всичко у нея беше очарователно.

В таксито я попита за миналото ѝ и научи, че тя и брат ѝ произхождат от богат род от областта Бенгал в Индия. Кузум загубил ръката си при железопътна катастрофа, отнела живота на родителите им. Отгледала ги баба им, с която Джак се бе запознал предишната вечер. Това обясняваше привързаността им към нея. Колабати преподавала в университета във Вашингтон и от време на време давала консултации в Школата за чуждестранни услуги.

Джак я наблюдаваше как яде студените скариди. Пръстите ѝ бяха гъвкави, а движенията — изящни и уверени. Хранеше се с удоволствие, което го развълнува. Рядко се срещаше жена, която да се радва така на обилната храна. Беше му писнало до смърт от разговори за калории, килограми и диети. Броенето на калориите беше за делничните дни. Поканеше ли на ресторант някоя жена, Джак искаше тя да се наслаждава на храната като него. Така споделяха порока. Грехът на чревоугодничеството ги свързваше. Ставаха съучастници в престъпление. Беше адски еротично.

След като се навечеряха, Колабати се облегна назад и се вторачи в него.

— Срецнахме се с врага — рече Джак, — и той е вътре в нас. Добре че не обичаш пържоли. С тях е много по-трудно.

— Обичам пържоли, но говеждото е лошо за кармата.

Ръката ѝ се плъзна по масата и намери неговата. Докосването беше като електрически ток. Джак преглътна и се опита да поддържа разговора. Нямаше смисъл да показва, че я харесва.

— Карма. Често чувам тази дума. Какво означава всъщност? Нещо като съдба, така ли?

Колабати свъси вежди.

— Не съвсем. Не е лесно за обяснение. Започва с представата за преселението на душата — онова, което ние наричаме *атман* — и как тя претърпява множество последователни превъплъщения или живота.

— Реинкарнация. — Джак беше чувал това.

Колабати обърна ръката му и започна леко да прокарва нокти по дланта. Кожата му настръхна.

— Точно така — продължи тя. — Кармата е обременеността от доброто или злото, което *атманът* пренася от единия живот в другия. Не е съдба, защото човек е свободен да определи колко добро или зло да стори през различните си прераждания. Но обременеността от доброто или злото в кармата уточнява какъв си роден — от низшата или от висшата каста.

— И това продължава вечно?

Всъщност му се искаше тя да гали дланта му вечно.

— Не. Ако постигнеш съвършенство в живота, *атманът* може да бъде освободен от колелото на кармата. Това се нарича *мокша*. Тя избавя *атмана* от бъдещи реинкарнации. Това е крайната цел на всеки *атман*.

— И ако ядеш говеждо, ще обърнеш гръб на *мокшата*? — Въпросът му прозвуча глупаво.

Колабати изглежда отново прочете мислите му.

— Това всъщност не е толкова странно. Евреите и мюсюлманите пък не ядат свинско. За нас говеждото замърсява кармата.

— Замърсява?

— Така се казва.

— Много ли се притесняваш за кармата си?

— Не толкова, колкото би трябвало. За разлика от Кузум. —
Очите ѝ помръкнаха. — Той е obsesен от кармата си... И от Кали.

— Кали? Богинята на кръвожадните убийци?

Очите на Колабати засияха. Тя заби нокти в дланта му и превърна болката в удоволствие.

— Това не е Кали, а злото начало в света — Бавани, почитана от престъпниците от простолюдието. Кали е върховната богиня.

— О, съжалявам.

Тя се усмихна.

— Къде живееш?

— Недалеч.

— Заведи ме там.

Джак се поколеба, защото основното му правило беше да не показва на хората къде живее, освен ако не ги познаваше отдавна. Но Колабати отново погали дланта му.

— Сега ли?

— Да.

— Добре.

6.

Родените умират, а мъртвите се прераждат.
Следователно не трябва да скърбим за неизбежното.

Кузум вдигна глава от Бхагавадгита.^[1] Отдолу отново се разнесе шумът, който се извисяваше над приглушеното бръмчене на града отвъд пристанището. Ню Йорк никога не заспиваше. Корабчето скърцаше и подрънкваше, докато приливът галеше железния му корпус и обтягаше въжетата, с които беше завързано за брега. Кузум затвори Бхагавадгита и се приближи до вратата на каютата. Имаше време. Майката още не беше доловила Миризмата.

Излезе и застана на малката палуба до надстройката. Капитанската каюта, каютите за екипажа, камбузът, кабината на щурвала и коминът бяха струпани на кърмата. Корабчето му беше хубаво, но старо — само две хиляди и петстотин тона водоизместимост, шейсет метра от носа до задната палуба и девет метра ширина. Беше ръждясало и олющено, но плаваше добре. Регистрацията му, разбира се, беше либерийска.

Кузум потегли с него преди шест месеца. Тогава нямаше товар, а само осемнайсетметров затворен шлеп, теглен от корабчето, докато прекосяваше Атлантическия океан. Въжето на шлепа се скъса в нощта, когато влезе в нийоркското пристанище. На другата сутрин намериха шлепа на четири километра от брега. Празен. Кузум го продаде като железен отпадък. Митническите власти прегледаха двете празни товарни помещения и разрешиха на корабчето да хвърли котва в пристанището. Кузум уреди престой на пустия пристан 97 в Уест Сайд, където нямаше голямо оживление. Екипажът получи възнаграждението си и беше освободен. Оттогава Кузум беше единственият човек на борда.

Стърженето се чу отново. Този път по-настоятелно. Кузум слезе долу. Звукът се усили. Той спря пред херметически затворения люк.

Майката искаше да излезе. Стържеше с нокти по капака и щеше да продължи, ако не я пуснеше навън. Кузум се заслуша. Познаваше добре звука — продължителен, стържещ и с постоянен, настойчив ритъм. Майката показваше всички признаци, че е надушила Миризмата. Беше готова да тръгне на лов.

Това го озадачи. Беше твърде скоро. Бонбоните сигурно още не бяха пристигнали. Знаеше точно кога са изпратени от Лондон, и че ще бъдат доставени най-рано утре сутринта.

Дали причина не бяха онези специално преработени вина, които през последните шест месеца Кузум раздаваше на скитниците в града? Бездомниците бяха послужили за храна на гнездото. Съмняваше се дали е останало още от онова вино — безпризорните обикновено изпиваха шишето за броени часове.

Ала Майката не можеше да греша. Беше надушила Миризмата и искаше да я проследи. Макар че Кузум възнамеряваше да обучи поумните да управляват корабчето — през шестте месеца, откакто бяха пристигнали в Ню Йорк, те се бяха научили да боравят с въжетата и да изпълняват команди в машинното отделение — ловът беше на първо място. Кузум завъртя колелото, което отваряше люка и застана зад вратата. Излезе Майката — сянка на хуманоид, висока два метра и половина, гъвкава и силна. Едно от малките — трийсет сантиметра пониско, но също така силно — я последва. Тя се обърна, изсъска и раздра с нокти въздуха точно пред очите на второто си дете. То отстъпи назад. Кузум завъртя колелото и затвори люка. Усети огненожълтите очи на Майката, която мина покрай него, без да го види, и мълчаливо поведе малкото си в нощта.

Така трябваше да бъде. Ракшасите трябваше да се научат да проследяват Миризмата, да намират набелязаната жертва и да се връщат с нея в гнездото, за да я споделят. Майката ги учеше едно по едно. Така е било винаги.

Миризмата сигурно идваше от бонбоните. Кузум не можеше да измисли друго обяснение. Изтръпна от вълнение. Тази нощ щеше да направи още една крачка към изпълнението на клетвата. После щеше да се прибере в Индия.

[1] „Песента на Бога“, написана около I век сл.Хр. от анонимен автор, но без съмнение един от най-гениалните философи на Индия. —

Б.пр. ↑

7.

Джак лежеше по гръб и имаше чувството, че се е отделил от тялото си. Целият бе вцепенен. Всеки нерв и мускул се бяха напрегнали докрай, за да поддържат жизнените му функции.

— Мисля, че умирам.

Колабати се размърда. Беше гола, с изключение на огърлицата.

— Да, но възкръсна.

— Така ли му викате в Индия?

Бяха дошли в апартамента му след спокойна разходка. Очите на индийката се разшириха и тя се олюля за миг, когато влезе вътре. Позната реакция. Някои казваха, че е от антикварните предмети и филмовите плакати по стените, а други — от мебелите във викториански стил с изящната дърворезба и вълнообразните извивки на златистия дъб.

— Обзавеждането ти... — промълви тя, като се облегна на Джак.
— Толкова е... интересно.

— Събирам разни неща. Повечето хора наричат мебелите ми отвратителни. И имат право. Дърворезбите не са много на мода. Но аз харесвам мебели, които са били докосвани от човешки ръце.

Джак усещаше допира на Колабати. Уханието ѝ не приличаше на никой парфюм. Дори не беше сигурен дали е парфюм. По-скоро ароматизиран балсам. Тя го погледна и той я пожела. В очите ѝ видя, че Колабати също го желае.

Отдалечи се от него, за да съблече роклята си.

Джак винаги чувстваше, че запазва самообладание, докато прави любов. Не беше съзнателно, но той определяше ритъма и позите. Но с Колабати беше различно. Неусетно размениха ролите си. Тя беше далеч по-страстната и по-настойтелната от двамата. И макар и по-млада, имаше богат опит. Колабати стана режисьорът, а Джак — актьорът.

Преживяването беше несравнимо. Страст и смях. Въпреки вещината, движенията ѝ не бяха механични. Радваше се на усещанията и се смееше. Удоволствието беше неподправено. Знаеше къде и как да

го докосне и го извисяваше до върхове от наслада, които дотогава му се струваха невъзможни. И макар да знаеше, че неколkokратно я бе довел до разтърсващ оргазъм, Колабати беше ненаситна.

Малката лампа в ъгъла на спалнята хвърляше отблясъци върху смуглата ѝ кожа. Гърдите ѝ бяха свършени, а зърната — тъмнокафяви. Затворила очи, тя се усмихваше и лениво се протягаше. Плъзна ръка по гърдите му, после надолу, към слабините. Джак усети, че мускулите на стомаха му се свиха.

— Не е често да правиш това с един умиращ човек.

— Има ли живот, има и надежда.

— Така ли ми се отблагодаряваш, че намерих огърлицата? — Надяваше се да не е така. Вече му бяха платили.

Колабати отвори очи.

— И да... и не. Няма като теб на този свят, Джак. Пътувала съм много, познавам много хора. Ти се отличаващ от всички. По-рано и брат ми беше като теб, но после се промени. Ти си самотен.

— Не и в момента.

Тя поклати глава.

— Всички достойни за уважение хора са самотни.

Достойнство. Колабати споменаваше за втори път тази дума. Странно, че една жена ценеше достойнството. Това беше мъжка територия, макар че в днешно време и двата пола бяха забравили това понятие. И все пак, мъжете го употребяваха по-често.

— Може ли човек, който лъже, мами, краде и понякога извършва насилие, да е човек, достоен за уважение?

Тя го погледна в очите.

— Да, ако лъже лъжците, мами мошениците, краде от крадците и наранява насилниците.

— Мислиш ли?

— Убедена съм.

Човек достоен за уважение. Звучеше добре. Каузата му наистина беше благородна, макар че не си беше поставял съзнателно такава цел. Движещата сила беше независимостта — да сведе до минимум външните ограничения върху живота си. Но достойнството беше вътрешно ограничение. Джак едва ли съзнаваше ролята, което то играеше в мотивите му.

Ръката на Колабати отново се плъзна по тялото му и мислите за достойнството потънаха във вълните на удоволствието, което го обзе. Хубаво беше, че пак е възбуден.

Откакто Джиа го остави, Джак водеше монашески живот. Не че съзнателно избягваше секса, но беше престанал да мисли за него. Минаха няколко седмици, докато разбере какво му се бе случило. Някъде беше чел, че това е признак на депресия. Може би. Каквато и да беше причината, тази нощ навакса за периода на въздържание.

Ръцете на Колабати го милваха нежно и предизвикаха отклик на страстта, която Джак смяташе за пресъхнал кладенец. Обръщаше се към нея, когато долови някаква миризма.

Какво е това, по дяволите?

Сякаш гълъб бе минал през климатичната инсталация и беше снесъл развалено яйце. Или бе умрял.

Колабати се вцепени. Явно нещо я изплаши. Стори му се, че промълви нещо като „Ракшаса!“. После легна отгоре му и се вкопчи в него като удавник за сламка.

Обзе го неясен страх. Ставаше нещо лошо, но не знаеше какво. Заслуша се, но чу само тихото бръмчене на климатичната инсталация в трите стаи. Протегна ръка към 38-калибровия Смит и Уесън, който винаги държеше под дюшека, но Колабати се притисна до тялото му.

— Не мърдай — прошепна тя. — Само лежи под мен и мълчи.

Джак отвори уста да каже нещо, но тя долепи устни до неговите. Голите гърди, бедрата, подрънкващата огърлица и милувките на ръцете ѝ го предпазваха от зловонието.

Въпреки това, у нея имаше някакво отчаяние. Очите му се стрелкаха ту към прозореца и вратата, ту към тъмния коридор. Макар да нямаше основание, той очакваше, че нещо — човек или животно — ще се вмъкне през вратата. Съзнаваше, че това е невъзможно — беше заключено, а апартаментът се намираше на третия етаж. Чувството не отминаваше.

Не знаеше колко време лежа под Колабати, прокрадвайки ръка към успокояващия метал на пистолета. Стори му се, че е почти цяла нощ.

Ала нищо не се случи. Миризмата започна да отслабва. Джак се отпусна и погали Колабати.

Но на нея явно ѝ хрумна друго. Скочи от леглото и изтича в съседната стая да вземе дрехите си.

Джак я последва и видя как се облича с бързи и трескави движения.

— Какво има?

— Трябва да се прибирам.

— Във Вашингтон ли? — Сърцето му се сви. Не искаше да се разделят. Тя го бе заинтригувала.

— Не. При брат ми. Отседнала съм там.

— Не разбирам. Направих ли нещо...

Тя си приближи до него и го целуна.

— Не. Той направи нещо.

— Но защо се разбърза толкова?

— Трябва незабавно да говоря с него.

Колабати нахлузи роклята и обувките си. Насочи се към вратата, но не можа да я отвори.

— Почакай да се облека и да ти спра такси — каза Джак и отключи.

— Нямам време.

— Ще се върнеш ли?

Макар че я познаваше бегло, отговорът ѝ беше важен в момента.

— Да, ако мога.

Очите ѝ бяха разтревожени. Стори му се, че съзря страх в тях.

— Надявам се.

Тя го целуна отново и хукна по стълбите.

Джак залости вратата и се облегна на нея. Ако не беше толкова изтощен от безсънната нощ, щеше да се опита да поразсъждава върху случилото се.

Тръгна към леглото. Спеше му се.

Но колкото и да се мъчеше, сънят не идваше. Не можеше да си обясни миризмата и странното държание на Колабати. Ала това не го безпокоеше толкова много, колкото тягостното чувство, че за малко не се бе случило нещо ужасно.

8.

Кузум се стресна в съня си и мигновено застана нащрек. Събуди го някакъв звук. Бхагавадгита се изплъзна от коленете му и падна на пода. Той скочи и се приближи до вратата на каютата. По всяка вероятност Майката и малкото се връщаха, но все пак трябваше да провери. Човек никога не знаеше какви отрепки дебнат из доковете. Не го беше грижа кой се качва на борда, докато го нямаше — трябваше да е някой много решителен крадец или вандал, тъй като трапът беше постоянно вдигнат. Нямаше да намери нищо ценно на корабчето. А дръзнеше ли да слезе в товарното отделение... това би означавало един парий по-малко.

Ала когато беше на борда, Кузум трябваше да си отваря очите на четири. Не желаше неприятни изненади.

Пристигането на Колабати го учуди. Мислеше, че тя е във Вашингтон. Вече му беше причинила достатъчно неприятности през седмицата и това несъмнено щеше да продължава. Тя го познаваше отлично. Трябваше да стои настрана от нея. Сестра му не биваше да знае какъв товар има на корабчето.

Той чу звука отново и видя на палубата двата тъмни силуета с непогрешими очертания. Би трябвало да носят жертвата, но ръцете им бяха празни. Разтревожен, Кузум слезе долу. Увери се, че огърлицата е на врата му, после застана в един ъгъл и се вгледа в ракшасите.

Малкото вървеше отпред. Изглеждаха развълнувани. Де да можеха да говорят! Кузум успя да научи малките на няколко думи, но те само имитираха звуците. Искаше му се да може да общува с тях, но знаеше, че това е невъзможно. Не бяха глупави и изпълняваха елементарни команди, ала умът им не позволяваше интелигентен контакт.

Какво ли се бе случило тази нощ? Майка винаги изпълняваше задачата си. Доловеше ли Миризмата, донасяше набелязаната жертва. Но тази нощ се бе провалила? Защо?

Дали не беше станала някаква грешка? Вероятно бонбоните още не бяха пристигнали. Но тогава как надуши Миризмата? Само Кузум

контролираше източника на Миризмата. Не разбираше какво се бе случило.

Той тръгна по стълбите към долната палуба. Двата ракшаса чакаха там. Майката беше потисната от мисълта, че бе претърпяла неуспех, а малкото крачеше неспокойно напред-назад. Кузум се промъкна покрай тях. Майката вдигна глава, усещайки смътно присъствието му, а малкото само изсъска и продължи да крачи, без да му обръща внимание. Кузум завъртя колелото на люка и го отвори. Малкото се опита да избяга. Не искаше да стои затворено. Кузум наблюдаваше търпеливо. Всички ракшаси правеха така, след като за пръв път ги пуснеше из града. Жадуваха да бъдат навън, на въздух, далеч от железния люк, който ги омаломощаваше.

Майката блъсна малкото и то полетя надолу. После влезе и тя.

Кузум залости херметическия люк и удари с юмрук по него. Нямах ли да свърши всичко това? Мислеше, че тази нощ се е приближил до изпълнението на клетвата си. Нещо се бе случило и това го безпокоеше и ядосваше.

Защо нямаше жертва?

Сигурно беше само едно — трябваше да накаже ракшасите. Традицията го изискваше.

9.

О, Кузум! Какво си направил?

Стомахът на Колабати се свиваше от страх, докато седеше на задната седалка на таксито. Пътуването беше кратко — трябваше само да прекоси Сентръл Парк и да влезе във величествената белокаменна къща на Пето авеню.

Нощният пазач не я познаваше и я спря. Беше стар и сбръчкан. Колабати ненавиждаше възрастните хора. Мисълта, че ще остарее, я отвращаваше. Показа му ключа и шофьорската си книжка, хукна по мраморното преддверие, мина покрай модерното канапе и абстрактните картини на стените и се отправи към асансьора. Вратата беше отворена и сякаш я чакаше. Колабати натисна копчето за деветия етаж и застана нетърпеливо в кабината.

Облегна се на стената и затвори очи.

Онази миризма! Помисли, че сърцето ѝ ще спре, когато я долови в апартамента на Джак. Смяташе, че я е оставила завинаги в Индия.

Ракшаса!

Преди час край апартамента на Джак несъмнено имаше ракшаса. Стана ѝ лошо при тази мисъл и почувства немощ. А най-ужасното беше, че човекът, отговорен за това, беше собственият ѝ брат.

Но защо при Джак?

И как бе станало това?

Асансьорът спря плавно и вратата се отвори. Колабати тръгна към апартамент 9Б. Поколеба се, преди да пхне ключа. Разговорът нямаше да е лесен. Обичаше Кузум, но той я плашеше. Не физически — никога не бе вдигал ръка срещу нея, а морално. По-рано не беше така, но напоследък не разбираше чувството му за справедливост.

Този път беше сгрешил.

Колабати превъртя ключа и влезе.

Апартаментът беше тъмен и тих. Запали лампата и видя niskия таван, украсен със стандартни орнаменти. Кузум не бе оставил личния си отпечатък върху обзавеждането, което означаваше, че нямаше намерение да стои дълго тук.

— Кузум?

Тя слезе по двете стъпала, прекоси застлания с вълнен килим хол и тръгна към вратата на спалнята му. Там нямаше никой.

Върна се в хола и пак извика — този път по-силно.

— Кузум!

Никой не отговори.

Трябваше да го намери на всяка цена! Тя беше единствената, която можеше да го спре!

Колабати мина покрай спалнята, която брат й бе определил за нея и се приближи до прозореца, гледащ към Сентръл Парк. Паркът беше тъмен и само тук-там го прерязваха осветени шосета — ярки змии, виещи се от Пето авеню към Сентръл Парк Уест.

Къде си, братко, и какво правиш? На какъв ужас си вдъхнал живот?

10.

Двата пропанови фенера бяха запалени и хвърляха силна синкава светлина. Кузум нагласи пламъка за последен път — искаше да бучат, но не и да се пръснат. Сетне откопча огърлицата и я сложи върху резервоара. Беше облякъл кървавочервения си церемониален саронг и бе усукал края му около единия си крак. Взе бича и натисна бутона за долната палуба.

Асансьорът — открита дървена платформа — се заклати и бавно започна да се спуска. Долу беше тъмно. Само тук-там проблясваха мъждукащи крушки.

Когато асансьорът стигна до половината разстояние, отдолу се разнесе шум от тътрене на крака. Ракшасите се размърдаха, разбудени от спускащата се платформа и от светлината на фенерите. Кузум наближи дъното на товарното отделение и освети обитателите му. Стотина яркожълти очи следяха погледа му. Ракшасите зашепнаха нещо, което се превърна в тихо гърлено скандиране.

— *Кака-джи! Кака-джи!*

Кузум замахна с камшика. Звукът отекна като изстрел. Скандирането спря. Разбраха, че е ядосан и се умълчаха. Отстъпиха назад. От всичко на света най-много се страхуваха от огъня. И от техния *Кака-джи*.

Той спря на метър-два от дъното, за да може да наблюдава от високо ракшасите, които стояха наредени в полукръг, извън обсега на светлината от фенерите. Бяха почти невидими. Само от време на време се мяркаше някой гладък череп или силно рамо.

Той започна да им говори на бенгалски. Знаеше, че ще разберат само малко от думите му, но ще схванат значението на речта му. Макар че гневът му не беше насочен пряко към тях, той изпълни гласа си с ярост, защото това беше неизменна част от онова, което щеше да последва. Не разбираше защо тази нощ се бяха провалили и от смущението на Майката се досети, че и на нея не ѝ е ясно. Нещо я бе накарало да загуби Миризмата. Тя беше опитен ловец и Кузум беше

сигурен, че каквото и да се бе случило, то беше извън нейния контрол. Но това вече нямаше значение. Само трябваше да спази традицията.

Каза на ракшасите, че тази нощ няма да има церемония и няма да делят плътта, защото онези, на които се бе доверил да донесат жертвата, бяха претърпели неуспех. Вместо угощение щеше да има наказание.

После се обърна и намали пламъка на фенерите, за да доведе ракшасите по-наблизо.

След това повика Майката. Тя знаеше какво да направи.

Чу се боричкане и стържене и Майката избута напред малкото, което я бе придружавало тази нощ. То се приближи намусено и с нежелание, но се подчини. Защото знаеше, че така трябва. Традицията го изискваше.

Кузум протегна ръка и намали още светлината. Малките ракшаси се страхуваха от огъня и щеше да бъде глупаво да ги плаши. Дисциплината беше наложителна. Загубеше ли дори за миг контрол над тях, те можеше да се настроят против него и да го разкъсат на парчета. Неподчинението беше немислимо. Но за да преклони волята им, той не трябваше да насилва прекалено инстинктите им.

Едва виждаше съществуването, което покорно се беше навело пред него. Кузум вдигна тежкия камшик и Майката обърна малкото с гръб към него. Кузум започна да го налага така, че всеки удар да попада върху студената тъмносиня кожа.

Знаеше, че малкият ракшаса не изпитва болка, но това нямаше значение. Целта му беше да затвърди властта си над тях. Бичуването беше символичен акт и смирението на ракшасите беше потвърждение на предаността им към Кузум, техния *Кака-джи*. Камшикът ги свързваше. И двамата черпеха сили от него. С всеки удар Кузум усещаше, че у него се надига мощта на Кали. Дори си представи, че отново има две ръце.

След десетия удар спря. Ракшасът се огледа, разбра, че са приключили с него и се върна при другите. Остана само Майката. Кузум размаха камшика във въздуха.

Тя пристъпи напред и го изгледа продължително, после се обърна и му предложи гърба си. Очите на по-малките ракшаси блеснаха по-ярко, защото се развълнуваха. Започнаха да тътрят крака и да щракат с нокти.

Кузум се колебаеше. Ракшасите бяха предани на Майката. Непрекъснато бяха с нея. Тя ги ръководеше и ги учеше как да живеят. Щеше да бъде рисковано, ако я удари. Но йерархията беше установена и трябваше да бъде запазена. Майката беше предана на Кузум. Ето защо трябваше да се примири с бичуването. Тя беше водач на малките и отговаряше за всеки техен провал.

Но макар да знаеше, че тя с радост би умряла за него и въпреки неизразимо силната връзка помежду им, Кузум трябваше да внимава с Майката. В края на краищата, тя беше ракшаси — инкарнацията на злото. Наказанието беше все едно да жонглира с бутилки експлозив. Разсееше ли се за миг, направеше ли едно погрешно движение...

Кузум събра смелост, вдигна камшика и удари пода — далеч от мястото, където стоеше Майката. Настъпи пълна тишина. Майката продължи да чака и когато не последва втори удар, се обърна. Кузум вече беше прибрал бича. Протегна ръка и го пусна на пода на дървената платформа.

Майката го погледна със сияещи очи. Тесните ѝ зеници се разшириха от възторг и страхопочитание. Не я бичуваха — обществен израз на уважението на *Кака-джи* към нея. Кузум знаеше, че за нея това беше момент на гордост, който я издигаше още по-високо в очите на малките. Точно каквато беше целта му.

Той натисна бутон за горната палуба и увеличи пламъка на фенерите. Беше доволен. За пореден път се бе утвърдил като абсолютен господар на гнездото. Контролираше Майката по-здраво от всякога.

Яркожълтите очи проследиха изкачването му. Щом се скри от погледа им, Кузум взе огърлицата и я сложи на врата си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Западен Бенгал, Индия

Петък, 24 юли 1857

Религиозният учител и мулетата му трябваше да се появят всеки момент.

Напрежението се беше свило като змия у капитан Вестфален. Ако не успееше да се добере до еквивалента на петдесет хиляди лири стерлинги чрез тази малка разходка, по-добре беше да не се връща въобще в Англия. Там го чакаха само позор и немотия.

Той и хората му се криеха зад един тревист хълм на около три километра северозападно от Баранагар. Дъждът бе спрял по обед, но щеше да се изсипе пак. Летният мусон духаше от Бенгал. Вестфален огледа зеленото пространство, което предишния месец представляваше безводна пустош. Индия беше непредсказуема страна.

Чакаше до коня и си припомняше изминалите четири седмици. Не бе седял със скръстени ръце. Съвсем не. Разпитал бе всеки англичанин в Баранагар за индийската религия и за Храма сред хълмовете. И щом свърши със сънародниците си, той се обърна към местните жители, които говореха свястно английски. Те му разказаха за индуизма повече, отколкото искаше да знае, но почти нищо за храма.

Научи много неща за Кали. Била изключително популярна в Бенгал — дори името на най-големия град в областта, Калкута, било английската форма на Калигата — големият храм, построен там в нейна чест. Черната богиня. Обезпокоително божество. Наричали я Майка Нощ, защото поглъщала всичко и погубвала всички, дори Шива — нейният съпруг, над чийто труп бе изобразявана на множество рисунки. Обикновено ѝ принасяли в жертва кози и птици, но се носели слухове и за... човешки жертвоприношения.

Никой в Баранагар не беше виждал Храма сред хълмовете. Но Вестфален научи, че от време на време някой любопитен пътешественик или поклонник се осмелявал да тръгне да го търси.

Някои следвали религиозния учител на дискретно разстояние, други сами намирали пътя. Неколцината, които се завърнали, твърдели, че търсенето е било безрезултатно и разказвали за черни същества, които нощем се промъквали из хълмовете и ги наблюдавали, но винаги стояли надалеч от огъня. Що се отнасяло до останалите — набожните поклонници били приемани в ордена на храма, а любопитните пътешественици ставали плячка на ракшасите, които пазели храма и съкровищата му. Един полковник, който започваше третата си година в Индия, му обясни, че ракшаса бил някакъв месояден демон, подобен на призрак, и с него плашели децата.

Вестфален не се съмняваше, че храмът се охранява, но не от демони, а от хора. Пазачите нямаше да го спрат. Той не беше самотен пътник, разхождащ се безцелно из хълмовете, а британски офицер, предвождащ шестима войника, въоръжени с новата лека пушка „Енфийлд“.

Застанал до коня си, сър Албърт погали дръжката на пушката. Простата ѝ конструкция от дърво и стомана беше изиграла решаваща роля във въстанието на наемните индийски войници.

И то само заради патроните.

Абсурд, но беше истина. Като всички останали, и патроните за пушката Енфийлд бяха увити в плътна мазна хартия, която трябваше да бъде разкъсана със зъби, преди да се използва. Но за разлика от по-тежките пушки „Браун Бес“, с които бунтовниците стреляха от четирийсет години, патронът на „Енфийлд“ трябваше да бъде смазан, за да прилепне добре в цевта. Нямаше проблем, докато не плъзнаха слуховете, че смазката е от свинска и волска мас. Мюсюлманите не искаха да допрат устни до нищо свинско, а индийците — да се мърсят с биволска мазнина. Отдавна нарастващото напрежение между британските офицери и местните наемници кулминира на десети май — преди единайсет седмици — и в Мератх войниците се разбунтуваха и извършиха зверства с белокожото население. Въстанието обхвана като горски пожар по-голямата част от северна Индия и оттогава английското господство не беше вече същото.

По-рано Вестфален мразеше пушките „Енфийлд“, защото заплашваха безопасното му и спокойно изпълнение на дълга. Ала сега погали своята с обич. Ако не беше бунтът, той щеше да е далеч на югоизток, във Форт Уилямс, без да подозира за съществуването на

Храма сред хълмовете и за избавлението, което той обещавахе за него и за честта на името Вестфален.

— Видях го, сър — обади се един от хората му, Уотс.

Вестфален се приближи до възвишението, където лежеше войникът, и взе бинокъла от ръцете му. Нагласи фокуса, за да съответства на късогледството му и забеляза тантурестия дребен свещеник и мулетата, които бързо вървяха на север.

— Ще изчакаме, докато навлезе сред хълмовете и после ще го проследим. Дотогава лежете тук.

Почвата беше размекната от мусонните дъждове и лесно щяха да намерят следите на индуса. Вестфален искаше елементът на изненада да бъде на негова страна, когато влезеше в храма, но това не беше абсолютно необходимо. Така или иначе щеше да проникне вътре. Носеха се слухове, че храмът бил направен от чисто злато. Сър Албърт не вярваше, че златото е подходящ строителен материал. Според други, в храма имало урни, пълни със скъпоценни камъни. Вестфален би се изсмял и на това, ако не беше видял с очите си рубина, който свещеникът даде на Макдугъл.

Ако в храма имаше нещо ценно, сър Албърт възнамеряваше да го открие... и да направи всичко — или поне част от него — свое.

Той огледа мъжете, които бе довел със себе си — Тук, Уотс, Ръсел, Хънтър, Ланг и Малесън. Беше преровил документите, търсейки хора с необходимата му комбинация от качества. Отвращаваше се, че се е свързал с такива типове. Те бяха по-лоши и от простолюдието. Това бяха най-непреклонните мъже, които можа да намери, утайката на гарнизона в Баранагар, най-големите пияници, но и най-безскрупулните воители.

Преди две седмици започна да подхвърля на лейтенанта си, че сред хълмовете има бунтовнически лагер. През последните няколко дни се позоваваше на някакви неопределени разузнавателни сведения, потвърждаващи слуховете, и спомена, че встаниците получават подкрепа от религиозния орден сред хълмовете. Едва предишния ден избра хора, които да го придружат на „кратка разузнавателна мисия“. Лейтенантът настоя да предвожда патрула, но Вестфален го разубеди.

Сър Албърт непрекъснато се оплакваше, че бил твърде далеч от сраженията и оставял цялата слава от потушаването на бунта на други, а той бил забутан в северен Бенгал и заровен в административни

боклуци. Номерът мина. Вече всички мислеха, че капитан Вестфален, макар и далеч от бойната линия, е твърдо решен да спечели един-два медала.

Освен това той подчерта, че не иска товарни животни и носачи. Всеки войник щеше да си носи храна и вода.

Върна се и отново застана до коня си. Трескаво се молеше планът му да успее и се кълнеше в Бога, че ако всичко станеше така, както се надяваше, нямаше да докосне карта или зар до края на живота си.

Трябваше да успее. В противен случай, огромният замък, който семейството му от единайсети век насам наричаше свой дом, щеше да бъде продаден, за да изплати дълговете си. Безпътният му начин на живот щеше да стане публично достояние, репутацията му — принижена до тази на нехранимайко, а името Вестфален — опетнено, а простолюдието щеше да разполага с наследствената му къща... По-добре да остане тук, в другия край на света, отколкото да преживее такова унижение.

Пак се изкачи на възвишението и взе бинокъла от Уотс. Джайнът учител вече бе стигнал до хълмовете. Сър Албърт реши да му даде половин час преднина. Часът беше четири и петнайсет. Въпреки облачното небе и късния дневен час, още беше светло.

В четири и трийсет и пет Вестфален реши, че не може да чака повече. Последните двацет минути се бяха провлекли садистично бавно. Накара хората си да се качат на конете и ги поведе по дирите на индийския свещеник.

Както предположи, намериха лесно следите. Пътеката се виеше около заострени и голи жълто-кафяви скали, типични за възвишенията в областта. С усилия се сдържаше да не пришпори коня. *Търпение...* Това беше най-важното. Уплаши се, че са се приближили твърде много до индиеца и накара хората си да слязат от конете и да продължат пеша.

Пътеката вървеше все нагоре. Тревата беше изсъхнала и навсякъде се виждаха голи камънаци. Нямаше други пътници, къщи и колиби — никаква следа от човешко присъствие. Вестфален се удиви на издръжливостта на възрастния джайн. Пътеката беше ниско в клисурата и от двете ѝ страни се издигаха четириметрови скали. Пространството беше тясно и трябваше да вървят един по един.

Отклоненията, водещи в различни посоки, бяха толкова много, че дори да имаха карта, едва ли щяха да се оправят и с нея.

Смрачаваше се, когато Вестфален съзря стената. Тъкмо се чудеше как да намерят следите, щом паднеше нощта, когато вдигна глава и видя, че проходът се разширява в малък каньон. Веднага отскочи назад и направи знак на хората си да спрат. Даде юздите на Уотс и надникна зад назъбената скала.

Стената беше на около двеста метра и се простираше по цялата ширина на каньона. Изглеждаше висока три метра, беше направена от черен камък и имаше една-единствена порта в средата. Тя беше отворена.

— Оставили са я отворена за нас — подхвърли Тук.

Сър Албърт се обърна рязко и го изгледа гневно.

— Връщай се при другите!

— Няма ли да влезем?

— Само когато издам заповед!

Войникът се върна намусен на мястото си. Беше излязъл от гарнизона само преди няколко часа, а вече показваше признаци на умора. Това би могло да се очаква от такива като него. Всички бяха чували историите за Храма сред хълмовете. Вестфален беше сигурен, че няма човек сред хората му, който да не таи надеждата да отмъкне нещо от храма. Сега бяха стигнали до целта и изгаряха от нетърпение да разберат дали слуховете са верни. Сър Албърт усещаше противната миризма на алчността им.

Дали и аз воня като тях, зачуди се той.

Погледна пак към каньона. Зад стената се издигаше неясният силует на самия храм. Детайлите се губеха в удължените сенки. Виждаше се само нещо като купол със заострен връх.

Изведнъж вратата се затвори с трясък, който отекна по скалистите възвишения. Конете се изплашиха, а сърцето му пропусна един удар.

Внезапно падна мрак. Спусна се като завеса.

Какво да прави сега? Смяташе, че ще стигнат по-рано. Но защо се колебаеше? Знаеше, че в храма няма бунтовници — това беше измислица, съчинена от него. По всяка вероятност вътре имаше само шепа свещеници. Защо не прехвърлят зида и да приключат набързо?

Не... Не искаше да постъпва така. Не виждаше логична причина да се двоуми, но въпреки това нещо му нашепваше да изчака изгрева.

— Ще чакаме до сутринта.

Мъжете се спогледаха. Вестфален търсеше начин да ги контролира. Не можеше да стреля и да борави с копието добре като тях, пък и беше командир в гарнизона едва от два месеца. Не бе имал достатъчно време да спечели доверието им. Единственото му преимущество беше да покаже, че неговата преценка е най-правилната. А това не беше трудно. В края на краищата, те бяха само хора от простолюдието.

Реши да избере най-гръмогласния от недоволните.

— Намираш ли някакъв недостатък в решението ми, Тук? Ако е така, кажи. Няма време за официалности.

— Извинете, сър — превзето каза войникът, — но ние мислехме, че ще ги нападнем веднага. До утре има много време, а ние изгаряме от нетърпение да се сражаваме. Не е ли така, момчета?

Разнесе се одобрителен шепот.

Преди да заговори отново, Вестфален се намести удобно на един валчест камък.

— Много добре, Тук — рече той, без да повишава тон. — Имаш разрешението ми да поведеш атаката.

Мъжете посегнаха към пушките си, но сър Албърт добави:

— Сигурно съзнаваш, че бунтовниците, които се крият в храма, са там от няколко седмици и познават добре вътрешността, а вие не сте влизали вътре и ще се загубите в тъмнината.

Войниците замръзнаха по местата си и се спогледаха. Вестфален въздъхна облекчено. Ако сега успееше да нанесе решителния удар, щеше отново да контролира положението.

— Нападай, Тук.

След дълго мълчание войникът отговори:

— Мисля, че ще почакаме до сутринта, сър.

Вестфален плесна с ръце по бедрата си и стана.

— Добре! Изненадата и дневната светлина ще бъдат на наша страна и ще се справим с бунтовниците без много шум. Ако всичко мине добре, утре по това време ще бъдем в гарнизона.

Ако всичко мине добре, помисли той, няма да видите следващата нощ.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Манхатън

Събота, 4 август 198-

Джиа влезе в къщата и климатичната инсталация започна да охлажда потната ѝ кожа. Разкошните къси руси къдрици бяха полепнали по врата ѝ. Беше облечена само в спортна фланелка без ръкави и шорти, но въпреки това ѝ беше топло. Часът беше едва девет и трийсет, а температурата — вече около трийсет градуса.

Помагаше на Вики да закачи пердетата в къщичката в задния двор, но там беше горещо като в пещ, макар че имаше щори на прозорците и от Ийст Ривър подухваше ветреца. Вики не забеляза, но Джиа беше сигурна, че ще припадне, ако останеше още една минута.

Постепенно се побъркваше тук, на Сътън Скуеър. Е, беше хубаво да има прислужница, готвачка и централна климатична инсталация, но умираше от скука. Отвикна от установения ред и ѝ беше трудно да работи. А искаше да се занимава с нещо, защото часовете минаваха толкова бавно.

Трябваше да се измъкне оттук!

На външната врата се позвъни.

— Аз ще отворя, Юнис — извика тя.

Отначало се зарадва, че е дошъл посетител, но после уплашена осъзна, че някой от полицията може да носи лоша вест за Грейс. Преди да махне резето, погледна през шпионката.

Пощальонът. Подаде ѝ голяма кутия.

— Специална доставка — рече той и я огледа от главата до петите.

Джиа не му обърна внимание.

Пратката беше от Англия.

— Нели! Колет!

Възрастната жена вече слизаше по стълбите.

— Има ли писмо от Грейс?

— Едва ли. Освен ако не се е върнала в Англия.

Нели свъси вежди и разкъса кафявата хартия.

— Ах! — възкликна тя. — „Черна магия“!

В колета имаше черна правоъгълна кутия с позлатени ръбове и червена роза на капака. Бонбони от натурален шоколад с различни видове пълнеж.

— Любимите ми бонбони! Кой ли...

— Има бележка.

Нели я разгъна и прочете: „Не се тревожете. Не съм ви забравил. Ваш любящ племенник Ричард“.

— Ричард? — възмутена повтори Джиа.

— Да! Колко мило, че се е сетил за мен! Той знае, че „Черна магия“ са любимите ми бонбони.

— Може ли да видя бележката?

Нели ѝ я подаде, без да я погледне отново. Вече вдигаше капака на кутията. Преддверието се изпълни с ухание на натурален шоколад. Възрастната жена вдъхна аромата, а Джиа се вторачи разгневена в бележката.

Тя беше написана от старателна женска ръка. Не бяха драсканиците на бившия ѝ съпруг. Вероятно се е обадил в магазина, казал им е какво да напишат, а по-късно се е отбил там и е платил. А може да е изпратил най-новата си приятелка. Да, това би било повече в стила на Ричард.

Джиа усмири гнева, който кипеше в нея. Бившият ѝ съпруг, собственик на една трета от огромното богатство на Вестфален, имаше достатъчно време да обикаля света и да изпраща на леля си скъпи шоколадови бонбони от Лондон, но не отделяше нито пени за издръжката на дъщеря си, още по-малко за картичка за рождения ѝ ден.

От друга страна, Ричард не се престараваше за никого, особено за лелите си. Те нямаха добро мнение за него и не се притесняваха да му го показват. Тогава защо им изпращаше бонбони? Какво се криеше зад този мил подарък, дошъл като гръм от ясно небе?

— Представяш ли си? — продължи Нели. — Подарък от Ричард! Колко мило! Кой би си помислил...

Изведнъж и двете усетиха, че в преддверието има и трети човек. На прага стоеше Вики. Беше облечена в бяла фланелка и жълти шорти. Детето ги гледаше с широко отворени сини очи.

— Това подарък от татко ли е?

— Да, миличка — отговори Нели.

— А за мен има ли нещо?

Сърцето на Джиа се сви. Горката Вики...

Нели я погледна разтревожена, после се обърна към момиченцето.

— Още не, Виктория, но съм сигурна, че скоро ще получиш подарък. А през това време ще си поделим бонбоните...

Възрастната жена закри устата си с ръка, осъзнавайки какво беше казала.

— О, не — рече Вики. — Татко не ми изпраща бонбони. Той знае, че не бива да ям шоколад.

Тя изпъна гръб, вирна брадичка, обърна се и забърза към задния двор.

Лицето на Нели помръкна.

— Забравих, че е алергична. Ще отида при нея...

— Остави — възрази Джиа и сложи ръка на рамото ѝ. — И по-рано сме говорили по този въпрос.

Нели остана в преддверието. Изглеждаше много по-възрастна, отколкото беше. Без да съзнава, стискаше кутията с шоколадовите бонбони с осеяни със старчески петънца ръце. Джиа не знаеше кого да съжалява повече — Вики или Нели.

2.

Джоуи Диас сложи шишенцето със зелената течност на масата помежду им.

— Откъде го намери, Джак?

Ядяха хамбургера в едно заведение в центъра на града. Джоуи беше филипинец с пъпчиво лице, но Джак го ценеше много. Диас работеше в градската лаборатория на Министерството на здравеопазването. В миналото Джак го използваше предимно за информация и за предложения как да стовари гнева на здравното министерство върху главите на хората, прецакали клиентите му. За пръв път го бе помолил да направи анализ на нещо.

— Защо, какво му има?

Трудно се съсредоточаваше върху Джоуи и храната. Непрекъснато мислеше за Колабати и за начина, по който го бе накарала да се почувства миналата нощ. После се сети за миризмата, която проникна в апартамента и за странната реакция на младата индийка.

— Нищо — отговори с пълна уста Джоуи, — но няма да ти помогне при запек.

— Не е ли разхлабително? Тогава какво е? Приспивателно?

Диас поклати глава и напълни устата си с пържени картофи.

— Не.

Джак забарабани с пръсти по мазната дървена маса. *По дяволите!* Не му мина през ум, че течността може да е някакъв опиат, с който похитителите са приспали Грейс, за да я измъкнат по-лесно — ако изобщо беше отвлечена. Зачака Джоуи да продължи, с надеждата че лаборантът първо ще сдъвче и преглътне храната, но това не стана.

— Мисля, че не служи за нищо. Само някаква шантава комбинация от странни съставки.

— С други думи, някой е направил смес от разни неща, за да я продава против всякаква болка.

Диас сви рамене.

— Може би. Но ако беше така, можеше да не си играят толкова много. Смятам, че създателят е вярвал в сместа. Съдържа силни есенции и дванайсет процента алкохол. Нищо особено — разпознах ги за нула време. Но има един рядко срещан алкалоид, който...

— Какво е това алкалоид? Звучи като отрова.

— Някои алкалоиди наистина са отрови — например стрихнинът. Други поглъщаш всеки ден. Като кофеина. Почти всички се извличат от растения. Но този тук го нямаше дори в компютъра. Цяла сутрин търсих произхода му. Каква събота!

Джак се усмихна. Джоуи щеше да поиска малко повече за усилията си, но това беше в реда на нещата. Струваше си, стига да останеше доволен.

— И откъде произлиза?

— От някакъв вид трева.

— Наркотик?

— Не. Не се пуши. Нарича се дурба. Но този алкалоид не се съдържа в тревата в естествен вид. Трябва да се преработи по някакъв начин, за да се прибави още една аминна група. Затова се забавих.

— Щом не е разхлабително, успокоително или отрова, какво е тогава?

— Знам ли.

— Не ми помагаш много, Джоуи.

— Ами, какво да ти кажа? — Диас прокара пръсти през дългите си черни коси, после почеса една от пъпките на лицето си. — Нали искаше да знаеш какво е съдържанието? И аз ти казах — силни есенции, алкохол и алкалоид от индийска трева.

Нещо прободете Джак. Споменът от предишната нощ се върна.

— Индийска ли?

— Да. Много рядка трева. Никога нямаше да намеря името ѝ, ако компютърът не ме беше насочил към подходящия справочник.

Индия! Колко странно! След като бе прекарал няколко опияняващи часа с Колабати, сега научаваше, че течността в шишенцето от стаята на изчезналата възрастна жена е направена от индиец.

А може би не беше толкова странно. Грейс и Нели имаха връзки с Британската мисия и оттам — с дипломатическите среди в Обединените нации. Вероятно някой от индийското консулство бе дал

шишенцето на Грейс — може би дори самият Кузум. Та нали в миналото Индия е била британска колония?

— Мисля, че това е съвсем безобидна смес — добави Джоуи.

Джак се бе надявал, че шишенцето ще бъде зашеметяващата улика, която щеше да го заведе право при леля Грейс и да го направи герой в очите на Джиа.

Шестото чувство му бе изневерило.

Попита Джоуи колко струва анализът, плати му сто и петдесет долара и тръгна към апартамента си. Докато седеше в автобуса, той се замисли какъв да бъде следващият му ход по случая Грейс Вестфален. Цяла сутрин разговаря с информаторите си от улиците, но не научи нищо. В главата му започнаха да нахлуват други мисли.

Отново за Колабати. Непрекъснато мислеше за нея. Защо? Опита се да анализира този факт и стигна до извода, че сексуалната магия, с която го бе пленила, бе само една малка част от истината. Най-важното беше, че тя знаеше кой е той и как си изкарва прехраната. Прие го съвсем спокойно. Нещо повече, за нея начинът му на живот беше напълно естествен. И тя би избрала същия занаят.

Джак знаеше, че е уязвим след раздялата с Джиа — особено за непредубеден човек като Колабати. Пряко волята му тя го накара да разголи душата си и дори му каза, че е достоен за уважение.

Тя не се страхуваше от него.

Щеше да ѝ се обади.

Но първо трябваше да говори с Джиа и да ѝ съобщи информацията, която бе научил, колкото и да беше оскъдна. Набра номера на Нели Пейтън веднага, щом се прибра в апартамента си.

— Има ли вест от Грейс?

— Не — отговори Джиа.

Гласът ѝ не звучеше толкова студено като предишния ден. Или само така му се стори?

— Надявам се, че ти имаш добри новини.

— Ами...

Джак направи гримаса. Наистина искаше да ѝ каже нещо окуражително. Изкуши се дори да излъже, но се отказа.

— Спомняш ли си онази течност, която помислихме за разхлабително? Оказа се, че не е.

— Е, и?

— Нищо. Задънена улица.

От другия край на линията настъпи мълчание, сетне Джиа попита:

— И сега какво?

— Ще чакам.

— Нели вече го прави. Не ѝ е нужна помощ в това отношение.

Иронията ѝ го ужили.

— Виж какво, Джиа. Аз не съм детектив...

— Знам го много добре.

— И не съм обещавал да разреша случая като Шерлок Холмс. Ако бяха изпратили бележка за откуп, можеше да направя нещо. Казал съм на моите хора по улиците да се ослушват, но... — Мълчанието от другия край на линията беше изнервящо. — Съжалявам, Джиа. Засега не мога да ти кажа нищо повече.

— Ще предам на Нели. Довиждане, Джак.

Той също затвори и започна да диша дълбоко, за да се успокои. След минута набра номера на Кузум. Отговори му познатият женски глас.

— Колабати?

— Да?

— Обажда се Джак.

— Джак! — възкликна тя. — Не мога да говоря сега. Кузум се връща. Ще ти се обадя по-късно.

Тя записа номера му и затвори.

Джак седна и се вторачи озадачен в стената. Разсеяно натисна копчето на телефонния секретар. Разнесе се гласът на баща му.

— Само искам да ти напомня за тениса утре. Не забравяй да дойдеш към десет сутринта. Турнирът започва по обед.

Очертаваха се неприятни събота и неделя.

3.

С треперещи ръце Колабати затвори телефона. Обаждането на Джак рискуваше да развали всичко. Не искаше да я прекъсват, когато се изправеше пред Кузум. Трябваше да събере цялата си смелост, защото твърдо бе решила да изтръгне истината от брат си. Беше ѝ необходимо време да се съсредоточи. Той беше голям лицемер и Колабати трябваше да бъде предпазлива и хитра като него, за да го хване натясно.

Беше избрала дори облекло с максимално въздействие. Не играеше добре тенис, но намираще спортните дрехи за удобни. Сложила си бе бяла риза без ръкави и шорти. Разбира се, носеше и огърлицата, която се виждаше през разкопчаната риза. По-голямата част от тялото ѝ беше разголена — още едно оръжие срещу Кузум.

Вратата на асансьора се отвори и напрежението, насъбрано в нея, откакто видя брат си да слиза от таксито, се превърна в стегнат твърд възел в стомаха ѝ.

О, Кузум! Защо трябваше да стане така? Защо не можеш да се откажеш?

Ключът се превъртя и Колабати се помъчи да запази ледено спокойствие.

Той отвори вратата, видя я и се усмихна.

— Бати!

Приближи се до нея и протегна ръце, но сетне промени решението си. Само я погали с пръст по лицето. Тя се опита да не се отвърне от допира му.

— С всеки изминат ден ставаш все по-красива — отбеляза той на бенгалски.

— Къде беше цяла нощ, Кузум?

Той се вцепени.

— Излязох. Молих се. Защо питаш?

— Разтревожих се. След всичко, което се случи...

— Не се страхувай за мен — сковано се усмихна той.

— И все пак се притеснявам.

— Недей. — Тревогата му видимо нарастваше. — Нали ти казах, че има едно място, където чета Бхагавадгита на спокойствие. Не виждам причина да прекъсвам заниманията си, само защото ти си тук.

— Не очаквам подобно нещо. Имам си собствен живот, ти — също. — Тя мина покрай него и тръгна към вратата. — Ще отида да се поразходя.

— С тези дрехи? — Кузум я огледа от главата до петите. — Краката ти са голи, а блузата ти — разкопчана.

— Това е Америка.

— Но ти не си американка! Ти си индийка! При това брамин!^[1] Забранявам ти да излизаш така!

Чудесно! Той се ядосваше.

— Не можеш да ми забраниш, Кузум — усмихна се Колабати. — Вече не можеш да ми заповядваш какво да облека, какво да ям и как да разсъждавам. Аз съм независима. Вземам решенията си сама, както направих снощи.

— Какво си направила снощи?

— Вечерях с Джак.

Тя го погледна изпитателно, за да види реакцията му. Отначало брат ѝ изглеждаше озадачен, а Колабати не очакваше това.

— Кой Джак? — После очите му се разшириха. — Да не искаш да кажеш...

— Да. Джак Майстора. Длъжница съм му. Не мислиш ли така?

— С американец...

— Притесняваш се за кармата ми ли? Е, скъпи братко, кармата ми вече е омърсена — както и твоята — поради причини, които и на двамата са ни добре известни. Освен това — добави тя, като подръпна огърлицата си, — какво означава кармата за човек, който носи това?

— Кармата може да се пречисти — тихо рече Кузум. — Аз се опитвам да пречистя своята.

Откровеността на тези думи я порази. Стана ѝ мъчно за него. Да, той наистина се опитваше да промени живота си. Но с какви средства го правеше? Кузум не се колебаеше да прибегва до крайности.

Изведнъж ѝ хрумна, че може би това е моментът да го хване натясно, но... мигът отлетя. По-добре да го остави да се ядосва. Но държеше да разбере къде ще бъде брат ѝ довечера. Нямахше намерение да го изпуска от поглед.

— Какви са плановете ти за довечера, братко? Пак ли ще се молиш?

— Разбира се. Но не до късно. В осем трябва да бъда на прием в Британската мисия.

— Звучи интригуващо. Може ли да дойда с теб?

Кузум се засмя.

— Би било чудесно. Сигурен съм, че всички ще се зарадват, като те видят.

— Добре. — Това беше отлична възможност да го държи под око. Но първо трябваше да го вбеси. — Но се чудя с какви дрехи да отида.

— Ще се облечеш като индийка.

— В сари? — изсмя се в лицето му тя. — Сигурно се шегуваш.

— Настоявам! Инак не искам да ме виждат с теб.

— Чудесно. Тогава ще взема Джак.

Лицето му потъмня от гняв.

— Забранявам ти!

Колабати се приближи до него. Сега беше моментът. Вгледа се решително в очите му и попита:

— И какво ще сториш? Ще изпратиш по дирите му ракшасите, както направи снощи?

— Ракшаси? При Джак?

Кузум беше стъписан. Очите и лицето му бяха озадачени, а мускулите на врата му се изопнаха. Макар да беше съвършен лъжец, Колабати го бе хванала неподготвен и реакцията му показваше, че не знае нищо.

— Снощи пред прозореца на апартамента му имаше ракшаса!

— Невъзможно! Аз съм единственият, който...

— Какво?

— Който има яйце.

Колабати залитна.

— У теб ли е?

— Разбира се. Има ли по-безопасно място?

— В Бенгал!

Кузум поклати глава. Вече се успокояваше.

— Не. Чувствам се по-добре, като знам къде е по всяко време.

— У теб ли беше, докато работеше в английското посолство?

— Естествено.

— Ами ако са го откраднали?

— Кой би могъл да се досети какво е? — усмихна се той.

— Искам да го видя. Веднага.

— Както кажеш.

Тя успя да прикрие смущението си.

Той я заведе в спалнята си и извади едно кошче от дъното на гардероба. Вдигна капака, бръкна в дървените стърготини и измъкна яйцето. Колабати познаваше много добре всяко синьо петънце по сивата му повърхност, както и структурата на хладната хлъзгава черупка. Прокара пръсти по нея. Да, това беше яйце от женска ракшаси.

Прималя ѝ и седна на леглото.

— Кузум, знаеш ли какво означава това? Някой тук, в Ню Йорк, има гнездо с ракшаси!

— Глупости! Това е последното яйце. То не може да бъде измътено, но ако няма мъжки да оплоди женската. Не може да се създаде гнездо.

— Кузум, сигурна съм, че там имаше ракшаса!

— Видя ли го? Мъжки ли беше, или женски?

— Не го видях, но...

— Тогава защо говориш, че в Ню Йорк има ракшаси?

— Заради миризмата! — ядоса се Колабати. — Мислиш, че не познавам миризмата ли?

Лицето на Кузум бе придобило обичайната си маска.

— Да, но може да си я забравила, както забрави толкова много други неща за нашето наследство.

— Не променяй темата.

— Що се отнася до мен, разговорът приключи.

Колабати се изправи и застана пред брат си.

— Закълни се, че нямаш нищо общо с онзи ракшаса снощи.

— Заклевам се в гроба на майка ни и баща ни — отговори той, като я гледаше в очите. — Не съм изпращал ракшаса при нашия приятел Джак. Има някои хора, на които желая злото, но той не е сред тях.

Трябваше да му повярва. Тонът му беше искрен и нямаше потържествена клетва от онази, която току-що беше изрекъл.

Пък и там, в кошчето, лежеше непокътнато яйцето.

Кузум коленичи да го прибере и добави:

— Освен това, ако при Джак наистина е имало ракшаса, той щеше да бъде мъртъв! Предполагам, че е жив и здрав, нали?

— Да. Аз го предпазих.

Кузум се обърна рязко към нея. На лицето му се изписаха обида и гняв. Той разбра много добре какво имаше предвид сестра му.

— Моля те, махни се оттук — тихо каза той с наведена глава. — Отвращавах ме.

Колабати се обърна, излезе от спалнята и тръшна врата. Беше ѝ писнало от него. От самотоволството, непреклонността и маниакалността му. С Джак ѝ беше приятно, но Кузум вечно намираще начин да я накара да се почувства омърсена. И двамата имаха вина, но брат ѝ беше обсебен от мисълта да изкупва минали прегрешения и да пречиства кармата си. Не само своята, но и нейната. Колабати мислеше, че след като напусна Индия, няма да поддържа връзки с него, но минаха няколко години и Кузум се озова в Америка.

Трябваше да се примири с факта, че не може да избяга от него. Свързваше ги нещо повече от кръвното родство. Свързваха ги огърлиците.

И все пак, сигурно имаше начин да се освободи от непрестанните опити на брат си да властва над нея.

Колабати се приближи до прозореца и се вгледа в зеленината на Сентръл Парк. Джак беше някъде там, отсреща. Може би той беше отговорът. Джак можеше да я освободи.

Тя протегна ръка към телефона.

[1] Член на най-висшето жреческо съсловие в Индия. — Б.пр. ↑

4.

„Дори луната се страхува от мен! Бои се до смърт! Целият свят е уплашен!“

Джак гледаше поредния от любимите си филми — „Невидимия“.

Телефонът иззвъня. Той намали звука и вдигна слушалката, преди да се е включил телефонния секретар.

— Искам да те помоля за една услуга — чу се гласът на Колабати.

— Готов съм на всичко.

Е, почти на всичко, помисли си Джак.

— Довечера в Британската мисия ще има прием. Ще ме придружиш ли?

Той се замисли. Първият му импулс беше да откаже. Ненавиждаше увеселенията и събиранията. А приемът с типовете от Обединените нации — най-безполезните хора в света — беше мрачна перспектива.

— Не знам...

— Моля те. Направи го заради мен. Инак ще трябва да отида с Кузум.

Следователно, изборът беше да бъде или да не бъде с Колабати.

— Добре — съгласи се той.

Освен това, щеше да бъде забавно, когато видеше лицето на Бъркс. Можеше дори да си вземе смокинг за случай. Уговориха се кога и къде да се срещнат и Джак изведнъж се сети за нещо.

— Между другото, за какво се използва тревата дурба? — попита той и чу как Колабати рязко пое въздух.

— Къде я намери?

— Не съм я намирал. Доколкото знам, тя расте само в Индия. Искам да разбера дали се използва за нещо.

— В традиционната индийска медицина. Но откъде чу за нея?

— Едни хора я споменаха, докато разговаряха.

Защо ли се разтревожи Колабати?

— Стой настрана от нея, Джак. Каквото и да си намерил, не се приближавай до него. Поне докато се видим довечера.

Тя затвори. Джак се вторачи неспокойно в големия телевизионен екран. В гласа на Колабати имаше нещо странно. Сякаш се страхуваше за него.

5.

— Поразителна сте! — възкликна продавачката.

— Много си хубава, мамо — рече Вики.

— Изумителна! — добави Нели.

Беше завела Джиа в „Ла Шансон“. Харесваше този бутик, защото отвън не приличаше на магазин за дрехи, а на луксозно ресторантче.

Джия стоеше пред огледалото. Официалната рокля беше от бледоморава коприна и без презрамки. Нели я хареса най-много от четирите, които Джиа пробва. Видя как младата жена поглежда крадешком цените на етикетите с надеждата да купи най-евтината рокля, но там нямаше такива. Твърдоглаво момиче. Нели се усмихна. Парите нямаха значение.

Тя се вгледа в нея, доволна от избора ѝ. Роклята беше идеална, а цветът отиваше на лицето на Джиа.

— Ще бъдеш гвоздеят на вечерта, мила.

— Да — рече Джиа. — Ще я взема.

Платиха, излязоха от магазина и взеха такси.

— Искам да те питам нещо — тихо каза Джиа, докато се прибираха. — Измъчва ме вече два дни. Става дума за... наследството, което ще оставиш на Вики. Спомена за него в четвъртък.

Нели се стресна. Говорила ли бе за условията в завещанието си? Да... Напоследък съзнанието ѝ беше толкова замъглено.

— Какво те безпокои?

Джиа никога не повдигаше въпроса за парите.

— Не се смей, ти каза нещо за проклятието, което вървяло наред с богатството на рода Вестфален.

— О, мила — усмихна се Нели, — това са само приказки!

— Искаш да кажеш, че си го измисли?

— Не аз. Сър Албърт измърморил нещо такова, когато изкуфял и се напоркал.

— Сър Албърт?

— Прадядо ми. Всъщност той натрупал богатството. Интересна история. В средата на миналия век семейството имало някакви

финансови затруднения — така и не знам точно какви, пък и няма значение. Но скоро след завръщането си от Индия сър Албърт намерил някаква стара карта в мазето на замъка и тя го завела при огромен таен склад, пълен със скъпоценни камъни, скрити там по времето на нормандското нашествие. Замъкът бил спасен. Повечето скъпоценни камъни били превърнати в пари, които били вложени, и оттогава състоянието непрекъснато нараства.

— А проклятието?

— О, не обръщай внимание на това! Не биваше да споменавам за него! Ами, то е нещо... в смисъл че фамилията Вестфален ще завърши „в кръв и болка“ и някакви „черни неща“ ще дойдат за нас. Но не се тревожи, мила. Досега всички са живели дълго и са починали от естествена смърт.

Джиа се отпусна.

— Това е хубаво.

6.

Нели не спомена за кого ще бъде приемът и Джиа така и не разбра. Остана с убеждението, че мисията ще приветства с добре дошъл някой високопоставен служител.

Събитието, което едва ли би могло да се определи като вълнуващо, не беше толкова отчайващо скучно, както очакваше Джиа. Дори Нели започна да се забавлява след известно време. Само първите петнайсет минути бяха неприятни, защото веднага след пристигането ѝ тя беше заобиколена от десетки хора, които питаха за Грейс и изразяваха загрижеността си.

Развълнувана от съчувствието и насърчението им, Нели се оживи, пийна малко шампанско и дори започна да се смее. Джиа се зарадва, че я бе накарала да дойде.

След час и нещо реши, че в края на краищата, присъстващите не са толкова неприятни. Имаше представители от множество националности, всички добре облечени, дружелюбни и учтиви. Новата рокля ѝ прилягаше чудесно и Джиа се чувстваше много женствена. Съзнаваше, че я гледат с възхищение и това ѝ доставяше удоволствие. Тъкмо изпи третата чаша шампанско, когато Нели я хвана за ръката и я поведе към двама мъже, които стояха настрана. Ниският беше Едуард Бъркс, шеф на охраната на мисията. Високият беше смугъл, облечен в бяло и с тюрбан на главата. Обърна се и Джиа забеляза, че лявата му ръка е отрязана.

— Как си, Еди? — рече Нели и протегна ръка.

— Нели! Колко се радвам, че те виждам!

Бъркс взе ръката ѝ и я целуна. Той беше снажен петдесетгодишен мъж с посивели коси и мустаци. Погледна Джиа и се усмихна.

— О, мис Ди Лауро! Какво неочаквано удоволствие! Изглеждате прекрасно! Позволете да ви представя на мистър Кузум Баhti от индийската делегация.

Индиецът се поклони, но не протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем.

Джиа не го хареса. Мургащото му ъгловато лице беше маска, а очите — непроницаеми. Изглежда криеше нещо. Погледът му я подмина, сякаш беше обикновена мебел, но се спря и задържа с интерес на Нели.

Появи се един сервитьор, който носеше поднос с чаши, пълни с шампанско. Бъркс даде по една на дамите, а сетне предложи и на мистър Бахти, но той поклати глава.

— Извинявай, Кузум, забравих, че не пиеш. Да ти донеса ли нещо друго? Плодов пунш?

— Не се притеснявай. После ще огледам масата за сервиране и ще проверя дали сте сложили от онези хубави английски бонбони.

— Обичате ли шоколад? — попита Нели. — Аз го обожавам.

— Да — отговори мистър Бахти. — Обикнах го, когато работех в посолството в Лондон. Донесох си малко тук, но запасите ми отдавна свършиха.

— Днес получих кутия „Черна магия“ от Лондон. Опитвал ли сте ги?

— Да — искрено се усмихна мистър Бахти. — Превъзходни са.

— Трябва да дойдете да ви почерпя.

Усмивката му стана по-широка.

— Може би.

Джиа започна да променя мнението си за индиеца. Той се бе превърнал от надменен в очарователен. Или това се дължеше на четвъртата чаша шампанско? Главата ѝ се замая.

— Чух за Грейс — рече Бъркс. — Ако мога да направя нещо...

— Ние правим, каквото можем — смело се усмихна Нели, — но засега всичко се свежда до чакане.

— С мистър Бахти току-що говорехме за един общ познат — Джак Джефърс.

— Мисля, че фамилията му е Нелсън — каза индиецът.

— Не, сигурен съм, че е Джефърс. Нали така, мис Ди Лауро? Смятам, че вие го познавате най-добре.

На Джия ѝ се дощя да се изсмее. Как можеше да им каже какво е истинското фамилно име на Джак, когато и тя не беше сигурна.

— Джак си е Джак — тактично отговори тя.

— Да, наистина — засмя се Бъркс. — Наскоро помогна на мистър Бахти.

— Нима? Нещо, свързано с охраната ли? — попита Джиа, като се опита гласът ѝ да не прозвучи иронично.

— Не, по личен въпрос — отговори индиецът.

Джиа се зачуди. Защо ли Британската мисия преди време се бе обърнала към Джак? А сега пък мистър Бахти, дипломат от Обединените нации — за какво му е трябвал Джак? Това не бяха хора, които биха използвали човек като него. Те бяха уважавани членове на международната дипломатическа общност. Какви услуги са искали от него? За своя изненада Джиа долови огромното уважение в гласовете им, когато говореха за Джак. Това я озадачи.

— Както и да е — продължи Бъркс — Може би той ще успее да намери сестра ти, Нели.

Джиа гледаше мистър Бахти. Можеше да се закълне, че индиецът трепна. Нямаше време да затвърди убеждението си, защото се обърна към Нели, за да я предупреди да не споменава, че Джак работи за нея.

— Чудесна идея, Еди — разбра намека ѝ Нели. — Но аз съм сигурна, че полицията прави всичко възможно. Но ако...

— Говорим за вълка, а той в кошарата — прекъсна я Бъркс.

Преди да проследи погледа му, Джиа се взря в мистър Бахти. На смуглото му лице беше изписана такава ярост, че тя отстъпи от страх. Той сякаш щеше да избухне всеки момент. После Джиа се обърна към входа, за да види каква е причината за реакцията му.

Джак! Беше облечен в старомоден смокинг и бяла вратовръзка. Сърцето ѝ неволно подскочи, като го видя, сетне радостта ѝ помръкна. До него вървеше една от най-поразителните жени, които Джиа бе виждала.

7.

— Виждам, че работиш усилено.

Джак се обърна рязко, като чу гласа ѝ и едва не разсипа шампанското от двете чаши, които току-що бе взел от подноса на минаващия сервитьор.

— Джиа!

Тя беше последният човек, когото очакваше да види тук. Пък и нямаше никакво желание да я вижда точно сега. Наистина трябваше да търси Грейс, а не да се мотае на дипломатически приеми. Ала Джак преглътна вината, усмихна се и опита да каже нещо остроумно.

— И през ум не ми е минавало, че ще те срещна тук.

— С Нели съм.

— Аха. Това обяснява всичко.

Искаше му се да протегне ръка към нея, но знаеше, че тя щеше да се извърне. Забеляза празната наполовина чаша в ръката ѝ и искрящите ѝ очи. Зачуди се колко ли беше изпила. Джиа не понасяше много алкохол.

— Е, какво правиш? — попита тя, нарушавайки неловкото мълчание помежду им.

Да, явно бе пила доста. Фъфлеше.

— Застреля ли някого напоследък?

Страхотно! Започва се.

— Четох... — тихо и спокойно отговори Джак.

— Какво? „Екзекуторът“ ли?

— Изглеждаш чудесно — не отговори на въпроса ѝ той. Не лъжеше. Роклята ѝ стоеше много добре, а бледоморавият цвят подходеше на русата ѝ коса и на сините ѝ очи.

— Ти също.

— Винаги съм искал да имам смокинг. Харесва ли ти?

Джиа кимна.

— Толкова ли е неудобен, колкото изглежда?

— Дори повече. Не знам как танцуват в смокинги. Яката ме задушаваша.

— И без това не е в твоя стил.

— Имаш право.

Джак предпочиташе да бъде незабележим. Чувстваше се най-добре, когато не му обръщаха внимание.

— Коя е гаджето ти?

Джак се вторачи в Джиа. Долови ли в тона ѝ нотка на ревност? Възможно ли беше това?

— Тя е... — Той се огледа и видя Кузум. — ... сестра на онзи човек.

— Тя ли е „личният въпрос“, за който си му помогнал?

— Охо? — усмихна се Джак. — Питала си за мен?

Джиа отмести поглед встрани.

— Бъркс спомена името ти. Не аз.

— Знаеш ли какво, Джиа? — не се сдържа той. — Много си красива, когато ревнуваш.

Очите ѝ блеснаха, а лицето ѝ поруменя. Тя се обърна и отмина.

Типично, помисли Джак. Джиа не желаше да има нищо общо с него, но и не искаше да го вижда с друга.

Потърси Колабати и я видя застанала до брат си, който правеше всичко възможно да се преструва, че тя не е там.

Джак тръгна към мълчаливата двойка и се възхити на роклята на Колабати и на начина, по който ѝ стоеше. Полупрозрачният ослепително бял плат минаваше над дясното ѝ рамо и се увиваше около гърдите ѝ като препаска. Лявото ѝ рамо беше голо и всеки можеше да се наслади на безукорната ѝ смугла кожа. А ухажорите не бяха малко.

— Здравейте, мистър Бахти — рече Джак и подаде чаша шампанско на Колабати.

Кузум погледна питието, после сестра си и му се усмихна ледено.

— Complimenti за старомодния ви смокинг.

— Благодаря. Зная, че не е стилин, затова ще се задоволя със „старомоден“. Как е баба ви?

— Физически е добре, но се опасявам, че още страда от психически стрес.

— Аз говорих последна с нея и тя ми каза, че се чувства отлично — възрази Колабати, като погледна язвително брат си, после се

усмихна мило. — А, между другото, Кузум, днес Джак ме попита за тревата дурба. Можеш ли да му кажеш нещо за нея?

Джак видя, че Кузум се вцепени. Колабати също се бе стреснала, когато я попита по телефона за тази трева. Какво ли означаваше това растение за тях?

Колабати се отдалечи.

— Какво искате да знаете?

— Нищо особено... само дали се използва като разхлабително средство.

Лицето на Кузум остана безизразно.

— Тревата дурба има широка употреба, но не съм чувал да я препоръчват против запек. Защо питате?

— От чисто любопитство. Познавам една възрастна дама, която каза, че използва някаква смес с екстракт от тази трева.

— Изненадан съм. В Северна и Южна Америка няма дурба. Откъде я е купила?

Джак изучаваше лицето му. В изражението на индуса имаше нещо, което не можа да определи.

— Не знам. Тя замина на пътешествие. Ще я попитам, като се върне.

— Ако имате от тази трева, изхвърлете я, приятелю — сериозно рече Кузум. — След преработката дурбата има някои нежелателни странични ефекти. Отървете се от нея.

Преди Джак да успее да каже нещо, Кузум се поклони и добави:

— Извинете. Искам да говоря с едни хора.

Нежелателни странични ефекти? Какво ли означаваше това, по дяволите?

Джак се разходи из салона. Забеляза Джиа, но тя отбягна погледа му. Накрая се случи неизбежното — натъкна се на Нели Пейтън. Макар че възрастната дама се усмихваше, той долови болката ѝ и изведнъж се почувства смешен в старомодния смокинг. Жената го бе помолила да ѝ помогне да намери сестра си, а той се беше издокарал като жиголо.

— Джиа ми каза, че не сте стигнал доникъде — тихо каза Нели.

— Правя всичко възможно. Иска ми се да разполагах с повече улики, но...

— Знам, драги. Вие бяхте напълно откровен. Не обещахте нищо и ме предупредихте, че може и нищо да не се установи. Само искам да знам дали още я търсите.

— Да — отговори Джак и разпери ръце. — Може и да не изглежда така, но е истина.

— О, глупости! — усмихна се Нели. — Всеки се нуждае от почивка. Пък и придружителката ви е много красива.

Джак се обърна и видя, че Колабати се приближава към тях. Представи ги една на друга.

— О, тази вечер се запознах и с брат ви! — каза Нели. — Очарователен мъж.

— Само когато поиска — отговори Колабати. — Между другото, виждали ли сте го наскоро?

Нели кимна.

— Тръгна си преди десетина минути.

Колабати измънка нещо. Джак не знаеше бенгалски, но разбираше кога се ругае на който и да е език.

— Случило ли се е нещо?

— Не — усмихна се тя. — Само исках да го питам нещо.

— Мисля, че и аз трябва да се прибирам — рече Нели. — Извинете ме. Ще потърся Джиа.

Джак погледна Колабати.

— Идеята не е лоша. Насити ли се на дипломатите?

— Предостатъчно.

— Къде ще отидем?

— В твоя апартамент. Или имаш друго предложение?

Джак не възрази.

8.

Цяла вечер Колабати се чуди как да повдигне въпроса пред Джак. Трябваше да разбере истината за тревата дурба на всяка цена! Откъде е научил за нея? Имаше ли от нея у себе си?

Реши да подходи направо, и веднага щом влязоха в апартамента му, попита:

— Къде е дурбата?

— Нямам от нея — отговори Джак, докато окачваше сакото си.

Тя огледа стаята, но не видя саксии.

— Не може да нямаш.

— Не.

— Тогава защо ме попита по телефона?

— Нали ти казах...

— Истината, Джак. Моля те. Много е важно.

Той я накара да почака, докато махаше вратовръзката и разкопчаваше яката на ризата си. Сетне погледна Колабати в очите. За миг ѝ се стори, че ще ѝ каже истината, но вместо да отговори, Джак попита:

— Защо искаш да знаеш?

— Само ми кажи, Джак.

— Защо е толкова важно?

Тя прехапа устни.

— Преработена по определен начин, тревата може да е... опасна.

— В какъв смисъл?

— Моля те, Джак. Дай да видя какво имаш и ще ти кажа трябва ли да се притесняваш.

— И брат ти ме предупреди.

— Така ли?

Още не можеше да повярва, че Кузум няма пръст в тази история, но все пак той бе предупредил Джак.

— И какво каза?

— Имала „нежелателни“ странични ефекти. Надявах се, че може би ти...

— Джак, престани да ме разиграваш!

Той видя, че Колабати наистина се безпокои за него. Страхуваше се. Вероятно това го разколеба. Вторачи се в нея, после сви рамене.

— Добре.

Приблужи се до огромното викторианско писалище, извади едно шишенце от мъничко чекмедже, скрито сред дърворезбата, и го занесе на Колабати. Тя посегна към него, но Джак го дръпна, поклати глава и махна капачката.

— Първо помириши.

Поднесе шишенцето към носа ѝ и коленете ѝ се огънаха. *Еликсирът на ракшасите!* Трябваше да му го вземе!

— Дай ми това, Джак. — Гласът ѝ трепереше от страх.

— Защо?

Тя пое дълбоко въздух и започна да крачи из стаята.

— Кой ти го даде? И, моля те, не ме питай защо искам да знам. Само ми отговори.

— Добре. Отговорът е — никой.

Тя го изгледа гневно.

— Тогава ще формулирам въпроса по друг начин. Откъде взе шишенцето?

— От тоалетката на една възрастна дама, която изчезна в нощта срещу вторник.

Еликсирът не беше предназначен за Джак! Той бе попаднал случайно на него. Колабати започна да се успокоява.

— Пи ли от него?

— Не.

Но в това нямаше логика. Тя беше сигурна, че предишната нощ пред прозореца му имаше ракшаса. Еликсирът го бе привлякъл. Побиха я тръпки, като си представи какво щеше да стане, ако Джак беше сам.

— Не може да не си пил!

Той свъси вежди.

— Е, да... опитах го. Само една капка.

Колабати се приближи до него със свито сърце.

— Кога?

— Вчера.

— А днес?

— Не.

— Не трябва да пиеш — нито ти, нито някой друг.

— Защо?

— Излей го в тоалетната! Само не го погълщай!

— Но какво толкова му има?

Джак се объркваше все повече. Колабати знаеше, че той иска отговори, но не можеше да му каже истината, защото щеше да я помисли за откачена.

— Това е смъртоносна отрова — отговори тя. — Провървяло ти е, че си опитал съвсем малко. Инак...

— Не е вярно. Дадох течността за анализ. В нея няма токсични вещества.

Колабати се прокле, задето не се беше досетила, че Джак може да е проучил съдържанието на шишенцето. Откъде иначе щеше да знае, че в него има дурба?

— Отровна е, но по друг начин — каза тя, съзнавайки, че той няма да ѝ повярва.

Защо не можеше да лъже като Кузум? В очите ѝ бликнаха сълзи на отчаяние.

— Джак, моля те, послушай ме! Не искам да ти се случи нещо лошо! Повярвай ми!

— Ще ти повярвам, ако ми обясниш какво става. Намерих шишенцето сред вещите на една изчезнала жена и ти ми казваш, че е опасно, но не и защо.

— Не знам какво става. Наистина! Само мога да ти кажа, че ако някой изпие тази течност, ще му се случи нещо ужасно.

— Така ли?

Джак погледна шишенцето в ръката си и го поднесе към устата си.

— Не! — извика Колабати и се хвърли към него. Твърде късно. Той вече преглъщаше течността.

— Идиот!

Беше разярена на собствената си глупост. Тя беше идиотката. Не разсъждаваше трезво. Инак щеше да предвиди неизбежността на случилото се. Освен брат ѝ, Джак беше най-безкомпромисният човек, когото познаваше. Какво я накара да си помисли, че ще ѝ даде

еликсира, без да поиска обяснение какво представлява? Всеки глупак би се досетил, че той ще постъпи така.

А Джак я привличаше силно. Потресена, Колабати осъзна същинската дълбочина на чувствата си към него, когато го видя да преглъща еликсира на ракшасите. Имала бе множество любовници. Те влизаха и излизаха от живота ѝ, докато беше в Бенгал, в Европа и във Вашингтон. Но никой не беше като Джак. Караше я да се чувства пълноценна. Той притежаваше нещо, което липсваше у другите — морална чистота. Искаше ѝ се да бъде като него. Да бъде с него и да го запази само за себе си.

Но първо трябваше да намери начин да запази живота му тази нощ.

9.

Беше се заклел... И трябваше да удържи на думата си...

Кузум седеше в каютата си, разтворил на коленете си Бхагавадгита. Беше спрял да чете. Вълните поклащаха леко корабчето и се плискаха край него, но той не ги чуваше. Мислите се въртяха лудешки в главата му. Онази жена, с която се бе запознал тази вечер — Нели Пейтън. Знаеше, че моминското ѝ име е Вестфален. Мила и безобидна възрастна дама, която обичаше шоколад и се тревожеше за сестра си, без да знае, че би трябвало да се притеснява за себе си. Защото дните ѝ бяха преброени.

И другата, русокосата. Тя не беше Вестфален, но детето ѝ скоро щеше да бъде последният член на фамилията. Майката на момиченцето, което трябваше да умре.

Нормален ли съм?

Потрепери, когато се замисли за пътуването, което бе предприел и за вече сторените злини. А беше стигнал едва до половината.

Ричард Вестфален беше първият, принесен в жертва на ракшасите по време на престоя на Кузум в Лондон. Още си го спомняше — изпъкналите от страх очи, плача, хленченето и молбите, преди да отговори подробно на въпросите, които Кузум му зададе за лелите и дъщеря му в Съединените щати. Не бе забравил колко уничително се бе молил Ричард Вестфален за живота си. Предложи всичко, само за да не умре.

Смъртта му не беше достойна и кармата му щеше да носи позорното петно в множеството си прераждания.

Удоволствието, което Кузум изпита, когато даде крещящия Ричард Вестфален на ракшасите, го смая. Той само изпълняваше задълженията си и не трябваше да се радва. Но тогава си помисли, че ако и тримата останали Вестфален са жалки като Ричард, изпълнението на клетвата му щеше да бъде истинска услуга на човечеството.

Ала скоро разбра, че не е така. Възрастната жена, Грейс Вестфален, беше замесена от друго тесто. Тя се държа смело преди да

припадне. Беше в безсъзнание, когато Кузум я даде на ракшасите.

Но Кузум не познаваше Ричард и Грейс. Видя ги само отдалеч, преди да ги принесе в жертва. Разучи навиците и ежедневието им, но без да се доближава или да разговаря с тях.

Ала тази вечер бе стоял на петдесет сантиметра от Нели Пейтън и бе разговарял с нея. Видя му се приятна, мила и скромна. Но въпреки това и тя трябваше да умре според плана му.

Той сви юмрук и се опита да мисли за перлите на шията ѝ, за скъпоценните камъни по пръстите ѝ, за луксозната ѝ къща и за богатството, което тя притежаваше — всичко, закупено с ужасната цена на разорението и смъртта на неговото семейство. Невежеството на Нели Пейтън не я оневиняваше.

Беше се заклел...

А пътят към чистата карма минаваше през спазването на клетвата. Можеше да поправи всичко, като остане верен на първия си обет — *врата*. Богинята му го бе прошепнала. Кали му бе показала пътя.

Зачуди се за цената, която другите бяха платили — и скоро щяха да платят — за пречистването на кармата му. Сам си беше виновен за омърсяването ѝ. Доброволно се беше посветил на брахманизма и дълги години води целомъдрен живот. Докато...

Засрами се, като си припомни дните, които сложиха край на живота му като брамин. Имаше грехове — *патака*, които петняха всяко съществуване. Но той извърши *маханатака* — нещо, което замърси цялата му карма. Това беше пагубен удар върху стремежа му към *мокша* — освобождение от колелото на кармата — и означаваше, че много ще страда, преди да се прероди като нечист парий от низша каста. Защото бе престъпил клетвата си на брамин по най-отвратителен начин.

Но нямаше да наруши обета към баща си. Макар че престъплението беше извършено преди повече от век, всички потомци на сър Албърт Вестфален трябваше да умрат заради него. Оставаха още двама.

Отдолу се разнесе шум. Майката драскаше по херметически затворения люк. Беше доловила Миризмата и искаше да тръгне на лов.

Кузум стана и се приближи до вратата на каютата си, после спря разколебан. Знаеше, че Нели Пейтън е получила бонбоните. Преди да

напусне Лондон, той им сложи по няколко капки от еликсира и даде кутията на една от секретарките от посолството с молбата да чака, докато ѝ се обади да я изпрати. И сега бонбоните бяха пристигнали. Всичко щеше да бъде наред.

Притесняваше го единствено Джак.

Той явно познаваше семейство Вестфален. Потресаващо съвпадение, но не и странно, като се имаше предвид, че Вестфален и Кузум познаваха Джак чрез Бъркс от Британската мисия. И Джак несъмнено бе попаднал на шишенцето с еликсир, което Кузум бе уредил Грейс да получи миналата събота. Случайно ли бе избрал тъкмо тази течност? Доколкото го познаваше, едва ли.

Не искаше да му причинява зло, макар че Джак представляваше огромен риск — вродената му интуиция, способността и желанието му да упражнява физическо насилие го правеха много опасен. Но Кузум му беше длъжник заради огърлицата. Нещо повече, Джак беше различен от сънародниците си и Кузум не желаше да премахва такива редки екземпляри като него. И накрая — чувстваше някакво родство с този човек. Усещаше, че Джак Майстора е изгнаник в собствената си родина — точно какъвто беше доскоро и Кузум. Вярно че вече имаше множество последователи в Индия и се бе издигнал в дипломатическите кръгове, но дълбоко в душата си все още се чувстваше отхвърлен от обществото. Защото никога нямаше да бъде част от тъй наречената „нова“ Индия.

Изпълнеше ли клетвата си, щеше да се върне у дома с ракшасите. И тогава щеше отново да превърне Индия в страна, вярна на историческото си наследство.

Разполагаше с достатъчно време.

И с помощта на ракшасите.

Драскането на Майката ставаше все по-настоятелно. Тази нощ щеше да я пусне на лов. Надяваше се, че Нели Пейтън е изляла някой от бонбоните. Беше сигурен, че вчера Джак бе опитал от еликсира — една-единствена капка беше достатъчна да привлече ракшасите. Едва ли е пил втори път. Миризмата явно идваше от Нели Пейтън.

Развълнуван, Кузум слезе долу да освободи Майката и малкото.

10.

Джак седеше на дивана, а Колабати — на коленете му. Черните коси закриваха лицето ѝ. Миналата нощ се повтори, само че този път не стигнаха до спалнята.

Джак бе пийнал от билковата течност и чакаше да види реакцията ѝ. Може би най-после щеше да получи някакви отговори.

Но Колабати не каза нищо. Само започна да го съблича. Той се възпротиви, но ласките ѝ прогониха от главата му въпросите за загадъчната течност.

Всичко останало можеше да почака.

Колабати го водеше към поредното еротично приключение, когато миризмата се появи отново. Същата непогрешима воня като предишната нощ.

Макар че я бе доловила, индийката не каза нищо, но веднага се изправи на колене и уви крака около него. Седна в скута му и впи устни в неговите. Джак хвана ритъма ѝ и започна да се движи заедно с нея, но пак почувства странното напрежение в нея и това охлади страстта му.

Противната смрад ставаше все по-силна и изпълваше въздуха около тях. Сякаш идваше от стаята с телевизора. Джак надигна глава, надникна над рамото ѝ и се взря в мрака. Не видя нищо...

Чу се някакъв шум. По-скоро дращене.

Джак застана нащрек.

Докато гледаше, на прозореца на стаята с телевизора се появиха два чифта жълти очи.

Сигурно беше светлинна измама. Джак присви очи, но те не изчезнаха. Стрелкаха се насам-натам, сякаш търсеха нещо. Едните се вторачиха за миг в него. Сърцето му се вледени, докато наблюдаваше онези блестящи жълти кръгове. Все едно се взираше в душата на злото. Почувства как се свива. Искеше му се да скочи, да изтича до старото дъбово писалище, да извади пистолета и да стреля в очите.

Но не можеше да помръдне. Беше скован от неизпитван дотогава страх, вцепенен от враждебността и злобата на жълтите очи.

Колабати явно разбра, че нещо не е наред и го погледна.

— Какво виждаш?

Очите ѝ бяха широко отворени, а гласът — едва доловим шепот.

— Жълти очи. Два чифта.

Тя затаи дъх.

— В другата стая ли са?

— Пред прозореца.

— Не мърдай и не говори.

— Но...

— Моля те. Заради нас.

Той се вторачи в лицето ѝ, опитвайки се да разгадае изражението му. Тя се страхуваше. Но защо не се изненада, когато ѝ каза, че пред прозореца на третия етаж има очи?

Отново надникна над рамото ѝ. Жълтите очи продължаваха да търсят нещо. Но какво? Изглеждаха объркани и сякаш гледаха през Джак.

Това е безумие! Защо седя тук?

Джак се ядоса, че се е предал толкова лесно на страха от неизвестността. Там имаше някакво животно, дори две. Можеше да се справи с тях.

Той понечи да отмести Колабати, но тя извика и се вкопчи в него.

— Не мърдай!

— Пусни ме да стана.

— Не се отделяй от мен!

— Ще отида да видя какво има там.

— Не! Ако ти е мил животът, стой тук!

Всичко това започваше да прилича на лош филм.

— Хайде! Какво толкова може да има там?

— По-добре е да не знаеш.

Това преля чашата. Джак се опита да се отскубне от Колабати, но тя се притискаше до него с всичка сила. Полудя ли? Какво ѝ стана?

Накрая се изправи заедно с нея и я повлече към другата стая.

Очите бяха изчезнали.

Препъвайки се, Джак се приближи до прозореца. Нищо.

— Какво имаше там? — попита я той.

Изражението ѝ беше очарователно невинно.

— Нали видя — нищо.

Тя го пусна и се върна в хола. Джак се вгледа в силуета ѝ. Нещо се беше случило и Колабати знаеше какво. Ала той нямаше представа как да я накара да му каже.

— Защо се уплаши? — попита Джак.

— Не се уплаших.

Тя започна да се облича.

— Не е вярно.

— Джак, много те обичам — каза Колабати с глас, който не прозвуча така безгрижно, както тя се бе надявала, — но понякога се държиш много глупаво. Това беше само една игра.

Той разбра, че е безсмислено да настоява. Тя нямаше намерение да му каже нищо.

— Тръгваш ли си?

— Да. Налага се...

— Да видиш брат си?

Тя го погледна.

— Откъде знаеш?

— Предположих.

Колабати застана пред него, прегърна го и го целуна.

— Извинявай, че не мога да остана. Ще се видим ли утре?

— Няма да бъда в града.

— Тогава в понеделник?

— Не знам — въздържа се Джак. — Това не ми харесва — идваме тук, любим се, изведнъж се появява миризмата, ти се вкопчваш в мен, вонята изчезва и ти си тръгваш.

Тя го целуна отново.

— Обещавам, че това повече няма да се случи.

— Защо си толкова сигурна?

— Знам го — усмихна се тя.

Джак я изпрати до вратата и заключи. Върна се в стаята с телевизора и се вторачи в мрака навън. Нищо не помръдваше. Нямаше светещи очи. Не беше луд и не употребяваше наркотици, но тази нощ пред прозореца наистина имаше нещо. Оттам се визираха два чифта жълти очи. Бяха му познати, но не можеше да се сети откъде. Рано или късно щеше да си спомни.

Вниманието му беше привлечено от перваза от външната страна на прозореца, където имаше три продълговати белезникави резки.

Сигурен беше, че по-рано ги нямаше. Почувства се объркан, неспокоен, ядосан и отчаян. Какво можеше да направи?

Тръгна към хладилника да вземе бира и погледът му се спря на големия скрин, където бе оставил шишенцето с билковата смес.

То не беше там.

11.

Колабати забърза към Сентръл Парк Уест. Наоколо имаше жилищни сгради и дървета от двете страни на улицата. Денем беше приятно, ала нощем имаше твърде много тъмни сенки и потайни места. Тя не се боеше от ракшасите, защото носеше огърлицата, а от хората.

Поуспокои се, когато стигна до Сентръл Парк Уест. Там, въпреки късния час, уличното движение беше оживено и светеха лампи. Минаваха свободни таксито, но Колабати трябваше да свърши нещо, преди да спре някое от тях.

Видя една решетка на канал, бръкна в чантата си и извади шишенцето с еликсира на ракшасите. Не ѝ се искаше да го отмъква от Джак, но после щеше да измисли някакво обяснение. Щом се отнасяше до безопасността му, би откраднала отново.

Отвъртя капачката и изля зелената течност в канала.

Въздъхна облекчено. Джак беше спасен. Ракшасите вече нямаше да го търсят.

Запуши шишенцето и го прибра в чантата си. Щеше да го запази за Кузум. Брат ѝ имаше пръст в тази история и тя възнамеряваше да го накара да ѝ каже защо.

12.

Кузум стояше в машинното отделение на корабчето и всяка клетка в тялото му вибрираше в синхрон с бученето на дизеловите двигатели. Бръмченето, ревът и тракането на двата мотора удряха по тъпанчетата на ушите му. Тук, в утробата на кораба, можеше да умре човек и никой нямаше да чуе виковете му, когато моторите работеха.

Вече бяха загрели. Време беше да свика екипажа.

Дузината ракшаси, които обучаваше на корабчето, бяха в добро състояние, но Кузум искаше да поддържа сетивата им изострени. Събитията през последните няколко дни го бяха накарали да бъде бдителен. Тази вечер само засили безпокойството му.

Излезе угрижен от машинното отделение. Майката и малкото пак се бяха върнали с празни ръце. Това означаваше само едно — Джак бе вкусил отново от еликсира, а Колабати го бе защитила с... тялото си.

Мисълта го изпълни с отчаяние. Сестра му се самоубиваше. Прекарваше твърде много време с чужденци. Вече се обличаше като тях. Какви ли други противни навици щеше да възприеме? Трябваше да намери начин да я спаси от самата нея.

Но не тази нощ. Сега имаше други грижи. Каза вечерните си молитви и поднесе на Богинята вода и сусам, както правеше три пъти дневно. Утре вечер щеше да ѝ принесе в жертва нещо, която тя предпочиташе. Беше готов за работа. Но нямаше да наказва ракшасите.

Кузум взе бича и почука с дръжката по люка. Майката и малкото сигурно чакаха от другата страна. Бръмченето на моторите беше сигнал за готовност. Той пусна ракшасите. Докато черните силуети пъплеха по стъпалата, Кузум залости люка и тръгна към кабината на щурвала.

Застана пред контролните уреди. Вече ги познаваше добре. По време на престоя си в Лондон бе компютризирал почти всички функции на кораба, включително навигацията и управлението. Щом излезеше в открито море, определяше посоката и включваше компютрите. Така можеше спокойно да се занимава с нещо друго.

Всичко работеше безупречно. Беше изпробвал системата, когато преплава Атлантическия океан с екипажа от хора и тегления отзад шлеп с ракшасите.

Но системата действаше само в открито море. Компютрите не можеха да го изведат от нюйоркското пристанище. Кузум трябваше да свърши повечето работа. Това, разбира се, беше незаконно, но не можеше да рискува и да приеме на борда никой. Беше убеден, че ако отплава в подходящ час и навлезе в международни води, никой няма да го спре. Но ако пристанищният или граничният патрул го стигнеха и се опитаха да се качат на борда, Кузум щеше да бъде готов да ги посрещне.

Упражненията бяха много важни за него — успокояваха го. Случеше ли се нещо непредвидено и по някакъв начин властите откриеха живия му товар, той трябваше да е сигурен, че ще може да отплава незабавно. Ето защо, редовно подготвяше ракшасите, за да не забравят задълженията си.

Реката беше тъмна и неподвижна, а кеят — пуст. Кузум провери уредите. Всичко беше готово за тазвечерното упражнение. Едноединствено примигване на сигналните светлини и ракшасите пристъпваха към действие. Бяха пъргави и неуморни. Можеха да скачат от перилата на кораба до кея, да развързват въжетата от пилоните и да ги хвърлят на борда. Дори да паднеха, нямаше нищо страшно. Ракшасите се чувстваха добре във водата. Та нали плуваха зад кораба, когато откачи шлепа им край Статен Айлънд, и след като митничарите го провериха, отново се качиха.

След няколко минути Майката задраска по люка. Това беше сигнал, че въжетата са прибрани. Кузум включи на задна скорост. Двата мотора започнаха да отдалечават корабчето от пристана.

Насочи се към Ню Джърси, зави на юг и изключи моторите. Ако бе настъпил моментът за тръгване, щеше да продължи напред, към Атлантическия океан. Ех, само да можеше! Де да беше изпълнил вече дълга си! Кузум с нежелание обърна и насочи корабчето обратно към пристанището. Приблужи се до кея, примига два пъти със сигналните светлини и ракшасите скочиха да завържат въжетата за пилоните на пристана.

Кузум си позволи да се усмихне със задоволство. Да, те бяха готови. Скоро щяха да напуснат завинаги тази противна страна. Той

щеше да се погрижи утре вечер ракшасите да не се върнат с празни ръце.

ШЕСТА ГЛАВА

Западен Бенгал, Индия

Събота, 25 юли 1857

Днес щеше да има жертви. Сър Албърт Вестфален не се съмняваше в това.

И той може би щеше да е една от тях.

Беше легнал на една скална издатина и утринното слънце топлеше гърба му, а Храма сред хълмовете и ограденият със зидове двор бяха под него. Зачуди се дали е способен да осъществи плана си докрай. Абстрактният замисъл, който изглеждаше толкова прост и лесен в канцеларията му в Баранагар, му се виждаше съвсем различен сред тези застрашителни възвишения под студената светлина на зората.

Сърцето му блъскаше силно в гърдите, докато лежеше по корем и се взираше през бинокъла. Трябва да е бил луд, като е помислил, че планът му ще успее! Толкова ли силно беше отчаянието му, че го бе довело дотук? Беше ли готов да рискува живота си, за да спаси семейната чест?

Вестфален погледна хората си, които проверяваха снаряжението и конете. Лицата им бяха мръсни, а намачканите униформи — втвърдени от калта, засъхналата пот и дъжда. Съвсем не приличаха на елитните войници на Нейно Величество. Но тях не ги беше грижа, защото и без това живеяха като животни. Обитаваха претъпкани помещения, спяха върху брезентови чаршафи, които се сменяха веднъж месечно, и ядяха и се миеха в едни и същи тенекиени канчета. Казарменият живот превръщаше в зверове най-добрите от тях и когато нямаше враг, те се биеха помежду си. Единственото, което обичаха повече от боя, беше алкохолът. Дори сега, когато трябваше да са се запасили с храна, те пак пиеха. По лицата им не се четеше безпокойство, а само нетърпение да влязат в схватка и да отмъкнат плячка.

Храма сред хълмовете не можеше да се опише с думи. Той сякаш не принадлежеше към този свят.

Изведнъж портата се отвори и отвътре излезе един мъж, по-млад от джайна, но увит с подобна препаска. На раменете си носеше голяма урна. Отиде до далечния край на стената, изля съдържанието на урната на земята и се върна в двора.

Вратата остана отворена.

Вече нямаше причина да отлага нападението.

Вестфален слезе от скалната издатина и застана пред хората си.

— Ще се приближим в галоп. В две колони и с вдигнати копия. Тук ще води едната колона и ще мине от лявата страна на храма. Ръсел ще поведе втората надясно. Ако няма съпротива, слизайте от конете и зареждайте пушките. После ще претърсим вътрешността, за да проверим дали там се крият бунтовници. Имате ли въпроси?

Мъжете поклатиха глави. Явно изгаряха от нетърпение да се сражават.

— По конете! — заповяда Вестфален.

Остави шестимата копиеносци да яздят най-отпред, а той изостана назад. Войниците вдигнаха копията и пришпориха конете.

Сър Албърт им беше казал, че зад стената на храма има бунтовници и те бяха готови да убиват. Само той знаеше, че щяха да срещнат шепа изненадани и безобидни свещеници.

Това беше единственото, което го накара да ги последва. Нямаше за какво да се притеснява. Свещениците едва ли бяха въоръжени.

Зърна релефните стенописи върху зида, ограждащ двора, но мислите му бяха заети с въпроса какво ще намери отвъд него и затова не се вгледа, за да разбере смисъла им. Извади сабята си и нахлу в двора, заедно с крещящите копиеносци.

Видя трима невъоръжени свещеника, които стояха пред храма. Те изтичаха към войниците размахвайки ръце, сякаш искаха да ги прогонят.

Копиеносците не се поколебаха. Трима от тях обградиха свещениците и ги пронизаха с копията си. После спряха пред входа на храма, слязоха от конете, хвърлиха копията и извадиха пушките от чантите на седлата.

Вестфален остана на коня. Чувстваше се неудобно, защото беше лесна мишена, но ако забележеше, че нещо не е наред, можеше да

обърне коня и да избяга.

Хората му вече се качваха по стъпалата на храма, когато от двете страни ги нападнаха джайни. Надавайки пронизителни гневни викове, пет-шест свещеника излязоха от храма и още толкова — от пристройката. Първите бяха въоръжени с бичове и пики, а другите — с ятагани.

Последва не схватка, а истинско кръвопролитие. Вестфален съжали свещениците. Войниците се прицелиха в по-близката група. След първия залп прав остана само един свещеник. Той изтича при втората група, която забави ход, като видя резултата от смъртоносния огън. Сър Албърт заповяда на войниците си да се оттеглят към стъпалата на черния храм, където леките и бързо зареждащи се пушки „Енфийлд“ пожалиха само двама свещеника. Хънтър и Малесън вдигнаха копията и пронизаха оцелелите.

И всичко свърши.

Вестфален седеше вцепенен и смълчан на коня и оглеждаше двора. Колко лесно и бързо умряха всички. Повече от десет тела лежаха проснати под лъчите на утринното слънце. Кръвта им изтичаше и напояваше пясъците.

Сър Албърт погледна чистата си сабя. Не беше изцапал нито ръцете, нито оръжието си с кръв. Това го накара да се почувства невинен за случилото се около него.

— Не ми приличат на бунтовници — рече Тук, като подритна едно от телата.

— Оставете ги — отговори Вестфален и най-после слезе от коня. — Проверете вътре.

Изгаряше от нетърпение да разгледа храма, но първо искаше да пусне там неколцина от хората си. Видя, че Тук и Ръсел изчезнаха в тъмния вход, прибра сабята в ножницата и се вгледа в храма. Сградата не беше направена от камък, както му се стори отначало, а от твърд абанос, издялан и полиран до блясък. Всеки сантиметър беше украсен с резби.

Най-поразителни бяха фризите — те опасваха всяко ниво и стигаха чак до върха. Вестфален се опита да проследи единия вдясно от вратата на храма. Изкуството беше силно стилизирано и разказваше някаква неразбираема приказка. Но насилието се забелязваше веднага.

На всеки метър имаше изобразени убийства, разчленени тела и подобни на демони същества, които поглъщаха плът.

Въпреки жегата сър Албърт усети хлад. На какво място беше попаднал?

Мислите му бяха прекъснати от един вик, който се разнесе от вътрешността на храма. Тук крещеше, че е намерил нещо.

Вестфален поведе останалите към вратата. Вътре беше хладно и тъмно. Газените лампи, поставени на пиедестали покрай абаносовите стени, хвърляха оскъдна трепкаща светлина. Сър Албърт имаше чувството, че около тях се извисяват скулптури на циклопи, но различи само някои детайли.

Насочи мислите си към по-належащи неща. Зачуди се дали Тук и Ръсел са намерили скъпоценни камъни. Започна да крои планове как да запази повечето или всичките за себе си.

Ала двамата разузнавачи не бяха намерили скъпоценни камъни, а човек. Той седеше на един от двата стола, поставени на високия подиум в средата на храма. Четири газени лампи, всяка под наклон деветдесет градуса, осветяваха сцената.

Зад свещеника се извисяваше огромна статуя, направена от същото черно дърво като храма. Четириръка гола жена с накит на главата и огърлица от човешки черепи. Усмиваше се и подаваше дългия си език между заострените зъби. В едната ръка държеше сабя, а в другата — човешка глава. Третата и четвъртата ѝ ръка бяха празни.

Вестфален беше виждал това божество, но само в книгите. Знаеше името ѝ.

Кали.

Едва успя да откъсне поглед от статуята и да се вторачи в свещеника — мургав като сънародниците си, но с по-строги черти. Косата му беше оредяла. Облечен в бялата роба, той приличаше на Буда. И съвсем не изпитваше страх.

— Няколко пъти му казах, капитане — рече Тук, — но той не...

— Чаках — изведнъж се обади свещеникът с плътен глас, който отекна в храма, — някой с по-висок ранг. С кого разговарям?

— Капитан Албърт Вестфален.

— Добре дошъл в храма на Кали, капитан Вестфален.

В тона му нямаше и следа от гостоприемство. Вестфален съзря огърлицата му — сребърна, със сложна плетка, изпъстрена с надписи

на непознат език и с два жълти камъка с черни центрове в средата.

— Говорите английски? — отбеляза той, защото не можа да измисли друго.

Свещеникът, или по-скоро върховният жрец на храма, го обърка с ледения си, спокоен и пронизителен поглед.

— Да. Когато стана ясно, че британците са решили да превърнат страната ми в колония, сметнах, че английският може да ми потрябва.

Вестфален сподави гнева си срещу наглия езичник и се съсредоточи върху най-важното. Единственото му желание беше да намери скъпоценните камъни и да се махне оттук.

— Знаем, че тук криете бунтовници. Къде са?

— В храма няма бунтовници. Има само поклонници на Кали.

— А това? — попита Тук.

Той стоеше до редица високи до кръста урни. Беше пробил восъчната запушалка на най-близката от тях и държеше високо ножа си, от който капеше нещо.

— Газ! Достатъчна за цяла година. А там има чували с ориз — повече, отколкото са нужни на двайсетина „поклонници“.

Върховният жрец изобщо не го погледна. Сякаш войникът не съществуваше.

— Е? — най-после попита Вестфален. — Какво ще кажете за ориза и газта?

— Запаси за бурни времена, капитане — учтиво отговори индиецът. — Никога не се знае кога може да свърши храната.

— Ако не кажете къде са бунтовниците, ще бъда принуден да заповядам на хората си да претърсят храма. А това ще причини ненужни щети.

— Няма да се наложи, капитане.

Вестфален и хората му подскочиха, когато чуха друг глас. Една женска фигура сякаш придоби очертания от мрака зад статуята на Кали. Беше по-ниска от жреца, но с хубаво тяло и също облечена в бяло.

Свещеникът каза нещо на родния си език и жената му отговори.

— Какво казаха? — попита Вестфален.

— Той попита за децата — отговори Тук, — и тя каза, че са в безопасност.

За пръв път жрецът призна съществуването на Тук, но само го погледна, нищо повече.

— Онова, което търсите, капитане — бързо изрече жената, — е под краката ни. Единственият път минава през онази решетка.

Тя посочи някъде зад урните с газта и чувалите с ориз. Тук ги прескочи и коленичи.

— Ето я! Уф... Каква смрад!

Сър Албърт посочи войника най-близо до себе си.

— Хънтър, наблюдавай онези двамата. Опитат ли се да избягат, стреляй!

Хънтър кимна и взе на мушка двойката на подиума. Вестфален отиде при останалите, които се бяха събрали около решетката.

Тя беше квадратна, около три метра от всяка страна. Беше направена от тежки железни пръчки, които се пресичаха на разстояние метър и петдесет. Отдолу нахлуваше влажен въздух, вонящ на гнило. Мракът под нея беше непрогледен.

Вестфален изпрати Малесън за една от медните лампи на подиума, и когато войникът я донесе, я хвърли през решетката. Тя издрънча на камъните, отскочи и падна на една страна. Пламъкът затрептя и почти угасна, но после лумна отново. Светлината озари гладката каменна повърхност на трите стени на кладенеца. На четвъртата зееше черна дупка, която приличаше на вход към подземен тунел.

И там, в двата ъгъла на отвора седяха малки урни, пълни с разноцветни камъни — някои зелени, други червени, трети — кристалночисти.

На сър Албърт му се зави свят. Трябваше да се облегне на решетката, за да не се строполи на земята. Беше *спасен!*

Погледна хората си. И те бяха видели урните. Скъпоценните камъни щяха да стигнат за всички. Но първо трябваше да се доберат до тях.

Започна да издава заповеди. Изпрати Малесън при конете за въже и накара останалите да повдигнат решетката. Те се напънаха, но тя не помръдна. Вестфален се накани да се върне на подиума и да заплаши свещеника, когато забеляза двата плъзгащи се лоста, които придържаха решетката с халки към каменния под. Докато ги вдигаше, му се стори странно, че съкровището е заключено с такива прости

механизми, ала скъпоценните камъни бяха пред очите му и той забрави за това.

Вдигнаха решетката и я подпряха с една от пушките „Енфийлд“. Малесън дойде с въжето, завърза единия край за една от колоните в храма, а другия хвърли в дупката. Вестфален се нареди да попита има ли доброволци, когато Тук клекна до пролуката.

— Баща ми беше помощник бижутер — заяви той. — Ще проверя дали долу има нещо вълнуващо.

Вкопчи се във въжето и започна да се спуска. Стигна до пода и се хвърли към най-близката лампа.

— Истински са! — извика той. — Кълна се в Бога, истински са!

Сър Албърт онемя. Всичко щеше да бъде наред. Щеше да се върне в Англия, да изплати дълговете си и никога повече нямаше да играе хазарт. Той потупа войниците по раменете и посочи надолу.

— Помогнете му.

Тримата мъже се спуснаха по въжето. Започнаха да сноват насам-натам, а удължените им сенки се преплитаха на светлината на лампите. Вестфален едва се сдържаше да не им изкрещи да донесат камъните, но не биваше да се показва нетърпелив. Трябваше да запази спокойствие. Най-после войниците домъкнаха една от урните до въжето и я завързаха. Вестфален и Малесън я изтеглиха и я сложиха на пода.

Малесън зарови ръце в скъпоценните камъни и извади две пълни шепи. Сър Албърт се въздържа да направи същото. Взе един-единствен изумруд и го погледна небрежно, макар че му се искаше да го целуне и да извика от радост.

— Елате тук! — каза Тук. — Има още много, а смърди ужасно. Побързайте!

Вестфален направи знак на Малесън, който развърза въжето от урната и го хвърли в дупката, после продължи да изучава изумруда. Той беше най-хубавото нещо, което беше виждал.

— Какво е това? — попита единият от войниците долу.

— Кое?

— Някакъв шум. Идва от тунела.

— Побъркал си се, човече. Там няма нищо, освен смрад.

— Чух нещо, казвам ти.

Сър Албърт се приближи до отвора и погледна към четиримата войника. Накани се да им каже да престанат да говорят, когато жрецът и жрицата започнаха да пеят. Обърна се. Никога не беше чувал подобна мелодия. Гласът на жената се извисяваше в пронизителен вой, подсилван от баритона на мъжа. Песента им нямаше думи, нито хармония, а само откъслечни и несвързани звуци. Вестфален стисна зъби.

Те изведнъж спряха.

После се чу друг звук. Разнесе се от тунела и се засили — тътнеща какофония от стонове, ръмжене и сумтене, от която косата му се изправи.

Шумът от дупката заглъхна и мъжът и жената отново подеха дисхармоничната си песен. После спряха, а нечовешките звуци от тунела им отговориха — този път по-силно. Молебствие от ада!

Внезапно пеенето беше прекъснато от писък на болка и ужас, който се разнесе отдолу. Сър Албърт погледна и видя, че някой влачи Уотс за краката към черната паст на тунела.

— Хвана ме! — пищеше войникът.

Но какво? Долу беше тъмно. Какво го държеше?

Тук и Ръсел го хванаха за ръцете и се опитаха да го издърпат, но силата, която го теглеше към мрака, беше неумолима. Ръцете на Уотс всеки миг щяха да се изтръгнат от раменните стави. Изведнъж от тунела изскочи един черен силует, който сграбчи Тук за врата и се наведе над него. Вестфален не можеше да различи подробностите, но малкото, което видя, беше достатъчно, за да накара стомахът му да се свие и сърцето му да затупти като обезумяло.

Жрецът и жрицата запяха отново. Знаеше, че трябва да ги застави да млъкнат, но не можеше да говори и да се движи. Ръсел пусна Уотс, който бързо изчезна в тунела, и се втурна да помага на Тук. Но от сенките изскочи още една черна фигура и го дръпна в дупката. Тук също беше повлечен навътре.

Сър Албърт никога не бе чувал възрастни хора да пищят така от страх. Звукът го ужаси. Но все още не беше в състояние да реагира.

Мъжът и жената продължаваха да пеят, без да спират и да чакат отговор от кладенеца.

Долу остана само Ланг. Беше се вкопчил във въжетото и стигна до половината на стената с пребледняло от страх лице, когато от мрака

изскочиха два черни силуета, хвърлиха се върху него и го повалиха на земята. Той изкрещя за помощ, докато се съпротивляваше с обезумял поглед. Вестфален успя да излезе от вцепенението, което го бе сковало, когато видя обитателите на тунела, и извади пистолета си. Малесън насочи пушката си и стреля по съществата. Сър Албърт също стреля и беше сигурен, че ги улучи, но куршумът не им оказа никакво въздействие. Той стреля три пъти в чудовищата, но те се скриха от погледа му, завличайки Ланг в дупката.

Ужасната песен продължаваше на фона на изтерзаните писъци от кладенеца, а вонята се разнасяше навсякъде. Вестфален имаше чувството, че ще полудее. Обърна се, прицели се в подиума и изкрещя:

— Млъкнете или ще ви застрелям!

Но двамата само се усмигнаха и продължиха адската се песен.

Той направи знак на Хънтър, който ги пазеше. Войникът не се поколеба. Вдигна пушката и стреля.

Изстрелът отекна в храма като експлозия. На гърдите на жреца разцъфна алено петно и той бавно се свлече на земята. Устните му се раздвижиха, изцъклените му очи примигаха два пъти и после тялото му се отпусна. Жената извика и коленичи до него.

Песента секна. Писъците отдолу — също.

В храма отново се възцари тишина. Разтреперан, сър Албърт пое дъх. Ако имаше поне минутка за размисъл, можеше...

— Капитане! Те се качват! — истерично изкрещя Малесън и се дръпна от отвора. — Идват насам!

Обзет от паника, Вестфален изтича до дупката. Пространството долу беше пълно с черни фигури. Не се чуваше ръмжене, лай или съскане, а само плъзгане на влажни кожи и дращане на нокти. Лампата беше загаснала и се виждаха само неясните очертания на изкачващи се по въжетото тела.

Изведнъж две жълти очи се впериха в него. Едно от съществата беше стигнало почти догоре!

Сър Албърт прибра пистолета и извади сабята. Вдигна я с треперещи ръце над главата си и удари с всичка сила. Въжетото се скъса и падна долу.

Доволен от успеха, Вестфален надникна да види какво ще направят съществата. Не повярва на очите си, като ги съзря, че се катерят по стените. Невероятно! Та стените бяха гладки като...

Едва тогава забеляза какво правят. Чудовищата се катереха едно през друго и се изкачваха все по-нависоко като вълна от черна и мръсна вода. Той пусна сабята и се обърна да побегне, но се застави да не мърда. Ако съществата излезеха от кладенеца, за него нямаше да има спасение. А той не искаше да се случи това. Не и сега, когато богатството беше в краката му.

Сър Албърт събра всичката си смелост и се приближи до мястото, където бе подпряна решетката. Целият изпотен и със стиснати зъби той внимателно протегна крак и ритна пушката. Решетката се затвори с трясък, а Вестфален се приближи, препъвайки се, до колоната и въздъхна облекчено. Сега беше в безопасност.

В същия миг решетката се разтресе и започна да се надига.

Стенещ от ужас и отчаяние, сър Албърт се промъкна към нея.

Трябваше да дръпне плъзгащите се лостове.

Докато се приближаваше, той стана свидетел на ужасна сцена. Черните тела се бяха скупчили под решетката и вкопчили нокти в пръчките. Видя как острите им бели зъби гризат желязото. Жълтите им очи бяха свирепи, дръзки, жестоки и озарени от безумна и безразсъдна жажда за кръв. А вонята проникваше навсякъде.

Едва сега разбра защо решетката се придържа с лостове към земята.

Вестфален коленичи, после легна по корем. Всеки нерв от тялото му крещеше да бяга, но той отказа да се подчини. Беше стигнал твърде далеч. Нямаше да позволи да му измъкнат спасението под носа. Можеше да заповяда на Малесън и Хънтър да се приближат до решетката, но те щяха да откажат. Това щеше да бъде излишна загуба на време. Трябваше да се справи сам.

Започна да пълзи към най-близкия лост.

Протегна ръка, сграбчи го и зачака. Ударите по долната страна на решетката ставаха все по-чести и силни. На два пъти се опита да пхне лоста в халката, но не успя. Отчаян, той стана, затисна с ръка решетката и стовари цялата си тежест върху нея.

Решетката се затръшна и лостът се плъзна на мястото си. Единият край беше залостен. Ала нещо се изви от железните пръчки и се вкопчи в китката му като змия. Беше някакво подобие на ръка, но с три пръста и с дълги жълти нокти. Кожата беше синкавочерна, студена и влажна.

Вестфален изпищя от ужас и отвращение, когато съществото дръпна ръката му към движещата се маса от сенки в кладенеца. Изправи се, стъпи с два крака на ръба на решетката и се опита да се освободи. Но ръката се впи още по-здраво в него. Тогава съзря сабята си на пода, където я беше пуснал — само на две крачки от него. Протегна се, сграбчи я и започна да сече ръката, която го дърпаше. От нея бликна черна кръв. С десетия удар я отрязва и се строполи на пода. Най-после спасен...

Ала изведнъж ноктите се раздвижиха и се впиха в китката му.

Той пусна сабята и се вкопчи в пръстите. Малесън се втурна към него и му помогна. С общи усилия двамата издърпаха ноктите и сър Албърт освободи ръката си. Малесън хвърли отсечената ръка към решетката. Пръстите се вкопчиха в железните пръчки, а после едно от съществата ги дръпна надолу.

Сър Албърт легна задъхан на пода и разтри китката си. В същия миг от подиума се извиси гласът на жената.

— Моли се на своя бог, капитан Вестфален! Ракшасите няма да ти позволят да се измъкнеш жив от храма!

Тя имаше право. Онези неща... Как ги нарече? Ракшаси? Те щяха да изтръгнат единствения лост от халката в каменния под и да вдигнат решетката, ако сър Албърт не намереше начин да сложи някаква тежест върху нея. Огледа се. Очите му се спряха на урните с газ за лампите. Изглеждаха достатъчно тежки. Ако той, Малесън и Хънтър успеяха да ги домъкнат до решетката... Не... Почакай!

Огън! Нищо не устояваше на пламналата газ. Той скочи и се втурна към урната, която Тук бе отворил с ножа си.

— Малесън! Ела тук! Да излеем газта през решетката! — После се обърна към Хънтър и посочи една от лампите край подиума. — Донеси я тук!

Пъшкайки от тежестта, Вестфален и Малесън довякоха урната до решетката, наклониха я и изляха съдържанието ѝ върху съществата долу. Хънтър хвърли лампата.

Газта се запали и пламъците се посипаха по черните фигури. От дупката се извиси пронизителен вой. Ударите станаха по-силни. Огънят се разгаряше. Към тавана на храма се надигна парлив черен пушек.

— Още! — изрева Вестфален.

Разряза восьмичната запушалка със сабята си, а Малесън и Хънтър изляха съдържанието на втора, после на трета урна. Воят на съществата взе да заглъхва, а пламъците лумнаха още по-силно.

Тримата изливаха урна след урна. Наводнича тунела, който се превърна в огнена река.

— Проклет да си, капитан Вестфален! — проехтя гласът на жената.

Тя се беше изправила и сочеше с дългия си, лакиран в червено нокът към сър Албърт.

— Проклет да си, ти и цялото ти поколение!

Той направи една крачка към нея и вдигна сабята си.

— Млъквай!

— Родът ти ще умре в кръв и болка, проклинайки теб и деня, в който си влязъл в този храм!

Жената говореше сериозно — в това нямаше съмнение. Наистина проклинаше Вестфален и потомството му и това го потресе. Той направи знак на Хънтър.

— Накарай я да млъкне!

Войникът свали пушката от рамото си и се прицели в жената.

— Нали чу какво казах!

Ала тя не обърна внимание на смъртоносната заплаха и продължи да вика.

— Ти уби моя съпруг и оскверни храма на Кали! Никога няма да намериш покой, капитан Вестфален! Нито ти. — Тя посочи към Хънтър, после към Малесън. — Нито ти! Ракшасите ще ви намерят където и да сте!

Хънтър погледна към сър Албърт, който кимна. За втори път в онзи ден в храма отекна изстрел. Куршумът раздробил лицето на жената. Тя се свлече на пода до съпруга си.

Вестфален се вгледа за миг в безжизненото ѝ тяло, после отместил поглед към пълната със скъпоценни камъни урна. Тъкмо обмисляше план как да вземе най-големия дял, когато един пронизителен яростен писък го накара отново да се обърне.

Хънтър се вцепени, лицето му пребледня, раменете му се изопнаха назад, очите му се разшириха, а устата му се раздвижи беззвучно. Пушката му издрънча на пода, а от устата му бликна кръв. Коленете му се огънаха и той падна по лице.

На гърба му имаше кървава дупка. Зад него стоеше чернооко, босоного момче на не повече от дванайсет години, вперило очи в поваления британски войник. В ръката си държеше сабя, до половината изцапана с кръв.

Момчето вдигна глава и видя Вестфален. Нададе пронизителен вик, вдигна оръжието и хукна към него. Сър Албърт нямаше време да извади пистолета и трябваше да се отбранява с омазнената с газ сабя, която още стискаше в ръката си.

Той отстъпи, поразен от ожесточената атака и от вманиаченото изражение на плувналото в сълзи лице на момчето. Очите му бяха присвити, а от устата му хвърчаха слюнки, които капеха по брадичката. Вестфален видя, че Малесън стои настрана с вдигната пушка.

— Застреляй го, за бога!

— Чакам да се отместите!

Сър Албърт отстъпи и увеличи разстоянието между себе си и момчето. Накрая, след като измина сякаш цяла вечност, Малесън стреля.

Но не улучи.

Ала трясъкът на пушката стресна момчето. То се обърна и тогава Вестфален замахна със сабята, прицелвайки се във врата му. Момчето се опита да избегне удара, но беше твърде късно. Острието преряза плътта и костта и момчето падна, обляно в кръв. Това беше достатъчно. Сър Албърт измъкна сабята си от тялото му и се извърна. Стана му лошо. Предпочиташе да остави другите да убиват.

Малесън бе захвърлил пушката и тъпчеше джобовете си със скъпоценни камъни.

— Нали не възразявате, сър? — попита той и посочи към жреца и съпругата му. — Те няма да се нуждаят от тях.

Вестфален знаеше, че сега трябва да внимава много. Той и Малесън бяха единствените оцелели съучастници в масова сеч. А никога не биваше истината да излезе наяве. Сър Албърт вярваше в себе си, но знаеше, че да се довери на Малесън, би било пагубна грешка.

— Не губи време да пълниш джобовете си — лукаво се усмихна той. — По-добре донеси няколко чанти от седлата.

Войникът се засмя и скочи.

— Правилно, сър!

Малесън излезе. Вестфален зачака неспокойно. Беше сам в храма — или поне се молеше да е така. Надяваше се, че всички онези чудовища са мъртви. Нямаше начин да не са. Никой не би оцелял след пожара в дупката. Погледна мъртвите тела на жреца и жрицата и си спомни за проклятието ѝ. Празни думи на смахната езичница. Нищо повече. Ала онези същества в тунела...

Малесън се върна с две чанти. Вестфален му помогна да напълни четирите големи отделения, после и двамата праметнаха по две на рамо.

— Май забогатяхме, сър — рече Малесън, но усмивката замръзна на устните му, като видя насочения към него пистолет.

Сър Албърт не му остави време да го моли за пощада. Това само би забавило нещата, без да промени крайния изход. Не можеше да позволи бъдещето на името и рода му да зависят от дискретността на един човек от простолюдието, който несъмнено щеше да се напие при първата възможност след завръщането си в Баранагар. Прицели се в сърцето му и стреля. Войникът политна назад с разперени ръце и падна по гръб. Изстена един-два пъти, когато петното на гърдите му разцъфна като червено цвете, после се отпусна.

Вестфален прибра пистолета, приближи се до мъртвия, взе чантите и огледа храма. Нищо не помръдваше. От дупката още се разнасяше противен мазен пушек. Останалите лампи блещукаха от пиедесталите. Той отиде до най-близките урни, разряза восъчните запушалки и ги ритна. Съдържанието им се изля на пода и плисна по стената. После взе една от лампите и я хвърли в средата на локвата. Пламъците бързо обхванаха дървената стена.

Пригответи се да излезе, когато някакво движение на подиума привлече вниманието му, уплаши го и го накара да пусне едната от чантите, за да извади пистолета.

Неизвестно как, момчето беше успяло да допълзи до подиума, където лежеше жрецът. Беше протегнало ръка към огърлицата му. Пръстите му се бяха вкопчили в двата жълти камъка. Изведнъж се отпусна. Гърбът му беше облян в кръв. Сър Албърт прибра пистолета в кобура и вдигна падналата чанта. В храма вече нямаше никой, който да му стори зло. Скоро храмът щеше да се превърне в тлеещ спомен.

Вестфален излезе на слънчевата светлина. Вече мислеше къде да зарови чантите и съчиняваше историята, която щеше да разкаже — как

са се загубили из хълмовете и многочислена армия от бунтовници им е устроила засада. Спасил се е само той.

След това щеше да намери начин да се върне в Англия, колкото е възможно по-скоро. А там „случайно“, зад някой камък в мазето на замъка на Вестфален, щеше да намери голямо скривалище с нешлифовани скъпоценни камъни.

Налагаше си да забрави спомена за случилото се сутринта. Искаше да прогони от съзнанието си проклятието, демоните, убитите и черния пушек, издигащ се над храма. Почувства се добре, докато се отдалечаваше. Не се обърна назад нито веднъж.

СЕДМА ГЛАВА

1.

Манхатън

Неделя, 5 август 198-

Турнирът по тенис!

Джак изпъшка и се измъкна от леглото. Беше забранил. Допреди малко лежеше и мечтаеше за късна солидна закуска в заведението за палачинки на Седмо авеню, когато си спомни, че трябва да играе тенис с баща си.

А нямаше ракета. През април даде своята на някой, но не помнеше на кого. Оставаше само едно — да се обади на Ейб и да му каже, че случаят е спешен.

Гросман отговори, че ще го чака в магазина. Джак се изкъпа, избърсна се, облече бели спортни шорти, тъмносиня фланелка, маратонки и чорапи и забърза по улицата. Утринното небе се губеше във влажната омара. Денят щеше да бъде хубав.

Наближи спортния магазин и видя, че Ейб се задава от срещуположната посока. Срещнаха се пред желязната решетка на витрината и Гросман го изгледа от главата до петите.

— Сигурно ще искаш топки за тенис, нали?

Джак поклати глава и отговори:

— Не. Нямаше да те будя рано в неделя сутринта само за няколко топки.

— Радвам се да го чуя. — Ейб отключи решетката и я вдигна. — Прочете ли бизнес новините в „Таймс“? Икономиката бележела подем. Не ми се вярва. Все едно сме на „Титаник“, а айсбергът е пред нас.

— Денят е твърде хубав за икономическа катастрофа, Ейб.

— Е, да — съгласи се той, отключи вратата и я отвори. — Затвори очи и се преструвай, че не виждаш нищо. Но кризата е неизбежна и хубавото време няма нищо общо с това.

Гросман изключи алармената система и тръгна към дъното на магазина. Джак не го последва, а се отправи към ракетите за тенис и избра „Уилсън Триумф“.

Накани се да извика, че ще я купи, но видя как Ейб го гледа гневно от края на пътеката.

— И заради това ли ме вдигна от закуска? За една тенис ракета?

— Ще ми трябват и топки.

— Нали каза, че случаят е спешен!

Джак очакваше подобна реакция. Неделя беше единственият ден, в който Ейб си позволяваше да яде забранените му храни — солена пушена съомга и питки.

— Наистина е спешен. Ще играя тенис с баща ми.

— Така ли? Първо Джиа, после баща ти. Какво е това — Национална седмица на мазохизма?

— Обичам баща си.

— Тогава защо си в мрачно настроение винаги, когато се връщаш от екскурзиите си до Ню Джърси?

— Защото той е добър човек, но голям досадник.

И двамата знаеха, че това не е всичко, но по безгласно споразумение не казаха нищо повече. Джак плати ракетата и топките за тенис.

— Ще ти донеса домати — каза той, когато Ейб отново спусна металната решетка пред витрината на магазина.

Приятелят му засия.

— Отлично!

Следващата отбивка беше при Хулио, откъдето Джак взе кола — шевролет от 63-та, бяла, с черен гюрук и подобрен двигател. Незабележим, всекидневен автомобил. Не беше в стила на Хулио, но той не беше платил колата. Джак я видя на витрината на един магазин за „класически“ модели, даде пари на Хулио и я регистрира на негово име. Официално колата принадлежеше на Хулио, но Джак плащаше застраховката и гаража и я използваше, когато се налагаше.

Хулио беше напълнил резервоара с бензин и го чакаше. Беше я поукрасил — от задното стъкло махаше ръка с надпис „Здрасти“ и кученце, което клатеше глава и мигаше с червени очи в синхрон със светлините на стоповете.

— Смяташ ли, че ще се кача сред тази менажерия? — попита Джак и го изгледа гневно.

Хулио сви рамене.

— Какво да ти кажа, Джак? В кръвта ми е.

Джак нямаше време да маха символите на псевдоцивилизацията. Снабден с най-хубавата щатска шофьорска книжка, която можеше да се купи с пари, той сложи кобура със семерлинга в специалното отделение под предната седалка и бавно потегли.

Неделната сутрин в Манхатън е неповторима. Улиците са пусати. Няма автобуси и камиони. Само по някой пешеходец тук-там. Пълна тишина. Почти зловещо.

Джак се отправи по 58-ма улица, стигна до източния ѝ край и спря пред номер 8 на Сътън Скуеър.

2.

Отвори Джия. Юнис имаше почивен ден, а Нели още спеше.

Загърна се в халата и бавно тръгна към външната врата. Главата ѝ се пръскаше от болка, езикът ѝ беше надебелял, повръщаше ѝ се. Шампанското... Снощи се чувстваше толкова добре, а сега — ужасно.

Погледна през шпионката и видя, че на прага стои Джак, облечен в бели спортни шорти и тъмносиня фланелка.

— Има ли желаещи за тенис? — криво се усмихна той.

Изглеждаше добре. Джиа харесваше слаби и жилави мъже.

— Е? Може ли да вляза?

Тя се усети, че се е вторачила в него. През изминалите четири дни го видя три пъти. Пак свикваше с присъствието му. Това не беше хубаво. Но нямаше да го отбягва, докато не намереха Грейс.

— Разбира се. С кого ще играеш? С твоята приятелка индийката ли?

Веднага съжали за думите си, припомняйки си снощната му забележка за ревността. Тя не ревнуваше... Само любопитстваше.

— Не. С баща ми.

Джиа знаеше колко е болезнено за Джак да бъде с баща си.

— Но дойдох тук, защото... Не знам точно как да го кажа, но не пийте нищо непознато.

— Какво означава това?

— Никакви тоници, разхлабителни или нещо ново, което намерите в къщата.

Джиа не беше в настроение да слуша шеги.

— Снощи може и да съм пийнала повечко шампанско, но не ходя из къщата да надигам шишетата.

— Говоря сериозно, Джиа.

Тя виждаше това и се почувства неловко. Погледът ѝ стана изпитателен и угрижен.

— Не разбирам.

— Аз също. Но в онова шишенце на Грейс има някаква гадост. Стой настрана от такива неща. Ако намериш още от онази течност,

скрий я и после ми я дай.

— Мислиш ли, че тя има нещо общо с...

— Не знам. Но за всеки случай искам да внимавате.

Джак говореше уклончиво. Не й казваше всичко. Безпокойството й нарасна.

— Какво знаеш?

— Точно там е проблемът — нищо. Само предчувствие. Затова внимавай и не се доближавай до нищо непознато.

Той й даде един телефонен номер.

— На баща ми е. Ако научите нещо за Грейс или ако ви потрябвам, обади се. Къде е Вики?

— Още е в леглото. Юнис каза, че снощи заспала трудно. Приятна игра.

Джак се намуси.

— Благодаря.

Излезе и потегли. Докато го гледаше, Джиа се зачуди какво ли се върти в главата му и защо беше онова странно предупреждение да не пият нищо „непознато“. Разхлабителното на Грейс го тревожеше, но не каза защо. Само за да се увери, тя се качи на втория етаж и прегледа шишенцата на Грейс. Всички имаха етикети. Нямаше друго като онова, което бяха намерили в четвъртък.

Джиа глътна два аспирина и се изкъпа с гореща вода. Комбинацията намали главоболието й. Когато се облече, Вики вече беше станала и чакаше закуската.

— Какво ти се яде?

— Шоколад!

— Вики!

— Колко е хубава! — отговори детето и посочи кутията бонбони „Черна магия“.

— Знаеш какво става, когато ядеш шоколад.

— Ама е много вкусен!

— Добре. Вземи си един бонбон. Ако мислиш, че заради няколко парченца шоколад си заслужава да се подуващ, да те сърби и да ти е лошо, хапни си.

Вики погледна майка си, после бонбоните. Джиа затаи дъх, като се молеше, че дъщеря й ще направи правилния избор и ще устои на изкушението.

— По-добре да изям един портокал, мамо.
Джия я взе в прегръдките си и я завъртя.
— Гордея се с теб, Вики! Разсъждаваш като зрял човек.
— Е, всъщност ми се иска покрит с шоколад портокал. Джиа се засмя и я поведе към кухнята.

3.

Тунелът „Линкълн“ беше почти празен. Джак прекоси ивицата, която отбелязваше границата между Ню Йорк и Ню Джърси и си спомни колко се радваха с брат си и сестра си, когато минеха тази линия на връщане у дома. Навремето изпитваше радостна тръпка, когато се прибираше в Ню Джърси, но сега съвсем не му беше весело.

Излезе от тунела и присви очи на слънчевата светлина. Отправи се нагоре, мина през Юниън Сити, а после се насочи надолу, към низините на Ню Джърси. Пътят се виеше през бластисти долини, покрай пристанището на Нюарк и околните рафинерии и химически заводи. Комините бълваха противен пушек.

Ала щом навлезе във вътрешността на областта, пейзажът постепенно се промени и стана хълмист. Колкото по на юг отиваше, толкова повече мислите му се връщаха към миналото. Спомни си за мистър Канели и за помощта, която бе оказал на първите си клиенти.

Ала напрежението му нарастваше и той знаеше причината. Наближаваше мястото, където бе загинала майка му.

Тогаваше бе „теглил чертата“ между себе си и останалите хора, както се беше изразила Колабати.

Това се случи, когато беше третокурсник в Рътгерс. През една неделна вечер в началото на януари. Джак беше във ваканция. Бяха ходили на гости у леля Дорис в Хайтстаун и се прибираха у дома. Джак седеше на задната седалка, а родителите му — отпред. Шофираше баща му. Джак предложи да седне зад волана, но майка му каза, че начинът, по който задминавал камионите, я изнервял. Разговаряше с баща си за предстоящите финали по бейзбол, а майка му наблюдаваше спидометъра, за да бъде сигурна, че не превишават ограничението от деветдесет и пет километра в час. Веселото им настроение след прекарания с роднините ленив зимен следобед беше внезапно помрачено. Минаваха под един надлез, когато с трясък колата се разтресе и дясната половина на предното стъкло се разби на безброй блещукащи парченца. Баща му извика от изненада, а майка му — от болка. В колата нахлу леден въздух. Майка му изстена и повърна.

Баща му спря. Джак скочи на предната седалка и видя какво е станало. Една шлака беше разбила предното стъкло и се бе забила в ребрата и стомаха на майка му. Не знаеше какво да направи. Гледаше безпомощен как майка му изгуби съзнание и се отпусна. Джак изкрещя на баща си да кара към най-близката болница. Баща му подкара лудешки, като настъпи газта, натисна клаксона и присветваше с фаровете. Джак облегна майка си назад и извади шлаката. После съблече палтото си и я зави. Майка му повърна още веднъж — този път само кръв. Докато я държеше, Джак усети, че тялото ѝ изстива. Знаеше, че има вътрешен кръвоизлив, но не можеше да направи нищо.

Стигнаха до отделението за спешни случаи, но майка му почина по време на операцията от разкъсан черен дроб и далак. Кръвта ѝ бе изтекла в коремната кухня.

Спомни си безмерната скръб. Безкрайното бдение и погребението. И въпроса — *защо?* Полицията не откри нищо и едва ли някога щеше да разбере нещо. Нощем младежите често се качваха на надлеза и пускаха разни предмети върху колите долу. Когато съобщиха за инцидента, виновниците отдавна бяха изчезнали. В отговор на молбите им щатските полицаи само свиваха безпомощно рамене.

Баща му реагира на случилото се, като се затвори в себе си. Трагедията го накара да изпадне в унес. Организмът му привидно функционираше, но всъщност не чувстваше абсолютно нищо. Реакцията на Джак беше различна — студена, спокойна и съкрушителна ярост. Предстоеше му нова задача. Знаеше мястото и как да се справи. Само оставаше да разбере кой е злосторникът.

Не можеше да мисли за нищо друго.

Накрая свърши работата.

Мина много време и инцидентът остана в миналото. Но винаги, когато приближеше надлеза, в гърлото му засядаше буца. Сякаш виждаше как шлаката пада, разбива се заедно с вихрушка стъклени парченца и се забива в него.

Джак потрепери. Мразеше Ню Джърси.

4.

Излезе от магистралата и се отправи на юг по шосе 541, което минаваше през няколко градчета, чиито къщи се намираха досами пътя. Между тях имаше ниви и зеленчукови градини и Джак си спомни за обещанието си да занесе домати на Ейб.

Мина през Лъмбъртън^[1] — име, което винаги предизвикваше във въображението му образи на мудни, болезнено затлъстели хора, които влизаха и излизаха от магазините, тътрейки крака. После дойде ред на Фостъртаун^[2], който би трябвало да бъде населен с орди от бездомни изоставени сополиви деца, но в действителност съвсем не беше така.

И накрая стигна до родния си дом. Зави покрай къщата на мистър Канели. Старецът беше починал и новият собственик сигурно пестеше водата, защото тревата в двора беше изсъхнала. Джак спря пред ранчото, където той, брат му и сестра му бяха израснали и изключи мотора. Остана в колата. Искаше му се да е някъде другаде.

Ала нямаше смисъл да отлага неизбежното, затова слезе и тръгна към вратата. Баща му отвори точно когато стигна до нея.

— Джак! — извика той и протегна ръка. — Притесних се. Помислих, че си забравил.

Баща му беше висок, слаб и плешив човек с тъмнокафяв загар от работа на открито и игра на тенискорта. Носът му приличаше на клюн и се белеше. Бръчките на челото му се бяха умножили, откакто Джак го видя последния път. Но ръкостискането му беше крепко, а сините очи — весели.

— Закъснях само няколко минути.

Баща му взе ракетата си за тенис и каза:

— Да, но аз запазих корта, за да можем да загреем преди мача. Да отидем с твоята кола. Нали си спомняш къде са кортовете?

— Разбира се.

Качиха се и баща му огледа колата. Докосна зарчетата, за да се увери, че са истински, а не плод на въображението му.

— Така ли караш?

— Да. Защо?

— Ами... Тези неща не ти ли пречат?

— Това е най-хубавата кола, която съм имал. — Джак включи на задна скорост и излезе от двора.

Известно време разговаряха за незначителни неща. Джак се опитваше да не се отклонява от неутралните теми. Нямаха какво толкова да си кажат, след като преди петнайсет години Джак напусна колежа.

— Как върви работата?

— Страхотно — усмихна се баща му. — Купуваш ли от онези акции, за които ти казах?

— Взех две хиляди от „Аризона Петрол“ за по един долар и осем цента. Последният път, когато проверих, се бяха покачили на четири.

— В петък затвориха на четири и двайсет и пет. Изчакай още.

— Добре. Ще ми кажеш кога да ги продам.

Чиста лъжа. Джак не можеше да притежава акции, защото нямаше социална осигуровка. Но следеше котировките, за да види как вървят въображаемите му вложения.

Баща му имаше дарбата да намира акции на ниски цени. Купуваше няколко хиляди, изчакваше, докато цената им се удвоеше, после ги продаваше и търсеше други. Справяше се толкова добре, че накрая заряза работата си на счетоводител. Имаше компютър, свързан с Уолстрийт и по цял ден сключваше сделки. Беше щастлив. Докарваше си колкото заплатата на счетоводител, но работеше когато си искаше, и нямаше кой да му каже да се пенсионира. Живееше, използвайки ума си, и това му харесваше. Изглеждаше по-спокоен от всякога.

Спряха на паркинга пред градските тенискортове. И двата бяха заети.

— Мисля, че нямаме късмет.

— Не се безпокой — рече баща му и размаха едно листче. — Тук пише, че корт номер две е запазен между десет и единайсет часа.

Джак взе новата си ракета и топките, а баща му се приближи до двойката, която играеше на корт номер две. Мъжът намусен започна да прибира нещата си, а момичето — около деветнайсетгодишно — стоеше до него, пиеше шоколадово мляко и гледеше гневно.

— Който има връзки, така е.

— Не — дружелюбно се усмихна Джак. — Който мисли предварително си взема резервация.

Тя сви рамене.

— Тенисът е игра за богатите. Не трябваше да се залавям с него.

— Хайде да не го превръщаме в класова борба, а?

— Кой? Аз ли? — престорено се усмихна момичето. — И през ум не ми е минавало.

После изля остатъка от шоколадовото мляко на корта, точно до линията за сервиса.

Джак стисна зъби и ѝ обърна гръб. Поуспокои се, когато момичето и приятелят ѝ напуснаха корта и започна да играе.

Чувстваше се във форма, макар да знаеше, че играе посредствено. Новата ракета му харесваше, но мисълта, че на асфалта зад него има петно от шоколадово мляко, му пречеше да се съсредоточи.

— Не следиш топката! — извика баща му.

Знам, помисли си Джак.

Последното, от което се нуждаеше в момента, беше урок по тенис. Съсредоточи се върху следващия сервис, отстъпи назад и се прицели в топката. Замахна с всичка сила и изведнъж усети, че се подхлъзва. Падна точно в локвичката топло шоколадово мляко.

Баща му го видя и започна да се смее.

Денят щеше да бъде дълъг.

[1] Lumber (англ. ез.) — движа се тежко, тромаво, с трополене.
— Б.пр. ↑

[2] Foster (англ. ез.) — грижа се за изоставени деца. — Б.пр. ↑

5.

Колабати крачеше напред-назад из апартамента, стискайки празното шишенце от еликсира на ракшасите, и чакаше брат си. Непрекъснато мислеше за случилото се снощи — за ненадейното изчезване на Кузум от приема, за миризмата на ракшасите в апартамента на Джак и за очите, които той каза, че видял. Между ракшасите и Кузум имаше връзка и Колабати беше решила да разбере какво става. Но брат ѝ го нямаше. Къде ли ходеше нощем?

Утрото мина. По обед, когато започна да се страхува, че той изобщо няма да се появи, вратата се отвори.

Влезе Кузум. Изглеждаше изморен и умислен. Вдигна глава и видя сестра си.

— Бати. Мислех, че си с американския си любовник.

— Цяла сутрин те чакам.

— Защо? Да не си измислила някакъв нов начин да ме тормозиш?

Нещата не тръгнаха така, както искаше Колабати. Намерението ѝ беше да разговарят разумно. Дори се бе издокарала в закопчана догоре бяла блуза с дълги ръкави и широк бял панталон.

— Не съм те тормозила — умолително се усмихна тя. — Поне не е било нарочно.

— Някои неща никога не се променят.

Той тръгна към стаята си. Трябваше да го спре, преди да се е заключил вътре.

— Така е. В ръката си държа едно от онези непроменяеми неща.

Кузум спря и я погледна въпросително. Тя вдигна шишенцето и се вторачи в брат си. Изражението му беше озадачено. С нищо не показваше, че е познал шишенцето.

— Не съм в настроение за шеги, Бати.

— Уверявам те, че това не е игра.

Тя махна капачката и поднесе шишенцето към носа му.

— Каж ми, ако познаваш миризмата.

Очите му се разшириха.

— Не може да бъде! Невероятно! — Той я погледна гневно. — Първо ме объркваш, а сега се опитваш да ме правиш на глупак.

— Шишенцето беше в апартамента на Джак.

Кузум го взе и пак го помириса. Поклати глава, приближи се до дивана и седна.

— Не разбирам — уморено каза той.

Колабати се настани срещу него.

— Нима?

Той я погледна предизвикателно.

— Лъжец ли ме наричаш?

Тя отмести очи. В Ню Йорк имаше ракшаси. И Кузум беше в Ню Йорк. Колабати разсъждаваше логично и не можеше да не свърже тези два факта. Но въпреки това не смяташе, че моментът е подходящ, за да разкаже за подозренията си на Кузум. Той вече беше нащрек.

— Не знам какво да мисля — каза тя. — Ние сме единствените Пазители.

— Нали видя яйцето? Съмняваш ли се в мен?

В гласа му прозвуча умолителна нотка. Говореше като човек, който много искаше да му вярват. Беше толкова убедителен. Колабати се изкуши да му повярва.

— Тогава ми обясни на какво мирише шишенцето.

Той сви рамене.

— Имитация.

— Кузум, те бяха там! Снощи и предишната вечер!

— Слушай... — Кузум стана и се надвесил над нея. — Видя ли ракшаси?

— Не, но долових миризмата им. Тя е непогрешима.

— Не отричам, но може да е било имитация...

— Там имаше нещо!

— Така ти се е сторило. Нищо не си видяла.

— А шишенцето в ръката ти?

Той ѝ го подаде.

— Интересна имитация. За малко не заблуди и мен, но съм сигурен, че не е оригинал. Между другото, къде е съдържанието?

— Излях го в канала.

Изражението му остана безучастно.

— Жалко. Можеше да го дам за анализ и да разберем кой приготвя фалшификата.

— Но защо би си правил труда?

Погледът му я прониза.

— Вероятно е някой политически противник. Или човек, разкрил нашата тайна.

Колабати почувства, че страхът я стисна за гърлото. Не, това беше нелепо! В дъното на цялата история стоеше Кузум. Беше сигурна.

— Това е невъзможно!

Кузум посочи шишенцето в ръката ѝ.

— До преди няколко минути и аз бих казал същото.

— Какво ще правим сега?

— Ще разберем кой се занимава с тези неща. — Той тръгна към вратата и добави: — И ще започна веднага.

— Ще дойда с теб.

Кузум спря.

— Не. По-добре чакай тук. Очаквам важен разговор с консулството. Затова се прибрах. Ти ще отговориш на обаждането.

— Добре. Но няма ли да ти потрябвам?

— Ако се наложи, ще ти се обадя. И недей да ме следиш. Знаеш какво се случи последния път.

Колабати го остави да излезе. Погледна през шпионката и го видя, че влезе в асансьора. Щом вратите се затвориха, тя изтича в коридора и повика другия асансьор. Слезе във фоайето точно когато брат ѝ излизаше от сградата.

Лесно щеше да го проследи.

Обзе я вълнение. Най-после щеше да разбере къде ходи Кузум. Предполагаше какво ще види. Всички доказателства сочеха, че в Ню Йорк има ракшаси. И въпреки че отричаше, брат ѝ имаше пръст в тази работа.

По Пето авеню и до Сентръл Парк — Юг го проследи лесно. Трудното започваше отсега нататък. Улиците гъмжаха от хора. Кузум се смеси с тълпата на Рокфелер Плаза. Там свиреха музиканти и на всяка крачка търговци предлагаха плодове, бонбони и балони.

Кузум изчезна.

Колабати започна да се лута сред хората като обезумяла, но не видя брат си. Сигурно я бе забелязал и се бе скрил или бе взел такси.

Тя застана сред веселата безгрижна тълпа и прехапа устни.
Идваше ѝ да заплаче от отчаяние.

6.

Джиа вдигна слушалката на третото извънмяване. Един любезен глас с акцент попита дали може да говори с мисис Пейтън.

— За кого да ѝ предам?

— Кузум Бахти.

— О, мистър Бахти. Аз съм Джиа ди Лауро. Запознахме се на приема вчера.

— Приятно ми е да ви чуя отново, мис Ди Лауро. Снощи бяхте много красива.

Джиа се засмя учтиво и отиде да каже на Нели.

Възрастната жена гледаше телевизия в библиотеката.

Докато се качваше по стълбите, Джиа реши, че не трябва да се доверява на първоначалното възприятие. В първия момент мистър Бахти не ѝ хареса, но после се оказа, че той е приятен човек. Тя се усмихна мрачно. Никак не я биваше да преценява хората. Ричард Вестфален ѝ се бе сторил достатъчно очарователен, за да се омъжи за него, но сетне излезе, че е съвсем различен. А след това Джак.

Нели вдигна слушалката, а Джиа насочи вниманието си към екрана.

— Какъв мил човек — рече Нели, след като приключи разговора.

— Така изглежда. Защо се обади?

— Искал да си поръча „Черна магия“ и попита откъде съм ги взела. Казах му, че са изпратени от Лондон. Той настоя да ги опитам, за да му кажа дали са толкова хубави, колкото ги помни. И аз изядох един бонбон. Прекрасни са! Ще си взема още един. Заповядай.

Джиа поклати глава.

— Не, благодаря. Вики е алергична и аз отвикнах от шоколада.

— Жалко — каза Нели и ухапа още един бонбон. — Божествени са!

7.

Кузум не можеше да чака повече. Видя залеза, който озари в огнено оранжево безбройните прозорци на опустелите в неделя небостъргачи. Мракът падаше над града мъчително бавно. Най-сетне изгря луната и настъпи нощта.

Време беше Майката да поведе малкото на лов.

Още не беше полунощ, но Кузум смяташе, че е безопасно да ги пусне. Неделя вечер в Манхатън цареше спокойствие. Хората седяха в домовете си и почиваха преди началото на поредната работна седмица.

Тази нощ жертвата щеше да бъде онази жена Пейтън. Колабати несъзнателно бе разчистила пътя, като взе шишенцето с еликсира на ракшасите от Джак. А Нели Пейтън бе изяла поне един от бонбоните с течността, докато сутринта разговаряха по телефона.

Кузум щеше да направи още една крачка към изпълнението на обета си. Щеше да постъпи с Нели Пейтън по същия начин, както с племенника и сестра ѝ. Попаднеше ли в неговата власт, той щеше да ѝ разкаже как е забогатяла и да я остави да размишлява един ден върху жестокостта на працядо си.

А утре вечер щеше да предложи живота ѝ на Кали и да я даде на ракшасите.

8.

Нещо не беше наред.

Нели никога не бе предполагала, че може да се събуди от някаква миризма, но...

Надигна глава и подуши въздуха в тъмната стая. Миришеше на мърша. Остъклената врата на балкона беше открената. Би се заклела, че цял ден не я беше отваряла, защото климатичната инсталация работеше. Но вонята идваше отвън. Сякаш някое куче бе изровило умряло животно точно в градината под прозореца ѝ.

Пердетата се раздвижиха. Може би от ветреца. И все пак...

Тя се изправи и протегна ръка към очилата си. Намери ги и ги сложи. Дори тогава не беше убедена какво точно вижда.

Към нея бавно и безшумно се движеше някаква черна сянка. Сигурно не беше реалност, а кошмар, халюцинация или зрителна измама. Едва ли нещо толкова огромно можеше да се движи така плавно и беззвучно.

Но с приближаването на сянката се усили и миризмата.

Нели се ужаси. Не беше сън! Отвори уста да извика, но една студена лепкава ръка я запуши.

Грамадна и невероятно мръсна. Не беше човешка.

Възрастната жена започна да се съпротивлява, ала все едно се бореше с прилива. Пред очите ѝ затанцуваха ярки петна. Задушаваше се. Скоро експлозия от цветове заличи всичко друго. А после пред очите ѝ падна мрак.

9.

Вики се събуди. Потрепери, но не от студ, а от кошмара, който беше сънувала. Торбалан бе отвлякъл мис Джелирол и се опитваше да я изпече. Сърцето на Вики тупкаше в гърлото. Взря се в мрака. Лунната светлина се процеждаше в стаята и озаряваше мис Джелирол и Торбалан. И двамата седяха спокойно там, където ги бе оставила. Нямаше за какво да се притеснява. Това беше само сън.

Но продължаваше да трепери. Обърна се на другата страна и се притисна до майка си. От цялото гостуване при леля Нели най-много ѝ харесваше, че спи до майка си. В техния апартамент имаше отделна стая и спеше сама.

Опита се да заспи отново, но не можа. Накрая се обърна към прозореца.

Луната не се виждаше. Вики се зачуди дали е пълнолуние. Измъкна се от леглото, приближи се до прозореца и дръпна пердетата. Луната беше пълна и се усмихваше. Задният двор се къпеше в блясъка ѝ. Сякаш беше ден.

Всичко беше неподвижно и тихо като на картина.

Детето погледна към покрива на къщичката, който се белееше на лунната светлина. Изглеждаше толкова мъничък от третия етаж.

Долу в сенките нещо се раздвижи — високо, черно и ъгловато. Приличаше на човек, но изглежда беше друго. Движеше се в задния двор така, сякаш плуваше, и носеше нещо. А до стената имаше още едно. То вдигна глава и се вторачи в нея с блестящи жълти очи. Те бяха гладни за... Вики.

Кръвта на детето се смрази. Искаше ѝ се да скочи в леглото при майка си, но не можеше да помръдне. Започна да пищи.

10.

Джиа се събуди и се надигна. В стаята беше тъмно. Вики пищеше.

Докато се разсънваше, през главата ѝ минаха ужасни мисли.

Къде ли е Вики? Леглото беше празно. Чуваше гласа ѝ, но не я виждаше.

Отиде препъвайки се до вратата и запали лампата. Внезапният блясък я заслепи за миг, но после видя дъщеря си, която стоеше до прозореца и пищеше. Хукна към нея и я взе на ръце.

— Няма нищо, миличка. Успокой се.

Детето спря да вика, но още трепереше. Джиа я притисна до гърдите си.

Кошмари. Джиа знаеше как да се справя с тях — изчакваше Вики да се разсъни напълно и сетне ѝ говореше тихо и успокоително.

— Било е само лош сън, миличка.

— Не! Не беше сън! Торбалан дойде! Видях го!

— Сънувала си, Вики.

— Той искаше да открадне мис Джелирол.

— И двамата са тук. Виждаш ли?

Тя обърна детето към нощното шкафче.

— Но той беше навън, до къщичката ми. Видях го!

На Джиа това не ѝ хареса. Задният двор би трябвало да е пуст.

— Хайде да погледнем. Ще угася лампата, за да виждаме по-добре.

Лицето на Вики се изкриви от ужас.

— Не угасяй! Моля те!

— Добре. Само не се притеснявай. Аз съм тук.

Двете допряха чела на стъклото и се вгледаха в мрака. Нищо не помръдваше. В задния двор нямаше никой. Джиа въздъхна облекчено и прегърна дъщеря си.

— Виждаш ли? Няма никой. Сънувала си.

— Но аз наистина видях Торбалан.

— Сънищата могат да бъдат много реални, миличка. Пък и нали знаеш, че Торбалан е кукла. Той прави само онова, което го накараш. Не може да се движи сам.

Вики замълча, но Джиа разбра, че не е успяла да я убеди.

Детето се нуждаеше от приятели на нейната възраст. Играеше прекалено много с куклите. Започна и да ги сънува. Трябваше да се махнат отгук.

— Искаш ли утре да се приберем вкъщи? Мисля, че стояхме тук достатъчно дълго.

— Тук ми харесва. Пък и леля Нели ще се чувства самотна.

— Утре ще дойде Юнис. Освен това, аз трябва да работя.

— Не може ли да останем още малко?

— Ще видим.

Вики се нацупи.

— Кажеш ли „ще видим“, това означава „не“.

— Невинаги — засмя се Джиа, защото знаеше, че детето има право.

Сложи Вики в леглото и я зави. Приблужи се до вратата да угаси лампата, но си помисли за Нели. Вики бе пищяла толкова силно, че сигурно я бе събудила. Но въпреки това Нели не се качи да попита какво става. Джиа запали лампата в коридора и се наведе над перилата. Вратата на Нели беше отворена, а стаята ѝ — тъмна. Не можеше да не се е събудила.

Обезпокоена, Джиа тръгна надолу по стълбите.

— Къде отиваш, мамо? — уплашена попита Вики.

— До стаята на леля Нели. Връщам се след минутка.

Джиа застана на прага. Нямаше нищо особено... освен някаква лека миризма на гнило. Макар че нямаше от какво да се бои, тя се уплаши. Поколеба се, сетне почука.

— Нели?

Никой не отговори.

— Нели, добре ли си?

Последва мълчание и Джиа влезе вътре. Страхуваше се от онова, което можеше да намери. Нели не беше млада. Ами ако бе умряла в съня си? Изглеждаше здрава, но кой знае? Пък и миризмата навяваше мисли за смърт. Джиа светна лампата.

Леглото беше празно. Нели явно бе спала в него, но сега я нямаше. Джиа надникна под леглото, после в банята.

Обзе я панически страх и хукна нагоре по стълбите. Провери всички стаи, като викаше Нели.

От възрастната жена нямаше и следа.

Нели бе изчезнала — също като Грейс!

Джиа застана в коридора. Трепереше, бореше се с паниката и се чудеше какво да направи. Двете с Вики бяха сами в една къща, откъдето хората изчезваха безшумно...

Вики!

Втурна се в стаята им. Детето беше заспало. Слава богу! Джиа се облегна на вратата. После се приближи до телефона на масичката в коридора. Знаеше номера на Джак, но той беше в Ню Джърси и щеше да дойде след няколко часа. А тя не искаше да бъдат сами с Вики.

С треперещи пръсти набра номера на полицията.

11.

— Още ли живееш под наем?

Джак кимна.

— Да.

Баща му направи недоволна гримаса и поклати глава.

— Хвърляш парите си на вятъра.

Джак си бе сложил ризата и панталона. Бяха се прибрали вкъщи след дълга и спокойна вечеря в ресторанта за морски деликатеси. Сега седяха в хола и пиеха „Джак Даниелс“.

— Имаш право, татко. За това не споря.

— Знам, че къщите са страхотно скъпи, пък и на теб не ти трябва толкова пространство, но можеш да даваш стаи под наем и така да намалиш данъка си.

Водеха този разговор винаги когато се съберяха. Баща му изтъкваше преимуществата на собствеността, а Джак лъжеше и го увърташе, защото не можеше да му каже, че изобщо не плаща данъци.

Телефонът иззвъня. Баща му отиде в кухнята да вдигне и след малко се появи отново.

— За теб е. Търси те някаква жена. Стори ми се разтревожена.

Летаргията, която бе обзела Джак, мигновено изчезна. Само Джиа имаше този номер. Стана от стола и забърза към телефона.

— Нели я няма, Джак.

— Къде отиде?

— Изчезна! Също като Грейс! Спомняш ли си за нея? Трябваше да я търсиш, а не да ходиш на дипломатически приеми с приятелката си индийката.

— Успокой се! Обади ли се на полицията?

— Ще дойдат всеки момент.

— Тогава ще се видим, след като си тръгнат.

— Не си прави труда да идваш дотук. Само исках да знаеш колко добре изпълни задачата си. — Тя затвори.

— Станало ли е нещо? — попита баща му.

— Да. Злополука с един приятел — пак излъга Джак. — Трябва да се връщам. Благодаря. Беше страхотно. Ще се видим скоро.

Джак взе ракетата си и се качи в колата, преди баща му да успее да го предупреди да не шофира, след като е пил толкова много. Сетивата му бяха нащрек. Джиа бе премахнала въздействието на алкохола.

Настроението му се развали. Наистина се бе провалил. Не му мина през ум, че и другата сестра може да изчезне. Искаше му се да кара по-бързо, но не смееше. Никой нямаше да го спре, ако спазваше ограничението за скоростта.

Поне движението не беше оживено. Нямаше камиони. Нощта беше ясна. Кръглата луна висеше над шосето като забравен на дървото плод.

Когато наближи мястото, където бе загинала майка му, мислите му пак се насочиха към миналото. Рядко си позволяваше това. Предпочиташе да разсъждава за настоящето и за бъдещето. Ала състоянието му в момента го накара да си спомни снежната зимна нощ един месец след смъртта на майка му...

12.

Всяка нощ наблюдаваше фаталния надлез — понякога открито, друг път спотаен в храстите. Януарският вятър щипеше лицето, напукваше устните и сковаваше пръстите му. Но той чакаше. Минаваха коли и хора, но никой не хвърляше нищо на пътя.

Дойде февруари. Заваля сняг. Джак стоеше на надлеза и наблюдаваше оредяващото улично движение долу. Беше уморен и трепереше от студ. Реши да се откаже.

Обърна се да си ходи и видя една фигура, която колебливо се приближаваше към него. Джак се наведе, направи снежна топка и я запрати над перилата към колата долу. Хвърли още две, погледна фигурата и видя, че тя вече върви по-самоуверено. Джак се вторачи в колите, сякаш чакаше новодошлият да отmine. Но той спря до него.

— Какво слагаш в тях?

Джак го погледна.

— В кое?

— В снежните топки.

— Я изчезвай.

Младежът се засмя.

— Хей, всичко е наред, не се безпокой. Вземи от това. — Той му подаде шепа дребни като лешници камъчета.

Джак се изсмя презрително.

— Ако исках да хвърлям камъни, щях да намеря нещо по-добро.

— Това е само за начало.

Момчето, което се представи като Ед, сложи камъните върху перилата и двамата започнаха да правят снежни топки. После му показа едно място, където имаше достатъчно голяма дупка в оградата, за да се провре шлага. Джак хвърляше снежни топки по камионите, но все не ги уцелваше, но Ед успяваше да улучи предните стъкла.

Джак наблюдаваше лицето му. По-голямата част не се виждаше от смъкнатата до веждите плетена шапка и от високата яка на дебелия му пуловер, но докато Ед мятеше снежните топки, в очите му светеше дивашки блясък. Смееше се, когато топката се разбиеше в предното

стъкло на някой автомобил. Заниманието му доставяше истинско удоволствие.

Това обаче не означаваше, че Ед е хвърлил шлагата, която уби майката на Джак. Младежът вероятно беше един от хилядите малолетни терористи, които се забавляваха, като съсипваха чуждата собственост. Но онова, което правеше Ед, беше опасно. Пътят долу беше хлъзгав. Пълните с камъни снежни топки можеха да накарат шофьора да извие рязко волана или да натисне внезапно спирачките. А при дадените условия това можеше да бъде фатално.

Или Ед не съзнаваше опасността, или именно тя го бе довела тук.

Може би беше той.

Джак се опита да разсъждава трезво. Трябваше да разбере и да бъде абсолютно сигурен.

— Само си губим времето — възмутен отбеляза той. — Не счупихме нито едно стъкло. Довиждане.

— Хей! — извика Ед и го хвана за ръката. — Нали ти казах, че това е само началото.

— Дрън-дрън!

— Ела с мен. Аз съм професионалист по тая работа. — Ед го заведе до колата си. Отвори багажника и му показа една заледена шлага, напъхана до резервната гума. — Какво ще кажеш за това?

Джак едва се сдържа да не се нахвърли върху него. Но трябваше да бъде напълно сигурен. В замисъла му нямаше място за грешка.

— Това е опасно — рече той. — Ще си навлечеш ужасни неприятности.

— Ами! Миналия месец хвърлих една от тези бомби. Съвършено попадение! Право в скута на един човек.

Джак усети, че започва да трепери.

— Удари ли го лошо?

Ед сви рамене.

— Де да знам. Избягах. Макар че много ми се искаше да бях видял физиономиите им, когато това нещо проби предното стъкло.

— Добре. Хайде.

Ед се наведе да вземе шлагата, а Джак тръшна капака на багажника върху главата му. Младежът изкрещя и се опита да се изправи, но Джак го удари отново. После още веднъж. Блъскаше го с

капака, докато Ед престана да мърда. Сетне изтича до храстите, където беше скрил шестметрово дебело здраво въже.

— Събуди се!

Джак бе завързал ръцете на Ед зад гърба и го беше качил на парапета. Краката му също бяха завързани и висяха над платното.

Джак натърка лицето му със сняг.

— Събуди се!

Ед изплю снега и разтърси глава. Отвори очи и погледна учудено Джак. Сетне наведе глава и се вцепени. В очите му блесна паника.

— Хей! Какво...

— Ти си мъртъв, Ед.

Джак знаеше, че постъпката му е чисто безумие. Някой от пътниците можеше да погледне нагоре и да ги забележи. Ала разумът отлетя наред с милостта, състраданието и прошката.

Този човек трябваше да умре. Джак реши така след разговора с щатската полиция преди погребението на майка му. Стана ясно, че дори да научат името на злосторника, той не може да бъде осъден, без да има очевидци на инцидента или пълни самопризнания в присъствието на адвокат.

Джак отказа да приеме това. Убиецът трябваше да умре. И то не как да е, а както Джак решише. Престъпникът трябваше да знае, че ще умре. И защо.

Гласът на Джак прозвуча равнодушно дори в собствените му уши. Беше студен като снега, който падаше от безличното нощно небе.

— Знаеш ли в чий skut падна „бомбата“, Ед? На майка ми. Тя умря. Една жена, която не бе сторило зло през живота си. Возеше се в колата и не пречеше никому, а ти я уби. И сега тя е мъртва, а ти си жив. Не е честно, Ед.

Джак изпитваше мрачно задоволство от нарастващия ужас на младежа.

— Хей! Виж какво! Не бях аз!

— Късно е, Ед. Вече ми каза, че си бил ти.

Ед се изплъзна от предпазния парапет и извика, но Джак го сграбчи за палтото и го изтегли нагоре, докато краката му стъпиха на ръба.

— Моля те, не го прави! Съжалявам! Стана случайно. Не исках никой да пострада! Ще направя всичко, каквото кажеш! Всичко!

— Добре. Тогава не мърдай.

Джак стоеше от вътрешната страна на парапета, а Ед — от външната. И двамата наблюдаваха минаващите под надлеза коли.

Продължаваше да вали сняг и потокът от превозни средства намаля. Повечето се движеха с шейсет-седемдесет километра в час. Джак забеляза фаровете на един голям камион. Щом наближи надлеза, той бутна леко Ед. Младежът падна и ужасеният му вик се извиси над бръмченето долу. Джак беше измерил въжето точно. Главата и гърдите на Ед се блъснаха в предницата на идващия камион, тялото му отскочи и увисна неподвижно на въжето, после се превъртя във въздуха и се залюля.

Камионът продължи по пътя си. Шофьорът явно помисли, че от надлеза е паднала преспа сняг. По платното се зададе още един камион, но Джак не изчака да види следващия удар. Приблужи се до колата на Ед и извади шлагата от багажника. Сетне, докато вървеше към колата си, която беше паркирана на километър и половина по-нататък, той хвърли шлагата в нивата край шосето. Така нямаше да има връзка със смъртта на майка му и с него.

Всичко свърши.

Прибра се вкъщи и легна, убеден, че на другия ден животът му ще бъде както преди. Ала грешеше.

Спа до обед и когато се събуди, чудовищността на онова, което бе извършил, се стовари върху него с тежестта на целия свят. Беше убил човек. Нещо повече, екзекутира го.

Не изпитваше вина. Нито угризения. Това беше най-ужасното — прозрението, че ако се върне там в онези мигове, пак щеше да постъпи по същия начин.

И тогава разбра, че животът му никога няма да бъде същият. Младият мъж, когото видя в огледалото, беше различен от вчерашния.

Върна се в Рътгерс, но учението вече му се струваше безсмислено. Седеше, смееше се и пиеше с приятелите си, но вече не се чувстваше свързан с тях. Виждаше ги и ги чуваше, но сякаш между тях се бе издигнала стъклена стена.

Търсеше някаква логика в постъпката си. Прочете екзистенциалистите Камю, Сартър и Киркегор. Камю знаеше

въпросите, които Джак задаваше, но не предлагаше отговори.

През втория семестър го скъсаха на повечето изпити. Отчужди се от приятелите си. Когато дойде лятото, Джак взе всичките си спестявания и се премести в Ню Йорк, където продължи да „поправя това-онова“. Рискът и насилието в занаята му нарастваха. Научи се как да разбива ключалки, да избира най-подходящото оръжие и амуниции за определена ситуация, да влиза с взлом и да чупи ръце.

Всички, включително баща му, мислеха, че промяната се дължи на смъртта на майка му. И до известна степен имаха право.

13.

Джиа не мислеше, че ще се зарадва да види Джак отново, но когато отвори вратата и го съзря на прага, едва се сдържа да не се хвърли в прегръдките му. Полицията не ѝ бе помогнала с нищо. Всъщност двете ченгета, които най-сетне се появиха в отговор на обаждането ѝ, се държаха така, сякаш им губеше времето. Огледаха бегло къщата, зададоха ѝ няколко въпроса и я оставиха сама с Вики.

Джак влезе в преддверието. За миг ѝ се стори, че ще протегне ръце към нея, но той се обърна и затвори вратата. Изглеждаше уморен.

— Добре ли си? — попита той.

— Да.

— А Вики?

— И тя. Още спи.

Джиа се чувстваше неловко от погледа му.

— Какво стана?

Тя му разказа за кошмара на Вики и за изчезването на Нели.

— Полицаите откриха ли нещо?

— Не. Никаква следа от престъпление, както се изразиха. Явно мислят, че Нели е отишла на среща с Грейс в пристъп на старческа сенилност.

— Това възможно ли е?

Първоначалната ѝ реакция беше гняв, задето Джак дори си е помислил подобно нещо, но после осъзна, че за човек, който не познава добре Нели и Грейс, това може да изглежда приемливо обяснение.

— Не! Невъзможно е!

— Добре. Вярвам ти. Ами алармената система?

— Включена е само на първия етаж. Горен не работи.

— Значи досущ като Грейс. „Дамата изчезва“.

— Мисля, че моментът не е подходящ за остроумни цитати от филми, Джак.

— Знам. Но това ми дойде на ум. Хайде да огледаме стаята ѝ.

Джиа го поведе нагоре по стълбите и осъзна, че се успокоява. Джак излъчваше компетентност. Внушаваше ѝ, че положението е овладяно и че нищо лошо няма да се случи в негово присъствие.

Той се разходи из стаята на Нели привидно безразличен, но Джиа забеляза, че очите му се стрелкат насам-натам. Не докосна нищо с пръсти, за да не оставя отпечатъци. Всичко това свидетелстваше за начина му на мислене и за взаимоотношенията му с властите.

Джак откряна вратата на балкона и в стаята нахлу топъл влажен въздух.

— Ченгетата ли я отключиха?

Тя поклати глава.

— Не. Дори не беше залостена, а само притворена.

Джак излезе на балкона и погледна надолу.

— Също като Грейс. Претърсиха ли двора?

— Излязоха с фенерчета, но казаха, че няма следи от стълба или нещо друго.

— Не виждам никаква логика. И най-странното е, че ти щеше да разбереш за изчезването ѝ едва на сутринта, ако не е бил кошмарът на Вики. Сигурна ли си, че е било кошмар? Възможно ли е да е чула нещо, което да я е събудило и уплашило?

— Беше кошмар. Тя мислеше, че Торбалан открадва мис Джелирол — отговори Джиа и потрепери, като си спомни за писъците на детето. — Дори ѝ се сторило, че го видяла в задния двор.

Джак се вцепени.

— Наистина ли е видяла някого?

— Торбалан. Куклата ѝ.

— Разкажи ми подробно всичко.

— Вече обясних на ченгетата.

— Направи го още веднъж. Заради мен. Моля те. Може да се окаже важно.

Тя му разказа как се е събудила от писъците на Вики, как е погледнала долу, но не е видяла нищо и как е отишла в стаята на Нели...

— Единственото, за което не споменах пред полицията, беше миризмата в стаята ѝ.

— Парфюм? Одеколон за бръснене?

— Не. На нещо гадно. На гнило.

Джак стисна челюсти.

— Като от мъртво животно ли?

— Да. Точно така. Откъде знаеш?

— Предположих.

Изведнъж Джак стана напрегнат. Влезе в банята на Нели и провери всички шишенца, но явно не намери онова, което търсеше.

— Долови ли миризмата на друго място в къщата?

— Не. Защо е толкова важна?

Той се обърна към нея.

— Не съм сигурен, но нали си спомняш какво ти казах сутринта?

— Да не прием нищо непознато, като разхлабителното на Грейс.

— Да. Нели донасяла ли е нещо подобно в къщата?

Джиа се замисли.

— Не... Единственото, което получихме наскоро, беше кутия бонбони от бившия ми съпруг.

— За теб ли?

— Ами! За Нели. Те са ѝ любимите. Изглежда са много популярни. На приема Нели спомена за тях на твоя приятел индуса. И после той се обади да попита откъде може да си поръча същите.

— Кузум? — учуди се Джак.

— Изглеждаш изненадан.

— Не ми прилича на почитател на шоколада. По-скоро я кара на ориз и вода.

Джиа разбра какво искаше да каже Джак. Аскетизмът на мистър Бахти беше изписан на лицето му. Тръгнаха по коридора и той попита:

— Как изглежда Торбалан?

— Лилав и тънък като камшик. Ще ти го донеса да го видиш.

Тя заведе Джак на третия етаж, влезе на пръсти в спалнята и взе куклата.

— Мамо?

Джиа се стресна.

— Да, миличка.

— Чух, че говориш с някого. Джак ли е тук?

Джиа се поколеба, преди да отговори, но нямаше как да не ѝ каже.

— Да, но ти лежи в леглото и...

Вики скочи и хукна към коридора.

— Джак! Джак! Джак!

Той я вдигна и тя обви ръце около врата му.

— Здравсти, Викс.

— О, Джак, толкова се радвам, че дойде! Много ме беше страх.

— И аз така чух. Майка ти ми каза, че си сънувала кошмар.

Докато детето му разказваше за случилото се, Джиа за пореден път се зачуди на разбирателството между дъщеря ѝ и Джак. Бяха като стари приятели. В такива моменти много ѝ се искаше Джак да беше по-различен. Вики се нуждаеше от баща, а не и от човек, чиято професия изискваше използването на пистолети и ножове.

Джак взе куклата. Торбалан беше направен от пластмаса — слаб, и мускулест, с дълги крайници, целият лилав, с изключение на лицето, и с черна шапка.

— Прилича на плашило. Този ли видя през нощта на двора? — обърна се той към Вики.

— Да. Само че беше без шапка. Видях само очите му. Бяха жълти.

Джак се стресна и едва не изпусна детето. Джиа протегна инстинктивно ръка, за да хване дъщеря си.

— Какво има, Джак?

— Нищо — успя да се усмихне леко той. — Ръката ме боли от тениса. Вече ми мина. Да не си видяла някоя котка, Вики? Очите на Торбалан не са жълти.

— Но тази нощ му бяха жълти. И на другия също.

Джиа наблюдаваше изражението на Джак. Би се заклепа, че му призля. Това я разтревожи, защото никога не го беше виждала такъв.

— Другият ли? — попита той.

— Да. Торбалан си беше довел помощник.

Джак се умълча и занесе Вики в спалнята.

— Време е за сън, Викс. Ще се видим утре.

Момиченцето възрази с половин уста, но легна и Джиа я зави. Върна се в коридора, но Джак не беше там. Намери го долу, в облицованата с орехово дърво библиотека. Човъркаше алармената система с мъничка отвертка.

— Какво правиш?

— Включвам горните етажи. Трябваше да го сторя още след изчезването на Грейс. Готово.

Джиа усещаше, че той крие нещо от нея и това ѝ се стори несправедливо.

— Какво знаеш?

— Нищо. — Той продължи да изучава алармената система, сетне добави: — Не виждам никаква логика.

Желанието ѝ беше да чуе нещо друго и някой да даде смислено обяснение за случилото се през последната седмица. Нещо в думите на Вики бе разтревожило Джак и Джиа искаше да разбере какво е то.

— Може аз да открия някаква логика — предположи тя.

— Съмнявам се.

Джиа се ядоса.

— Сама ще преценя! Вики и аз сме тук от една седмица и вероятно ще се наложи да останем още, ако Нели не се появи. Ако знаеш какво става, настоявам да ми кажеш!

Джак я погледна за пръв път, откакто бе влязла в стаята.

— Добре. Предишните две нощи и в моя апартамент се разнесе някаква противна миризма. А снощи от прозореца ме гледаха два чифта жълти очи.

— Джак, ти живееш на третия етаж.

— Там имаше нещо.

Стомахът ѝ се сви. Тя седна на канапето и потрепери.

— Господи! Побиха ме тръпки!

— Сигурно са били котки.

Джиа го погледна и разбра, че и той не вярва на думите си. Загърна се в халата. Искаше ѝ се да не го беше питала какво мисли и той да не ѝ беше отговарял.

— Добре. Котки са били.

Джак се протегна и се прозя.

— Късно е и съм уморен. Имаш ли нещо против, ако прекарам остатъка от нощта тук?

Тя прикри внезапния си прилив на облекчение.

— Не.

— Хубаво.

Той се изтегна на канапето.

— Ще седя тук. Ти се качи при Вики.

Джак запали нощната лампата и взе едно списание от купчината до кутията бонбони „Черна магия“. Джиа усети, че на гърлото ѝ

заседна буца, като си спомни за детинската радост на Нели, когато получи бонбоните.

— Искаш ли одеяло?

— Не. Така съм добре. Само ще почета малко. Лека нощ.

Джиа стана и тръгна към вратата.

— Лека нощ.

Угаси голямата лампа и излезе. Сгуши се до Вики и се опита да заспи. Но макар да знаеше, че Джак е долу, сънят не дойде.

Джак... Той беше дошъл, когато имаше нужда от него и сам се справи с онова, което полицията не можа да направи. Чувстваше се в безопасност в негово присъствие. Без него щеше да трепери от страх до сутринта. Желанието ѝ да бъде с него нарастваше. Бореше се с него, но губеше битката. Вики дишаше бавно и равномерно.

Джиа се измъкна от леглото, взе едно тънко одеяло и слезе долу. Поколеба се пред вратата на библиотеката. Ами ако ѝ откаже? Напоследък се беше държала толкова студено с него... Ами ако той...

Имаше само един начин да разбере.

Тя влезе и видя, че Джак я гледа. Явно я бе чул да слиза по стълбите.

— Сигурен ли си, че не искаш одеяло? — попита тя.

Изражението му беше сериозно.

— Бих искал някой да го сподели с мен.

С пресъхнала уста Джиа се приближи до канапето и легна до Джак, като метна одеялото отгоре. И двамата мълчаха. Нямаше какво да си кажат. Тя лежеше до него и едва сдържаше страстта си.

След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, той вдигна брадичката ѝ и я целуна. Това явно му струваше толкова смелост, колкото и на нея да слезе при него. Джиа отвърна на целувката, освобождавайки насъбралото се в нея желание. Махна дрехите му, а той съблече нощницата ѝ. Вече нямаше нищо помежду им. Вкопчи се в Джак, сякаш се страхуваше някой да не ѝ го отнеме.

Господ да ѝ е на помощ, но Джак беше единственият мъж, когото желаше.

14.

Джак лежеше на канапето и безуспешно се опитваше да заспи. Джиа го бе изумила. Любиха се два пъти — първия път трескаво, а втория — по-спокойно — и сега беше сам. Отдавна не се беше чувствал толкова щастлив. Въпреки опита, изобретателността и неутолимата си страст, Колабати не бе успяла да го накара да се почувства така. С Джиа беше различно. Двамата бяха родени един за друг. И тази нощ доказа това. Сигурно имаше начин да се сдобрят и отново да бъдат заедно.

След като дълго се притиска до него, Джиа се качи горе, защото не искаше сутринта Вики да ги намери един до друг. Беше сърдечна, любяща и страстна — съвсем различна от изминалите два месеца. Това го озадачи, но му беше приятно. Явно беше направил нещо правилно. Каквото и да беше, искаше му тя да продължи да се държи така.

Но не само промяната у Джиа не му позволяваше да заспи. Събитията от нощта породиха у него безброй теории, предположения, догадки и страхове.

Описанието на жълтите очи, които Вики беше видяла, го потресе. Беше почти убеден, че очите пред прозореца на апартамента му бяха някаква зрителна измама, но след като Джиа спомена и за противната миризма, двете явления не можеха да бъдат обикновено съвпадение.

Между тях и изчезването на Нели имаше връзка. Ала Джак нямаше представа каква е тя. Пак претърси къщата, за да провери дали няма още от билковата течност на Грейс, но не намери нищо и се разочарова.

Протегна лениво ръка и взе един шоколадов бонбон. Не беше гладен, но му се прияде нещо сладко. Лошото беше, че не знаеше какъв е пълнежът. Обикновено забиваше палец, за да провери, но в къщата на Нели това му се стори неприлично. Поколеба се, преди да сложи бонбона в устата си, после се отказа и го върна в кутията.

Ако беше намерил същата течност и сред шишенцата на Нели, към ребуса щеше да се прибави още един фрагмент. Едва ли щеше да

се доближи до цялостната картина, но поне щеше да има по-солидна основа за работа. Джак се наведе и премести малкия пистолет под възглавницата на канапето. Затвори очи и се замисли за жълтите очи.

И тогава се сети за онова, което му бе убягнало предишната нощ — защо очите му се струваха познати. Те приличаха на двата жълти топаза с черни центрове от огърлиците на Кузум, Колабати и баба им!

Трябваше да се сети по-рано! Въодушеви се. Не знаеше какво означава приликата, но бе установил връзка между семейство Бахти и жълтите очи, а вероятно и с изчезването на Грейс и Нели. Можеше да се окаже чисто съвпадение, но поне разполагаше с улика.

Джак знаеше какво да направи сутринта.

ΟΣΜΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Манхатън

Понеделник, 6 август

Джиа гледаше как Джак и Вики играят. Детето се беше събудило на зазоряване и много се зарадва, когато намери заспалия в библиотеката Джак.

Щом седнаха около масата, Вики започна да скандира:

— Искаме Луната! Искаме Луната!

Джак изпълни желанието ѝ. Взе червилото на Джиа и нарисува на лявата си ръка грубовато засмяно лице. Започна да пици с тънък гласец и да се мъчи да напъха закуската в устата на Луната. Вики се смееше толкова силно, че едва си поемаше дъх. Джиа се зарадва на веселото ѝ настроение и също се разсмя.

Откога не се бяха смели така?

— Стига толкова — рече Джак. — Луната трябва да си почине, а аз — да се нахраня.

После отиде до мивката да измие ръката си.

— Нали е много смешен, мамо? — попита с блеснали очи детето. — Най-смешният на света!

Докато Джиа отговаряше, Джак се обърна и в пълен синхрон с нея каза:

— Страхотен е!

Джиа го замери с кърпата за хранене.

— Седни и яж!

Тя гледаше как Джак довършва яйцата, които бе изпържила за него. Тримата бяха щастливи, въпреки кошмара на Вики и изчезването на Нели. Още не бяха казали за това на детето. Снощи беше толкова хубаво. Джиа не знаеше какво ѝ стана, но се радваше, че се е поддала на импулса си. Нямахше представа какво означава това — ново начало или нищо. Де да можеше винаги да се чувства така... Само че...

— Джак — бавно попита тя, без да е намислила точно как да се изрази, — ... мислиш ли да смениш работата си?

— Непрекъснато. Ще го направя.

В очите ѝ светна искрица надежда.

— Кога?

— Не знам — отговори той и сви рамене. — Съзнавам, че не мога да се занимавам с това цял живот, но...

— Какво?

— Ами, такава ми е професията. Върша я добре. Ето защо, искам да продължа.

— Харесва ти, така ли?

— Да.

Искрицата надежда угасна и предишното възмущение се завърна с леден повей. Джиа стана и започна да разтребва масата. Защо ли си правеше труда? Този човек беше безнадежден случай.

Закуската завърши напрегнато.

— Мисля, че трябва да се махнете оттук и да се върнете в апартамента си — рече Джак, когато двамата с Джиа останаха сами в коридора.

— Не мога. Ами Нели? Не искам да се върне и да завари къщата пуста.

— Юнис ще бъде тук.

— Знам ли. Щом Грейс и Нели ги няма, тя всъщност остава без работа. Може би няма да иска да стои тук сама. Не я обвинявам.

Джак се почеса по главата.

— Предполагам, че имаш право. Но никак не ми се иска да сте сами тук.

— Ние можем да се грижим за себе си — отказа да приеме загрижеността му тя. — Ти само си свърши работата.

Той стисна устни.

— Чудесно. А снощи какво беше — случайна прищявка?

— Може би. Би могло да означава нещо, но нито ти, нито аз сме се променили. Ти си същият Джак, когото оставих, а аз още не мога да приема онова, с което се занимаваш. А човек е такъв, каквато е професията му.

Джак излезе и тя остана сама. Къщата изведнъж ѝ се стори огромна и зловеща. Надяваше се, че Юнис ще дойде скоро.

2.

Един ден от живота на Кузум Бахти...

Джак потисна обидата при раздялата с Джиа и се зае със задачата да разбере как Кузум прекарва дните си.

Прибра се в апартамента си и набра номера му. Обади се Колабати и от краткия им разговор Джак научи, че може да намери Кузум или в консулството, или в сградата на Обединените нации. Успя да изкопчи и адреса на жилището му. Може би щеше да му потрябва. Позвъни на индийското консулство и узна, че мистър Бахти ще бъде в Обединените нации през целия ден.

Нареди се на опашката от туристи пред сградата и зачака да започне обиколката. Не знаеше нищо за Обединените нации. Повечето хора, които познаваше в Манхатън, не бяха идвали тук.

Беше си сложил черни очила, закопчана догоре тъмносиня риза, светлосини бермуди, три четвърти черни чорапи и сандали. На врата му висеше фотоапарат „Кодак“ и бинокъл. Реши, че ще бъде най-добре да прилича на турист.

Подобната на гробница сграда беше недостъпна за обикновените хора. Имаше желязна ограда, а пазачите на входа проверяваха картите за самоличност. Вътре имаше и детектори за метали и Джак — макар с нежелание — бе оставил оръжието си вкъщи.

Обиколката започна. Тръгнаха по коридорите и екскурзоводът им разказа накратко за историята, постиженията и бъдещите цели на Обединените нации. Джак слушаше с половин ухо. Спомни си забележката, която веднъж бе чул, че ако изритат дипломатите, тази сграда ще се превърне в най-хубавия бардак на света и като такъв ще допринесе много повече за международното разбирателство.

Турът му даде възможност да се запознае с вътрешното разположение. Имаше помещения, където достъпът беше забранен. Джак реши, че е най-добре да седне в заседателната зала, където обсъждаха някаква нова международна криза. Настани се и научи, че индийците са пряко замесени в конфликта — Индия заплашвала червен Китай с агресия.

Беше истинско мъчение да слуша дискусията. Всяка незначителна малка държава трябваше да се изкаже и обикновено повтаряше казаното преди нея. Накрая изключи слушалките, но продължи да наблюдава индийската делегация с бинокъла. Кузум не се виждаше. Джак намери телефон и пак се обади в индийското консулство. Отново му отговориха, че мистър Бахти е в сградата на Обединените нации с делегацията.

Тъкмо се нахрани да си тръгне, когато Кузум най-после се появи. Вървеше с величествена и делова походка. Връчи купчина книжа на председателя на делегацията и после се настани на един от столовете отзад.

Джак застана нащрек и се вторачи в него. Кузум се забелязваше отдалеч, защото беше единственият с тюрбан на главата. Той размени няколко думи с дипломатите около него, но повечето време мълчеше. Изглеждаше затворен и умислен, сякаш беше под напрежение. Въртеше се на стола, местеше крака насам-натам, потропваше, непрекъснато поглеждаше часовника си и играеше с пръстена си — типично държание на човек, който мисли за нещо и иска да бъде на друго място.

Къде ли?

Джак остави Кузум в сградата и излезе на площада отпред. Видя къде са паркирани колите на дипломатите, запомни индийския национален флаг и намери едно сенчесто място на отсрещната страна на улицата, откъдето ясно виждаше изхода.

3.

Седя там почти цял следобед. Очите му започнаха да парят от взирание в изхода на паркинга за дипломатите. Ако в четири и петнайсет не беше погледнал случайно към площада пред сградата на Обединените нации, щеше да чака Кузум до вечерта. Индиецът се появи изневиделица, като мираж в пустинята. Подмина официалните автомобили и застана на тротоара. Спря такси и се качи.

Джак се уплаши, че ще го изпусне, изтича до улицата и махна на едно друго свободно такси.

— Не ми е приятно да го кажа — обърна се той към шофьора, след като се метна на задната седалка, — но трябва да проследим онова такси.

— Кое? — попита шофьорът, без да се обръща.

— Ей там. Току-що потегли. Отзад има реклама на „Таймс“.

— Ясно.

— Често ли те молят да следиш някого?

— Почти никога.

— Но не се изненада.

— Щом плащаш, ще карам след него, докато ми свърши бензинът.

Джак се облегна назад и се вгледа в табелката с името на шофьора. Чернокожият се казваше Арнолд Грийн.

Таксито на Кузум зави на запад по 66-та улица, после запълзя по Пето авеню. Явно се прибираше в апартамента си. Ала сетне колата подмина ъгъла на 64-та улица и спря. Кузум слезе и тръгна на изток. След малко влезе в един вход, над който имаше месингова табелка с надпис „Ново! Индийска къща“.

Джак погледна адреса на индийското консулство, който беше записал сутринта. Съвпаднаше. Очакваше да види нещо като индийски храм, но сградата беше обикновена, от бял камък и с железни решетки на прозорците. Над двойните дъбови врати се ветрееше индийският национален флаг.

— Спри — каза той на шофьора, — ще почакаме малко.

— Колко?

— Колкото се налага.

— Това може да струва много пари.

— Няма проблем. Ще ти плащам на всеки петнайсет минути. Как ти звучи?

Арнолд протегна огромната си черна ръка.

— Какво ще кажеш за първата вноска?

Джак му даде пет долара.

— Тукашен ли си? — попита чернокожият, без да се обръща.

— Ами, така да се каже.

— Приличаш на ония от Кливланд.

— Действам под прикритие.

— Детектив ли си?

— Така да се каже.

— Скъпо ли взимаш?

— Може да се каже.

Това не беше вярно — Джак използваше собствените си пари и време, но нямаше защо да обсъжда този въпрос.

— Ами тогава, така да се каже, ми кажи, когато искаш да потеглим, така да се каже.

Джак се засмя и се настани удобно. Единственото му притеснение беше дали сградата има заден изход.

В пет часа излязоха някакви хора. Кузум не беше сред тях. Мина още един час, но той не се появи. В шест и трийсет Арнолд заспа на предната седалка и Джак се уплаши, че Кузум се е измъкнал незабелязан. Реши да почака още половин час. Сетне или щеше да влезе вътре, или да намери телефон и пак да се обади в консулството.

Беше почти седем, когато излязоха двама индийци в делови костюми. Джак бутна шофьора.

— Включи двигателя. Може скоро да тръгнем.

Появиха се още двама, но Кузум го нямаше. Джак се изнерви. Беше още светло и Кузум едва ли бе минал покрай него, макар да имаше чувството, че когато поиска, индиецът може да бъде доста лукав и изобретателен.

Изведнъж Джак установи, че бяха паркирали на еднопосочна улица. Ако Кузум се появеше, Джак трябваше да слезе от таксито и да

отиде на Пето авеню за друго. А шофьорът може би нямаше да бъде така сговорчив като Арнолд.

— Трябва да излезем на Пето авеню!

— Добре.

Арнолд включи на скорост и потегли бавно напред.

— Не, чакай! Ще мине много време, докато заобиколим. Ще го изпусна.

Чернокожият го изгледа съкрушително.

— Нали не ми казваш да карам в забранената посока?

— Разбира се, че не — отговори Джак и нещо в гласа на шофьора му подсказа да продължи закачката. — Това ще бъде нарушение на правилника.

— Само исках да се уверя, че не ме караш да направя такова нещо — усмихна се Арнолд.

Сетне включи на задна скорост и даде газ. Гумите изсвириха, ужасените пешеходци скочиха на тротоара, а колите, идващи от Сентръл Парк, свърнаха встрани и гневно натиснаха клаксоните. Таксито измина трийсетте метра до ъгъла и спря в началото на улицата, до пресечката с Пето авеню.

— Така добре ли е? — попита чернокожият.

Джак се взря през задното стъкло. Въпросният изход се виждаше ясно.

— Да. Благодаря.

— Моля.

И изведнъж Кузум се появи. Излезе от сградата и тръгна към Пето авеню. Пресече 64-та улица и се насочи към таксито на Джак. Джак се сви в ъгъла, за да не го види. Индиецът се приближаваше. Вървеше право към колата.

— Тръгвай — каза Джак. — Той мисли, че чакаш клиент.

Таксито се отдели от тротоара точно когато Кузум посегна към дръжката на вратата. Джак надникна през задното стъкло. Индиецът не изглеждаше обезпокоен. Махна с ръка и спря друго такси. Явно беше погълнат от мисли за мястото, където отиваше.

Без да му казват, Арнолд намали и спря, за да изчака Кузум да се качи в другата кола. Щом ги подмина, отново пое след него.

Джак се наведе напред и се вторачи в таксито на Кузум. Не смееше да мигне, от страх да не го изпусне. Апартаментът на индиеца

беше наблизно, но въпреки това той не тръгна пеша. Може би така беше по-добре. Проследиха го до 57-ма улица. После колата на Кузум зави надясно и пое по Арт Галъри Роуд.

Движеха се в западна посока. Наближиха доковете на река Хъдсън. Джак се сепна, когато си спомни, че там някъде бяха нападнали бабата на Кузум. Таксито спря на пресечката на Дванайсетото авеню и 56-та улица. Индиецът слезе и продължи пеша.

Джак накара на Арнолд да спре и подаде глава от прозореца. Присви очи срещу блясъка на залязващото слънце, но успя да види, че Кузум прекоси Дванайсетото авеню и изчезна в сенките на магистралата Уест Сайд.

— Ще се върна след секунда — рече Джак.

Приблужи се до ъгъла и видя, че Кузум бърза по разбития крайбрежен тротоар към гниеция пристан, където бе хвърлил котва един ръждясал товарен кораб. Трапът падна като по чудо. Кузум се качи на борда и се скри от погледа му. Трапът се вдигна.

Какво, по дяволите, правеше Кузум на онази плаваща таратайка? Денят беше дълъг и отегчителен, но сега ставаше интересно.

Джак се върна при таксито и рече:

— Изглежда бяхме дотук.

Плати сметката, добавяйки двамайсет долара за старанието на чернокожия.

— Благодаря. Много ми помогна.

— Този квартал е кофти през деня — каза Арнолд, като се огледа, — а вечер става адски напечено, особено за човек, облечен като теб.

— Ще внимавам — обеща Джак, благодарен за загрижеността на един мъж, когото познаваше едва от няколко часа, и затвори вратата. — Благодаря ти още веднъж.

Джак проследи с поглед таксито, докато то изчезна сред потока от коли, после се огледа.

Чувстваше се уязвим в облеклото, което крещеше: „Нападни ме“. Нямаше и оръжие. Е, знаеше как да осакати някой с помощта на химикалка, както и десетина начина да убие с ключодържател, но не искаше да действа от такава близка дистанция, ако се наложеше. Щеше да бъде много по-спокоен, ако семерлингът беше прикрепен за глезена му.

Трябваше да се скрие. Реши, че е най-добре да намери убежище под магистралата. Изтича дотам и се качи на една от подпорите. Виждаше ясно пристана и кораба. И най-вече беше невидим за хулиганите.

Стъмни се. Уличните лампи светнаха. Корабът остана тих. На палубата не помръдваше нищо, нито се появи светлина. Какво ли правеше Кузум?

В девет часа Джак реши, че не може да чака повече. Под прикритието на мрака щеше да се приближи до корабчето, а може би и да се качи на борда, без да бъде забелязан.

Скочи долу и се промъкна до пристана. От изток се надигаше луната — голяма, кръгла и обагрена в червено. Трябваше да се качи на борда, преди луната да се издигне високо в небето и да озари пристанището с яркия си блясък.

Той прилекна до огромните пилони под извисяващата се сянка на кораба и се заслуша. Чуваше се само плискането на вълните под кея. Във въздуха се разнасяше стипчив мирис на сол, плесен, загниващо дърво, креозот и отпадъци. Някакво движение вляво привлече вниманието му. Един самотен пристанищен плъх припкахе по преградата на кораба, търсейки нещо за ядене. Нищо друго не помръдваше.

Джак скочи, когато една вълна се разби в корпуса.

Беше нервен, но не знаеше защо. Промъквал се бе тайно при много по-рисковани обстоятелства от сегашните. Но колкото повече се приближаваше до кораба, толкова по-малко желание изпитваше да се качи на борда. Нещо го предупреждаваше да се маха оттам. Инстинктът му нашепваше, че го грози опасност.

Джак потисна чувството за заплаха, свали фотоапарата и бинокъла от врата си и ги сложи до пилона. Въжетото, с което корабът беше завързан за кея, имаше дебелина пет сантиметра. Щеше да израни ръцете му, но нямаше да е трудно да се покатери.

Наведе се, стисна здраво въжетото и се залюля над водата. После започна да се изкачва. Влакната бяха твърди и остри и се забиваха в дланите му. С удоволствие долепи ръце до гладката хладна стомана на перилата и надникна над тях. Огледа палубата. Никакви признаци на живот.

Прехвърли се на кораба и прилекна до брашпила^[1].

Побиха го тръпки. Дебнеше го опасност. Но къде? Корабът изглеждаше пуст. И все пак имаше натрапчивото чувство, че някой го наблюдава.

Отново потисна страха си и се замисли как да стигне до каютите на горната палуба. До надстройката имаше стотина крачки.

Пригответи се и хукна покрай предното товарно отделение. После спря и зачака. Нямаше никакъв признак, че някой го е видял. Изтича до предната стена на каютите на горната палуба.

Долепен до нея, той откри няколко стъпала, изкачи ги и стигна до мостика. Кабината на щурвала беше заключена, но през страничния прозорец Джак видя множество сложни контролни уреди.

Може би това морско корито беше по-надеждно, отколкото изглеждаше.

Мина по мостика и започна да натиска дръжките на вратите. На втората палуба на щирборда имаше една отворена. Коридорът вътре беше тъмен, с изключение на аварийната крушка, която мъждукаше в дъното. Джак огледа трите каюти там. Изглеждаха удобни. Само едната като че ли беше наскоро обитавана. Леглото не беше оправено, а на масата лежеше разтворена книга на непознат език. Това поне потвърждаваше присъствието на Кузум.

Джак слезе долу и провери каютите за екипажа. И в тях нямаше никой.

Пустотата, тишината и задушният въздух с мирис на мухъл започнаха да го дразнят. Искаше му се да се върне на сушата, на чист въздух. Ала Кузум беше на борда, и Джак нямаше да си тръгне, преди да го е намерил.

На долната палуба видя врата с надпис „Машинно отделение“. Тъкмо протягаше ръка към дръжката, когато чу нещо.

Някакъв едва доловим звук, подобен на хор от баритони, скандиращи някъде отдолу.

Джак се обърна и безшумно се придвижи към дъното на коридора. Там имаше херметически затворен люк с голямо колело. Джак го завъртя в посока обратна на часовниковата стрелка, очаквайки из кораба да отекне принизително скърцане, което да го издаде. Ала колелото беше смазано и люкът се отвори.

Миризмата го блъсна като физически удар и го разтърси от главата до петите. Същата воня на гнило, която бе нахлула в

апартаментта му две нощи подред, само че сега хиляди пъти по-силна.

Джак започна да се задушава и се пребори с импулса да избяга. Тук беше източникът на зловонието. Тук щеше да разбере дали очите, които видя на прозореца си, бяха реалност или плод на въображението му. Нямаше да позволи на миризмата — колкото и да беше противна — да го принуди да се върне.

Влезе в тъмния коридор и вдъхна влажния въздух. С всяка измината крачка смрадта се засилваше и ставаше все по-осезаема. На двайсет крачки пред него блещукаше слаба светлина. Джак тръгна към нея, минавайки покрай малки складове, които изглеждаха празни. Поне така се надяваше.

Скандирането заглъхна, но се чуваше някакво шумолене и говор на чужд език.

Можеше да се обзаложи, че е бенгалски.

Стигна до дъното на коридора и забави ход. Там светлината беше по-ярка. Беше вървял към кърмата. Вероятно се намираше почти до главното товарно помещение.

Имаше още един коридор, който водеше към предния трюм. Джак стигна до него и предпазливо надникна зад ъгъла. Онова, което видя, го накара да затаи дъх и да се втрещи.

Високите черни железни стени се извисяваха нагоре и се губеха в мрака. По тях лудуваха буйни сенки. По лепкавата им повърхност блестяха капки влага, които отразяваха светлината на два газени фенера, поставени на издигната платформа. Стената там беше в различен цвят — кървавочервен, а на нея бе изобразена многоръка черна богиня. А между двата фенера стоеше Кузум, препасан само с дълго парче плат. Махнал бе дори огърлицата. На лявото му рамо имаше ужасен белег, а дясната ръка беше вдигната. Той крещеше нещо на родния си език на насъбралата се пред него тълпа.

Ала не индиецът привлече вниманието на Джак и го накара да стисне челюсти, за да не извика от ужас и да вкопчи пръсти в хлъзгавите стени, а публиката му.

Четирийсет-петдесет същества с тъмносиня кожа, високи около два метра се бяха скупчили в полукръг пред Кузум. Всяко имаше глава, тяло, две ръце и два крака, но не бяха човеци. Размерите, начинът, по който се движеха и всичко останало ги отличаваха коренно от хората. У тях имаше някаква чудовищна жестокост, съчетана с грациозността

на влечуго. Бяха някаква чудата смесица от влечуги и хуманоиди — безбожни хибриди, но имаше и трети нюанс, който дори в най-кошмарния делириум не можеше да се свърже с нищо съществуващо на тази земя. Джак видя огромните им криви зъби, като на акули, лъскавите нокти на трите пръста на ръцете и жълтия блясък в очите им, докато съществата наблюдаваха жестикулиращата фигура на Кузум.

Освен шока и отвращението, които сковаха ума и тялото му, Джак почувства и неистова инстинктивна омраза към онези чудовища. Реакцията му беше подсъзнателна. Мигновена враждебност. Нещо в най-съкровения и примитивни дълбини на човешкото му същество разпозна уродливите форми и разбра, че с тях не може да има мирно съжителство.

И все пак, тази необяснима реакция бледнееше пред ужаса, който изпитваше. В същия миг Кузум вдигна ръка и изкрещя нещо. Може би се дължеше на светлината, но индиецът изглеждаше много по-възрастен. Тварите отговориха, като подеха същото скандиране, което бе заглъхнало преди няколко минути. Едва сега Джак различи звуците. Дрезгавите тътнещи гласове повтаряха едно и също:

— *Кака-джи! Кака-джи! Кака-джи! Кака-джи!*

После размахаха нокти и се вкопчиха в парчетата окървавена плът, която блестеше в червено на потрепващата светлина.

Джак не знаеше как разбра, но беше сигурен, че вижда останките на Нели Пейтън.

Не издържа. Умът му отказа да приеме повече. Ужасът беше непознато чувство за Джак. Но единственото, което осъзнаваше в момента, беше, че трябва да бяга, преди разсъдъкът му да се е помрачил. Обърна се и хукна по коридора, без да се интересува от шума, който вдига. Затвори люка след себе си, завъртя колелото, качи се на палубата и се втурна към осветения от луната нос на кораба. Грабна въжетото и се спусна на пристана.

Взе бинокъла и фотоапарата си и побягна към улицата. Знаеше къде отива — при единствения човек, който можеше да му обясни какво беше видял.

[1] Скрипец за изваждане на корабната котва. — Б.пр. ↑

4.

Колабати посегна към домофона след второто извънмяване. Отначало помисли, че е Кузум. Но той не използваше домофона. Не беше виждала брат си, откакто предишната вечер го изгуби на Рокфелер Плаза и цял ден стоя в апартамента с надеждата, че той ще се отбие да се преоблече. Ала Кузум не се появи.

— Мис Бахти? — попита портиерът.

— Да?

— Извинете за безпокойството, но един мъж тук казва, че трябва да ви види. Не ми се вижда много свестен, но настоява — поверително добави той.

— Как му е името?

— Джак. Само това ми каза.

Обля я топлина, когато чу името му. Но беше ли разумно да го пуска тук? Ако Кузум се върнеше и ги завареше в апартамента си...

И все пак, Джак не би дошъл, ако не беше нещо важно.

— Поканете го да влезе.

Тя изчака нетърпеливо, докато вратата на асансьора се отвори, и излезе. Когато съзря черните три четвърти чорапи, сандалите и бермудите на Джак, тя избухна в смях. Нищо чудно, че портиерът не е искал да го пусне.

После видя лицето му.

— Джак! Какво има?

Той влезе и затвори вратата. Беше пребледнял, устните му бяха стиснати, а очите — обезумели.

— Днес проследих Кузум...

Той млъкна в очакване на реакцията ѝ. Тя разбра, че сигурно е намерил онова, което предполагаше, но искаше да го чуе от устата му. Прикри страха си и придоби безразлично изражение.

— И какво?

— Наистина ли не знаеш?

— Какво, Джак?

Той прокара пръсти през косата си и Колабати забеляза, че дланите му са мръсни и окървавени.

— Какво е станало с ръцете ти?

Джак не отговори. Мина покрай нея, влезе в хола и седна на дивана. Без да я поглежда, той се впусна в монотонен монолог.

— Проследих Кузум от сградата на Обединените нации до кораба му в Уест Сайд. Видях го в едно от товарните отделения. Ръководеше някаква церемония с онези... неща. Те държаха парчета сурово месо. Мисля, че беше човешка плът. Смятам, че знам чия.

Силите напуснаха Колабати. Тя се подпря на стената, за да не падне. В Америка наистина имаше ракшаси! И в дъното на цялата работа стоеше Кузум — съживяваше древните ритуали, които трябваше да останат погребани. Но как? Яйцето беше в другата стая!

— Мислех, че знаеш нещо за това — продължи Джак. — Кузум е твой брат и...

Колабати не го слушаше.

Яйцето...

Тя хукна към спалнята на брат си.

— Какво стана? — попита Джак, като най-сетне я погледна. — Къде отиваш?

Колабати не отговори. Трябваше да види яйцето. Как можеше да има ракшаси, без да се използва яйцето? То беше последното оцеляло. Освен това беше необходим и мъжки ракшас.

Невероятно!

Тя отвори гардероба и извади четвъртитото кошче. Беше съвсем леко. Вдигна капака. Не... Яйцето беше там. Непокътнато. Но преди кошчето тежеше най-малко пет килограма...

Колабати бръкна вътре и взе яйцето. То беше съвсем леко. Обърна го и видя дупката. Пукнатините на счупената черупка бяха залепени.

Стаята се завъртя пред очите ѝ.

Яйцето на ракшаса беше празно! То беше измътено отдавна!

5.

Джак чу, че Колабати извика — не от болка, а от отчаяние. Намери я коленичила на пода в спалнята. Люлееше се напред-назад и стискаше някакъв предмет, голям колкото футболна топка. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Какво се е случило?

— Празно е! — изхлипа тя.

— Какво имаше вътре?

— Женски ракшаси.

Ракшаса. Джак чуваше тази дума за втори път. Първият път беше в петък вечерта, когато противната воня нахлу в апартамента му. Не беше необходимо да му обясняват какво се бе излюпило от яйцето — то имаше тъмносиня кожа, мършаво тяло с дълги крайници, остри зъби, три пръста с дълги нокти и яркожълти очи.

Развълнуван от тревогата ѝ, той коленичи срещу Колабати. Измъкна полека яйцето и я хвана за ръцете.

— Разкажи ми всичко.

— Не мога.

— Трябва.

— Няма да повярваш...

— Вече ги видях! Само трябва да разбере някои неща. Какви са те?

— Ракшаси.

— Досетих се. Но името не ми говори нищо.

— Това са демони. Има ги в бенгалските народни приказки. Навремето хората плашели децата с тях, за да слушат... Единствено малцина избраници през вековете са знаели, че ракшасите не са само суеверие.

— Предполагам, че ти и Кузум сте сред избраниците?

— Ние сме единствените. Ние сме последните Пазители на ракшасите. Членовете на нашето семейство са били натоварени с грижата за ракшасите — да ги отглеждат, да ги контролират и да ги

използват съобразно законите в миналото. И до средата на миналия век ние изпълнявахме това задължение неотклонно.

Тя млъкна. Изглеждаше потънала в размисъл.

— И какво е станало после? — нетърпеливо попита Джак.

— Британски войници нападнали храма на Кали, където нашите прадеди почитали богинята. Избили всички, които видели, обрали, каквото могли, излели горяща газ в пещерата на ракшасите и подпалили храма. Оцеляло само едно от децата на жреца и жрицата. А в обгорялата пещера било намерено едно-единствено непокътнато яйце. Женско. Без мъжко яйце, това означавало край на ракшасите. И те изчезнали.

Джак докосна черупката. Ето откъде идваха всички ужасии. Трудно му беше да повярва.

— Но аз ги видях с очите си, Колабати! Те не са изчезнали. На кораба има петдесетина от тях.

— Кузум трябва да е намерил мъжко яйце. Излюпили са се заедно и са създали гнездо.

Колабати го озадачи. Не искаше да мисли, че го прави на глупак.

— Все още не ми е ясно какви са ракшасите и какво правят.

— Те са демони...

— Дрън-дрън! Демоните са измишльотина! В онези същества нямаше нищо свръхестествено. Те бяха от плът и кръв.

— Не си виждал такава плът, Джак. А кръвта им е почти черна.

— Черна, червена — все кръв.

— Не, Джак! — извика тя, стана и го хвана за раменете. — Не ги подценявай! Да не си посмял! Те изглеждат слабоумни, но всъщност са много хитри. И е почти невъзможно да бъдат унищожени.

— Тогава британците са си свършили добре работата.

Лицето ѝ се изкриви от гняв.

— Провървяло им е! По една случайност са използвали единственото, което убива ракшасите — огъня! Желязото отнема силите им, а огънят ги унищожавя.

— Огън и желязо...

Джак разбра защо Кузум стоеше между двата фенера и защо държеше чудовищата в кораб със стоманен корпус.

— Но откъде са се появили?

— Винаги са съществували.

Джак стана и я накара да се изправи.

— Не мога да повярвам. Те са устроени като хора, макар че не виждам как бихме могли да имаме едни и същи прародители. Твърде са... различни — добави той и си спомни за инстинктивната неприязън, която почувства, докато ги наблюдаваше.

— Според легендите, преди ведическите богове имало други, Древни богове, които мразели хората и искали да обсебят нашето място на земята. За да направят това, те създали богохулни пародии на човеци, въплъщаващи злото в хората, и ги нарекли ракшаси. Това сме ние — лишени от обичта, почтеността и всички останали добродетели, на които сме способни. Ракшасите са олицетворение на омразата, похотливостта, алчността и насилието. Древните богове ги направили много по-силни от хората и им насадили неутолим глад за човешка плът. Замисълът бил ракшасите да заемат мястото на хората на планетата.

— Наистина ли вярваш в това? — Джак се смая, че Колабати говори като дете, което вярва в приказки.

Тя сви рамене.

— Ами, засега това е най-приемливото обяснение. Както и да е, хората се оказали по-умни от ракшасите и се научили да ги контролират. Накрая всички ракшаси били прогонени в Царството на Смъртта.

— Не всички.

— Така е. Моите прадеди затворили последното гнездо в няколко пещери в северен Бенгал и отгоре построили храма си. Научили се да пречупват волята на ракшасите и предавали тези знания от поколение на поколение. Когато родителите ни починаха, баба даде яйцето и огърлиците на Кузум и мен.

— Знаех, че огърлиците играят някаква роля.

— Какво знаеш за тях? — рязко попита Колабати.

— Двата камъка в средата много приличат на очите на ракшасите. Вероятно огърлицата е нещо като отличителен знак.

— Тя е много повече от това — по-спокойно продължи Колабати.
— Тъй като не мога да измисля по-подходяща дума, ще кажа, че огърлицата е вълшебна.

Джак се върна в хола и тихо се изсмя.

— Мислиш ли, че това е смешно?

— Не.

Той седна на един стол и пак се засмя. Смехът му го обезпокои — изглежда не можеше да се владее.

— Само те слушам и приемам всяка дума за истина. И най-смешното е, че ти вярвам. Това е най-абсурдната, фантастична и невероятна история, която съм чувал, и въпреки това ти вярвам.

— Би трябвало. Това е истината.

— Дори и онова, че огърлицата е вълшебна?

Тя отвори уста да му обясни, но Джак вдигна ръка и продължи:

— Няма значение. Вече научих предостатъчно.

— Всичко е истина!

— Въпросът, който ме интересува много повече, е какво е твоето участие във всичко това. Не може да не си знаела.

Колабати седна срещу него.

— В петък през нощта разбрах, че пред прозореца ти имаше ракшаса. Както и в събота.

Джак вече се беше досетил за това, но имаше и други въпроси.

— Но защо беше дошъл при мен?

— Защото ти пи от еликсира, направен от тревата дурба, който привлича ракшасите към набелязаната жертва.

Шишенцето на Грейс! Сигурно я бе отмъкнал ракшаса в нощта срещу вторник. А Нели — снощи. Джак си спомни за късовете човешка плът и едва преглътна погнусата си. Нели беше мъртва, но той — жив.

— Тогава защо не ме изядоха?

— Моята огърлица те защити.

— Пак ли огърлицата? Добре, разкажи ми за нея.

Колабати сложи ръка върху двата жълти камъка на накита си.

— Тя е предавана от поколение на поколение в продължение на много векове. Тайната за изработката ѝ е забравена отдавна. Огърлицата има... сили. Направена е от желязо, което има власт над ракшасите. Онзи, който е носи, е невидим за тях.

— Колабати... — прекъсна я Джак. Това вече беше прекалено.

— Истина е! Жив си, само защото аз те закрих с тялото си, когато ракшасите дойдоха за теб! Аз те направих невидим за тях. Те помислиха, че апартаментът ти е пуст. Ако не беше така, и ти щеше да си мъртъв като другите!

— Но защо са били убити?

— За да хранят гнездото. Ракшасите трябва редовно да ядат човешко месо. В голям град като Ню Йорк сигурно не е било трудно да бъдат изхранени петдесетина от тях. Тук има много пияници, бездомни и бегълци — хора, които не липсват на никого и изчезването им едва би било забелязано.

Това обясняваше многобройните статии във вестниците за безследно изчезналите бездомници. Джак скочи.

— Не говоря за тях! Става дума за две богати възрастни дами, които са станали жертва на онези същества!

— Сигурно грешиш.

— Не.

— Нещо друго им се е случило. Последното, което Кузум би желал, е да го заподозрат в отвличане на хора. Вероятно онези жени са пили от еликсира поради някаква грешка.

— Възможно е. — Джак съвсем не беше доволен от това обяснение, но все пак имаше такава вероятност. Той започна да се разхожда из стаята.

— Кой са били?

— Две сестри, Нели Пейтън снощи и Грейс Вестфален — миналата седмица.

Стори му се, че Колабати рязко затаи дъх, но когато се обърна, лицето ѝ беше спокойно.

— Разбирам — каза тя.

— Той трябва да бъде спрял.

— Знам, но не можеш да се обадиш на полицията.

Тази мисъл не бе и минавала през главата му. Не искаше да има вземане-даване с ченгетата, но не каза това на Колабати. Искаше да разбере какви са нейните причини да отбягва полицията. Брат си ли прикриваше?

— Защо не? Ще ги накараме да нападнат кораба, да арестуват Кузум и да унищожат ракшасите.

— Защото няма да излезе нищо. Не могат да арестуват Кузум заради дипломатическия му имунитет. Ще нападнат ракшасите, без да знаят какво имат пред себе си. Ще загинат много хора. Ракшасите ще тръгнат из града и ще изяждат всеки, който им попадне, а Кузум ще се измъкне.

Тя имаше право. Явно бе мислила по въпроса. Вероятно дори бе смятала сама да предаде брат си на полицията. Горкото момиче. Това беше ужасна отговорност. Трябваше да ѝ помогне.

— Остави го на мен.

Колабати се изправи и застана пред Джак. Прегърна го през кръста и сложи глава на гърдите му.

— Не. Аз ще говоря с него. Той ще ме послуша. Аз мога да го спра.

Много се съмнявам, помисли си Джак. Кузум беше откачен и не би се спрял пред още едно убийство.

— Мислиш ли? — все пак той.

— Ние се разбираме. Преживели сме много. Сега, след като със сигурност знам, че има гнездо на ракшаси, той ще ме послуша. Ще трябва да ги унищожи.

— Ще чакам тук с теб.

Тя се дръпна и се вторачи в него с ужасени очи.

— Не! Кузум не бива да те вижда тук. Ще се ядоса и няма да се вслуша в думите ми.

— Аз няма да...

— Сериозно говоря, Джак. Нямам представа какво ще направи, ако те завари тук с мен и разбере, че си видял ракшасите. Той не трябва да узнава това. Тръгвай си и ме остави да говоря сама с него.

Това не му хареса. Инстинктът му подсказваше да не излиза оттам, но думите ѝ звучаха разумно. Ако Колабати успееше да убеди брат си да унищожи гнездото на ракшасите, най-деликатната част от проблема щеше да бъде решена. Ако не успееше — а той се съмняваше, че ще стане така, Колабати поне щеше да го извади от равновесие, докато Джак намереше начин да пристъпи към действие. Нели Пейтън беше смела жена и човекът, който я бе убил, нямаше да се измъкне безнаказано.

— Добре — съгласи се той, — но внимавай. Не знаеш какъв би могъл да бъде отговорът му.

Тя се усмихна и го погали.

— Тревожиш се мен. Необходимо ми беше да го знам. Но не се притеснявай. Кузум няма да се настрои срещу мен. Твърде сме близки.

Докато излизаше от апартамента, Джак се зачуди дали бе постъпил правилно. В състояние ли беше Колабати да се справи с брат

си? Можеше ли изобщо някой да го контролира?

Излезе на улицата. Паркът беше тъмен и тих. Джак знаеше, че след тази нощ чувствата му към мрака няма да са същите. И все пак файтоните возеха влюбени двойки, таксита, коли и камиони фучаха по улиците, минаваха гуляйджии и служители, работили до късно, както и самотни хора — без никой от тях да съзнава, че на един кораб в пристанището на Уест Сайд група чудовища поглъщат човешко месо.

Ужасите, на които Джак бе станал свидетел, вече придобиваха нереални измерения. Наистина ли ги беше видял?

Разбира се. Но сега те му се струваха недействителни. Може би това беше хубаво. Вероятно привидната фантастичност щеше да му помогне да заспи, а после да намери начин да се справи с Кузум и с чудовищата.

Взе такси и каза на шофьора да не минава през парка, а да го заобиколи.

6.

Колабати наблюдаваше през шпионката, докато Джак се качи в асансьора и вратата се затвори след него.

Твърде много ли му беше разказала? Всъщност не си спомняше какво изтърси след шока, който изживя, когато видя дупката в яйцето на ракшаси. Вероятно не беше разкрила много — толкова отдавна криеше тайни от хората, че това се бе превърнало в неотменна част от природата ѝ. Но въпреки това искаше да бъде сигурна.

Тя се съвзе и остави за по-късно тази грижа. Стореното — сторено. Тази нощ Кузум щеше да се върне. След онова, което ѝ бе казал Джак, тя беше убедена в това.

Вече всичко ѝ беше ясно. Името. Вестфален. То обясняваше всичко. Само не знаеше откъде Кузум бе намерил мъжкото яйце. И какво възнамеряваше да прави по-нататък.

Вестфален... Мислеше, че брат ѝ бе забравил това име. Но Кузум не забравяше нищо — нито услуга, а още по-малко обида. Той никога нямаше да забрави името Вестфален. Нито клетвата, свързана с него.

Колабати потрепери. Капитан Албърт Вестфален беше извършил ужасно престъпление и заслужаваше същата смърт. Но не и потомците му. Не трябваше да загиват невинни хора заради престъпление, извършено, преди да са били родени.

Но нямаше смисъл да се тревожи за тях. Трябваше да реши как да подходи към Кузум. За да защити Джак, се налагаше да се преструва, че самата тя знае повече. Опита се да си спомни името на изчезналата предишната нощ жена... Нели Пейтън. Трябваше да намери начин да постави Кузум в положение на самоотбрана.

Колабати влезе в спалнята и взе празното яйце. Пусна черупката точно пред вратата. Тя се разби на хиляди късчета.

Нервна и притеснена, тя седна на един стол и се опита да се успокои.

7.

Кузум спря за миг на прага на апартамента си. Колабати сигурно го чакаше и щеше да го разпитва къде е бил през нощта. Беше готов с отговорите. Само трябваше да прикрие въодушевлението, което вероятно сияеше на лицето му. Беше се отървал от предпоследния Вестфален. Оставаше още само един и Кузум щеше да бъде освободен от обета си. А сетне щеше да отплава за Индия.

Отключи вратата и влезе. Колабати седеше срещу него. Беше скръстила ръце и крака, а лицето ѝ беше безизразно. Той се усмихна и тръгна към нея, но нещо изскърца в краката му. Наведе глава и видя счупената черупка на яйцето от ракшаси. В главата му минаха хиляди мисли, но онази, която го жегна най-напред, беше: *Колко знае Колабати?*

— И така — рече той и затвори вратата. — Разбрала си.

— Да, братко.

— Как...

— И аз искам да знам същото! — тросна му се тя.

Колабати говореше толкова уклончиво. Знаеше, че яйцето е било измътено. А останалото? Кузум нямаше намерение да ѝ казва нищо. Реши да действа по предположението, че сестра му знае само за празното яйце.

— Не исках да ти казвам за яйцето — рече накрая той. — Толкова се срамувах. Грижех се за него, но то се счупи...

— Кузум! — извика тя и скочи от стола със зачервено лице. — Не ме лъжи! Знаем за кораба и за жените от рода Вестфален.

Той се втрещи като поразен от мълния. Сестра му знаеше всичко!

— Как...

— Вчера те проследих.

— Проследила си ме?

Беше сигурен, че вчера ѝ се изплъзна. Колабати сигурно блъфираше.

— Не си ли взе поука от последния път?

— Да забравим за това. Снощи те проследих до кораба ти.

— Това е невъзможно!

— Така си мислиш. Но аз чаках и наблюдавах цяла нощ. Видях, че ракшасите излязоха и после се върнаха с плячката си. А днес научих от Джак, че Нели Пейтън, по баща Вестфален, е изчезнала снощи.

Тя го гледаше гневно.

— Престани да ме лъжеш, Кузум. Мой ред е да попитам как е станало това.

Изумен, той влезе в хола и се отпусна на един стол. Трябваше да й разкаже всичко. Е, почти всичко. Имаше нещо, което никога нямаше да сподели с нея — самият той едва се осмеляваше да мисли за него. Но останалото можеше да й разкаже. Надяваше се, че сестра му щеше да го разбере.

Кузум започна разказа си.

8.

Колабати наблюдаваше изпитателно брат си и следеше дали няма да я излъже. Гласът му беше ясен и хладен, а изражението — спокойно, с едва забележим нюанс на вина — като на съпруг, който изповядва някакъв несериозен флирт с чужда жена.

— Почувствах се объркан, след като ти напусна Индия. Сякаш загубих и другата си ръка. Въпреки че последователите ми се тълпяха около мен, през повечето време бях сам. Започнах да преосмислям живота си и всичко, което бях направил или не успях да направя. Макар че влиянието ми растеше, аз се чувствах недостоеен за доверието, което толкова много хора имаха в мен. Какво друго бях сторил, освен че омърсих кармата си и паднах до равнището на най-низшата каста? Признавам, че известно време тънех в самосъжаление. Накрая реших да се върна в Баранагар, сред хълмовете. При останките от Храма, който вече беше само гробница на нашите родители.

Той млъкна и я погледна в очите.

— Основите са още там. Вятърът бе издухал пепелищата, но камъкът беше на мястото си, а пещерите на ракшасите — непокътнати. Сред хълмовете не живее никой. Хората избягват да минават оттам. Останах сред развалините дни наред, опитвайки се да се обнова. Молих се, постих, бродих из пещерите... Но нищо не се случи. Чувствах се душевно опустошен и недостоеен като преди. И после го намерих.

В очите му блесна пламъче, което постепенно се разгоря.

— Мъжко яйце! Непокътнато! Заровено в пясъка в една малка ниша в пещерите. Отначало не знаех какво да правя с него. После ме осени прозрението — предоставяше ми се втора възможност. Пред мен лежеше средството, с което можех да осъществя всичко пропуснато в живота си, да пречистя кармата си и да я направя достойна за човек от моята каста. Разбрах, че това е ориста ми — трябваше да отгледам гнездо с ракшаси и да ги използвам, за да изпълня клетвата си.

Мъжко яйце. Кузум продължи да обяснява как е заблудил Министерството на външните работи и е успял да получи назначение в

Лондон, но Колабати не го слушаше. Спомни си как като дете бе ровила из останките на Храма и в пещерите, за да търси мъжко яйце. Когато бяха млади, и двамата мислеха, че е техен дълг да отгледат ново гнездо и отчаяно се нуждаеха от мъжко яйце.

— Установих се в посолството — продължаваше да разказва Кузум, — и започнах да издирвам потомците на капитан Вестфален. Научих, че има четирима. Семейството явно не е било многочислено, пък и неколцина са били убити в двете световни войни. За мое учудване разбрах, че единият от тях, Ричард Вестфален, е още в Британия. Другите трима бяха в Америка. Но това не ме възпря. Излюпих яйцата, чифтосах ги и създадох гнездо. Досега съм премахнал трима. Остава още един член на рода Вестфален.

Колабати се успокои, че е останал само един — може би щеше да накара Кузум да се откаже.

— Не са ли достатъчни три живота, Кузум? Това са невинни хора.

— Клетвата, Бати — рече той така, сякаш произнасяше името на някакво божество. — Във вените им тече кръвта на онзи убиец, осквернител и крадец. И тази кръв трябва да изчезне от лицето на земята.

— Не мога да ти позволя да направиш това, Кузум. Грехота е!

— Правилно е! — извика той и скочи. — Няма нищо по-справедливо от това!

— Не!

— Да!

Той се приближи до нея. Очите му блестяха.

— Трябва да ги видиш, Бати! Толкова са красиви! Изпълнени с решителност. Моля те, ела с мен да ги видиш! Веднага ще разбереш, че такава е била волята на Кали!

Тя отвори уста да откаже, но мисълта да види гнездо на ракшаси тук, в Америка, я отвращаваше и същевременно я блазнеше. Кузум явно долови колебанието ѝ и настоя.

— Те са наше рождено право! Нашето наследство! Не можем да им обърнем гръб — нито на миналото си!

Колабати продължаваше да се колебае. Но в края на краищата, огърлицата беше на нея. Пък и нали беше едната от последните двама

Пазители. Дължеше го на себе си и на семейството си поне да отиде да ги види.

— Добре — бавно отговори тя. — Ще отида да ги видя. Но само веднъж.

— Чудесно! — въодушеви се Кузум. — Повярвай, все едно ще се върнеш назад във времето. Ще видиш!

— Но това няма да промени мнението ми, че си убил невинни хора. Трябва да ми обещаеш, че ще спреш.

— Ще обсъдим това по-късно — рече той и тръгна към вратата. — Пък и искам да ти разкажа за другите си планове за ракшасите. Те не включват „невинни жертви“, както ги наричаш.

— Какви са те? — Това не й хареса.

— Ще ти кажа, след като ги видиш.

Кузум мълчеше, докато пътуваха с таксито към доковете. Колабати се преструваше, че знае точно къде отиват. Слязоха от колата и тръгнаха в мрака. Скоро се озоваха пред един малък товарен кораб. Кузум я поведе към щирборда.

— Ако беше светло, щеше да видиш името на кърмата — „Аджит и Рупобати“ — на ведически!

Тя чу изщракване от джоба, в който Кузум бе пъкнал ръката си. Трапът забръмча и започна да се спуска. Страхът и вълнението й нарастваха, докато се качваха на борда. Луната беше ярка и озаряваше палубата в бледа светлина.

Кузум спря пред задния край на втория люк и коленичи до входа за долната палуба.

— Те са долу, в товарното помещение — рече той и вдигна капака.

Разнесе се воня на ракшаси. Колабати извърна глава. Как ли понасяше Кузум тази смрад? Той сякаш изобщо не я долавяше.

— Ела — каза той.

Тя го последва. В единия ъгъл на празния трюм имаше квадратна платформа. Кузум натисна едно копче, платформата се разтrese и започна да се спуска. Колабати се стресна и хвана брат си за ръката.

— Къде отиваме?

— Малко по-надолу. Погледни.

Тя се взря в мрака и видя очите им. Чу се сподавено ръмжене. Макар всички доказателства и разказа на Джак, Колабати едва сега

повярва, че в Ню Йорк има ракшаси. Те бяха пред нея.

Не би трябвало да се плаши — нали беше Пазител, ала въпреки това се ужаси. Устата ѝ пресъхнаха, а сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Спри, Кузум!

— Не се безпокой. Те не ни виждат.

Тя го знаеше, но това не я успокояваше.

— Спри! Върни ме горе!

Кузум натисна едно друго копче и асансьорът спря. Изглежда сестра си учудено, после придвижи платформа нагоре. Колабати се отпусна, успокоена, че се отдалечава от ракшасите, но съзнаваше, че дълбоко е разочаровала брат си.

Не можеше да превъзмогне чувствата си. Беше се променила. Вече не беше наскоро осиротялото момиченце, което се възхищаваше на големия си брат и търсеше заедно с него начин да съживи ракшасите и с тяхната помощ да възстанови разрушения храм. Тя се бе осмелила да странства по света и бе разбрала, че може да се чувства добре извън Индия. И не искаше да се връща там.

Ала Кузум беше различен. Душата и сърцето му никога не напуснаха онези опожарени развалини сред хълмовете край Баранагар. За него извън Индия нямаше живот. Дори в родината неговият фундаментализъм го правеше изгнаник. Той се прекланяше пред миналото на Индия и я искаше древна, а не модерна.

Входът за долната палуба се затвори и Колабати вдъхна с наслада въздуха навън. Никога не бе мислила, че нюйоркският въздух може да ухае толкова приятно. Кузум я поведе към стоманената врата в предната част на надстройката. Отключи катинара и влязоха. Вътре имаше малък коридор и една-единствена обзаведена каюта.

Колабати седна на койката, а Кузум застана срещу нея. Тя наведе глава. Не можеше да го погледне в очите. Неодобрението му я смущаваше и я караше да се чувства като непослушно дете, но не можеше да му се противопостави. Той имаше право да чувства каквото иска.

— Доведох те тук с надеждата да споделя и останалите си планове с теб — най-последно каза той. — Но виждам, че съм сбъркал. Ти си скъсала с историческото си наследство. Ще станеш като милионите бездуховни хора в тази страна.

— Разкажи ми за плановете си, Кузум — каза тя, доловила обидата му. — Искам да ги чуя.

— Да, но ще ме изслушаш ли? Едва ли. Щях да ти обясня как ракшасите ще ми помогнат в родината. Те ще премахнат онези, които са решили да превърнат Индия в неузнаваема страна и да отвлекат вниманието на народа от истинските житейски грижи с безумното си желание да направят Индия като Америка.

— Пак с твоите политически амбиции.

— Това е моята мисия!

Колабати бе виждала и преди онзи трескав блясък в очите на брат си. Той я плащеше колкото ракшасите. Ала гласът ѝ остана спокоен.

— Искаш да използваш ракшасите за политически цели.

— Не! Но единственият начин да върна Индия на правия път, е чрез политическата власт. Възможността да създам и отгледам това гнездо не ми беше дадена, само за да изпълня клетвата си. В нея има по-велик замисъл и аз съм част от него.

Потисната, Колабати разбра накъде води всичко това.

— Обединена Индия.

— Да, една отново обединена Индия, управлявана от индусите. Ще поправим сторената от британците несправедливост през 1947, когато създадоха Пенджаб и Пакистан и разчлениха Бенгал. Ако тогава имах ракшасите, лорд Маунтбатън никога нямаше да напусне Индия жив! Но той беше недосегаем и затова се задоволих с живота на неговия сътрудник и възхваляван до небето изменник на индусите, който узакони разпокъсването на Индия, като убеди народа си да го приеме без съпротива.

Колабати беше стъписана.

— Ганди? Не може да си го направил...

— Горката Бати. — Той се усмихна злобно при вида на изуменото ѝ лице. — Искрено съм разочарован, че не си се досетила. Наистина ли мислеше, че ще седя със скръстени ръце след ролята, която той изигра за разделянето?

— Но нали Саваркар...

— Да, Саваркар стоеше зад Годси и Апти — физическите убийци. Той беше осъден и екзекутиран. Но кой, мислиш, че стоеше зад Саваркар?

Не! Това не можеше да е истина! Нима собственият ѝ брат беше отговорен за тъй нареченото „престъпление на века“?

Ала Кузум продължаваше да говори.

— Източен и Западен Бенгал трябва отново да се обединят.

— Но сега Източен Бенгал е Бангладеш. Наистина ли мислиш, че...

— Ще намеря начин. Имам време. Ракшасите са с мен. Ще го направя, повярвай.

Каютата се завъртя около Колабати. Кузум, родният ѝ брат, който ѝ беше като баща — уравнивеният, разумният, опората в живота ѝ — се отдалечаваше все повече от действителния свят и се отдаваше на откъсването и на фантазиите на нещастното си детство.

Кузум беше луд. Това прозрение я отврати. Повече не можеше да отрича истината. Трябваше да избяга от него.

— Убедена съм, че ще намериш начин — каза тя, стана и тръгна към вратата. — С удоволствие ще ти помогна. Но сега съм уморена и бих искала да се върна в...

Той застана пред вратата и препречи пътя ѝ.

— Не, сестричке, ти ще останеш тук, докато отплаваме заедно.

— Да отплаваме? — Обзе я паника. Трябваше да се махне от този кораб на всяка цена. — Но аз не желая да заминавам никъде!

— Знам. — В гласа и в изражението му нямаше злоба. По-скоро се държеше като разбран родител, който говори на детето си. — Ще се върнем заедно в Индия.

— Не!

— За твоё добро е. Сигурен съм, че по време на пътуването ще осъзнаеш погрешността на живота, който си избрала да водиш. Имаме възможност да направим нещо за Индия и да пречистим кармата си. Защото твоята карма е омърсена колкото моята.

— Нямах право!

— Това е нещо повече — мой дълг.

Той изскочи от стаята и тресна вратата. Колабати се хвърли към нея, но ключът се превъртя, преди тя да успее да докосне дръжката. Започна да блъска по дебелиите дъбови дъски.

— Кузум, пусни ме да изляза! Моля те!

— Когато навлезем в открито море — отговори той и тръгна по коридора.

Налегна я чувство на обреченост. Вече не разполагаше с живота си. Беше затворена на този кораб. Очакваха я дълги седмици на пътуване с един ненормален човек. Трябваше да се измъкне оттук.

— Джак ще ме търси! — извика, без да разсъждава тя и мигновено съжали за думите си, защото не искаше да го забърква в тази история.

— Защо ще те търси? — обади се Кузум.

— Защото... — Не можеше да му каже, че Джак е открил кораба и знае за ракшасите. — Защото сме заедно всеки ден. Утре ще поиска да разбере къде съм!

— Аха.

Настъпи продължително мълчание, сетне Кузум добави:

— Ще поговоря с него.

— Не го наранявай, Кузум!

Мисълта, че Джак може да стане жертва на гнева на Кузум, беше непоносима. Вярно, Джак можеше да се грижи за себе си, но тя беше сигурна, че никога не бе имал работа с човек като брат й... или с ракшаси.

Стоманената врата се затвори с трясък.

— Кузум?

Никой не отговори. Беше я оставил сама на кораба. Не, не беше сама. Долу бяха ракшасите.

9.

Джак гледаше „Гърбавия от Нотр Дам“ от 1939-та. Чарлс Лотън, който играеше ролята на уродлив Квазимодо, току-що бе спасил Морийн О’Хара и крещеше с изтънчен британски акцент от стените на църквата. Смешно. Но Джак обичаше този филм и го бе гледал около сто пъти. Беше му като стар приятел. Имаше нужда от него. А тази нощ се чувстваше много самотен.

Засега Джиа и Вики бяха в безопасност и не беше необходимо да се притеснява за тях. Обади им се веднага, щом се прибра вкъщи. Беше късно и събуди Джиа, която беше в лошо настроение. От Грейс и Нели нямало вест, но инак всичко било наред.

Искаше му се и той да може да заспи. Но макар да беше уморен, сънят не идваше. *Онези същества!* Не можеше да ги забрави! Ами ако Кузум разбереше, че е бил на кораба? Можеше да ги изпрати по дирите му!

Джак стана и се приближи до дъбовото писалище. Извади един магнум 357 с десетсантиметрово дуло и го зареди с патрони, пълни със сачми, които се разпръскаха в тялото и причиняваха вътрешни разкъсвания. Колабати бе казала, че само огънят и желязото могат да спрат ракшасите, но вероятно чудовищата нямаше да устоят на тези патрони. Джак зареди петте гнезда и спусна петлето на празното шесто гнездо.

Като допълнителна предпазна мярка сложи и заглушител. Не искаше да привлича вниманието на съседите си. Пък и някои от тях можеха да бъдат ранени или убити.

Тъкмо седна пред телевизора, когато на вратата се почука. Стреснат и озадачен, Джак изключи видеото, стисна револвера и се приближи на пръсти до вратата. Отново се почука.

— Кой е?

— Кузум Бахти.

Кузум! Мускулите на гърлото му се стегнаха. Убиецът на Нели беше дошъл тук. Джак запъна ударника на магнума и отключи. Кузум беше сам и съвсем спокоен. Не се извини, макар че до зазоряване

имаше само няколко часа. Джак сложи пръст на спусъка. Един куршум в главата на Кузум би решил редица проблеми, но после трудно би обяснил защо го е застрелял. Не насочи револвера, а го скри зад десния си крак.

— Какво мога да направя за вас?

— Искам да поговорим за сестра ми.

10.

Кузум наблюдаваше изражението на Джак. Очите на американеца се разшириха, когато спомена за сестра си. Да, между тях явно имаше нещо. Мисълта изпълни Кузум с болка. Колабати не беше подходяща партия за Джак, нито за който и да е чужденец от низша каста. Тя заслужаваше принц.

Джак отстъпи и отвори по-широко вратата, като подпираше дясното си рамо на рамката. Кузум се зачуди Джак дали не крие оръжие.

Влезе и остана поразен от невероятния безпорядък. Несъответстващи цветове и стилове, антикварни предмети и реликви от миналото изпълваха всяка стена и ъгъл. Това му се стори грозно и същевременно забавно. Почувства, че ако разгледа всичко в тази стая, може би ще опознае човека, който я обитава.

— Седнете.

Кузум не забеляза движение, но въпреки това вратата беше затворена, а Джак седеше на едно издуто кресло. Ръцете му бяха заключени зад главата. Можеше да го ритне в гърлото, да приключи с него и да избави Колабати от изкушението. Щеше да стане много по-бързо и лесно, отколкото да използва ракшасите. Но Джак беше нащрек. Не трябваше да го подценява. Кузум седна на канапето срещу него.

— Живеете скромно — отбеляза той, като продължи да оглежда стаята. — С вашите доходи човек би помислил, че жилището ви ще бъде разкошно.

— Доволен съм от начина, по който живея. Освен това, очевидното разточителство е противоположно за интересите ми.

— Да. А може би не. Но поне сте устоял на изкушението да членувате в клуб и да си купите голяма кола и яхта — начинът на живот, който мнозина ваши сънародници намират за неотразим. За съжаление, и индийците го харесват — въздъхна той.

Джак сви рамене.

— Какво общо има това с Колабати?

— Нищо, Джак.

Кузум се вгледа изпитателно в американеца — сдържан човек, рядко явление за тази страна. Не се нуждаеше от ласкателствата на сънародниците си, за да притежава достойнство. Черпеше го от вътрешните си сили. Кузум се възхищаваше на такива хора. Осъзна, че измисля причини да не го даде на ракшасите.

— Как научихте адреса ми?

— Колабати ми го каза.

Това, до известна степен, беше вярно. Кузум бе намерил адреса на Джак на едно листче на бюрото й.

— Тогава да пристъпим към въпроса за Колабати.

У Джак се долавяше някаква враждебност. Вероятно не му беше приятно да го безпокоят в този час. Не... Имаше нещо повече. Дали Колабати му бе казала нещо, което не биваше да споменава? Тази мисъл обезпокои Кузум. Трябваше да внимава какво говори.

— Разбира се. Тази вечер разговарях дълго със сестра си и я убедих, че вие не сте подходящ за нея.

— Интересно — усмихна се Джак. — И какви доводи използвахте?

— Традиционните. Колабати и аз сме от кастата на брахманите. Знаете ли какво означава това?

— Не.

— Най-висшето съсловие на индуисткото общество. За нея не е подходящо да има любовник от по-низша каста.

— Не е ли малко старомодно?

— Нищо, свързано съдбоносно с човешката карма не може да се определи като „старомодно“.

— Аз не се притеснявам за кармата си. Не вярвам в нея.

Кузум си позволи да се усмихне. Какви невежи деца бяха тези американци!

— Вярвате или не — това няма въздействие върху нейното съществуване или върху последствията за вас. Все едно отказвате да повярвате, че можете да се удавите в океана.

— И според вас Колабати е убедена, че не съм подходящ за нея заради вашите доводи за кастите и за кармата?

— Не исках да го кажа толкова грубо. По-скоро бих се изразил, че успях да надделея и тя повече няма да се среща, нито дори да

разговаря с вас. Колабати е вечна като Индия. Всъщност, тя олицетворява Индия.

— Да — съгласи се Джак, протегна ръка към телефона и го сложи на коленете си. — Тя е добро дете.

Подпря слушалката на лявото си рамо и набра някакъв номер. Дясната му ръка беше отпусната на бедрото. Защо ли не я използваше?

— Хайде да се обадим и да я попитаме какво мисли по въпроса.

— О, тя не е там — побърза да каже Кузум. — Колабати събра багажа си и се върна във Вашингтон.

Джак остави телефона да извъни двайсет пъти. Накрая сложи слушалката върху апарата и изведнъж в дясната му ръка се появи пистолет. Огромното му дуло сочеше точно между очите на Кузум.

— Къде е тя? — прошепна Джак.

И в очите му Кузум видя смъртта си. Мъжът с пистолета беше готов, дори изгаряше от желание да натисне спусъка.

Сърцето на индуса затуптя в гърлото. Не! Не можеше да умре сега! Имаше още толкова много работа!

11.

Джак видя, че на лицето на Кузум се изписа страх. Това беше хубаво. Нека да трепери. Да изпита онова, което Грейс и Нели бяха почувствали преди смъртта си.

Ала не натисна спусъка. Предимно поради практични съображения. Никой нямаше да чуе изстрела, но едва ли щеше да се отърве лесно от трупа.

Пък и се тревожеше за Колабати. Какво ли се беше случило с нея? Кузум явно обичаше твърде много сестра си, за да ѝ причини болка, но човек, който държеше на кораба си онези чудовища, беше способен на всичко.

— Къде е тя? — повтори Джак.

— В безопасност е, уверявам ви — отговори Кузум, като внимателно премерваше думите си. — И далеч от вас.

На лицето му затрептя един мускул.

— Къде?

— На сигурно място... докато с мен не се случи нищо лошо и се върна при нея.

Джак не знаеше дали да му вярва или не, но не искаше да оставя въпроса току-така.

Кузум стана.

Джак не го изпускаше от прицел.

— Останете на мястото си!

— Трябва да тръгвам.

Индусят се обърна и се насочи към вратата. Джак трябваше да признае, че негодникът беше смел. Спря там и погледна Джак.

— Но искам да ви кажа още нещо. Тази нощ пощадих живота ви.

Изумен, Джак скочи от креслото.

— Какво?

Изкуши се да спомене за ракшасите, но си спомни молбата на Колабати. Тя явно не бе казала на брат си, че Джак е бил на кораба.

— Мисля, че се изразих съвсем ясно. Жив сте само заради услугата, която направихте на моето семейство. Смятам, че вече не съм

ви длъжник.

— Нямаме никакви задължения един към друг. Аз свърших работата, а вие ми платихте. Квит сме.

— Моето виждане е по-различно. Но пак ви казвам, че вече съм изплатил дълга си. И не ме следете. Някой може да пострада заради това.

— Къде е Колабати? Ако не ми кажете, ще стрелям в дясното ви коляно. Продължавате ли да мълчите, ще стрелям и в лявото.

Джак беше готов да го стори, но Кузум не направи опит да избяга. Продължи да го гледа спокойно.

— Можете да започвате. Страдал съм и преди.

Джак го погледна в очите и видя несломимата воля на един фанатик. Кузум бе готов да умре, без да пророни дума.

Настъпи продължително мълчание, после индусът се усмихна леко, излезе и затвори вратата. Джак нагласи ударника на празното гнездо и внимателно освободи петлето на магнума. Сетне се приближи до вратата и я заключи. Ала първо я ритна.

Наистина ли Колабати се намираще в опасност или Кузум блъфираше? Джак имаше чувството, че е надхитрен, но не можеше да рискува да остави въпроса ей така.

Най-важното беше да разбере къде е Колабати. Утре трябваше да се опита да я намери. Може би наистина бе заминала за Вашингтон. Искеше да бъде сигурен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

1.

*Манхатън
Вторник, 7 август*

„Защото аз съм смъртта, унищожителят на светове.“
Бхагавадгита

Ядосан и същевременно разтревожен, Джак тръшна телефонната слушалка. За десети път се обаждаше в апартамента на Кузум, но никой не отговаряше. Свърза се с информационната служба във Вашингтон, откъдето научи номера на Колабати Бахти.

Но и там цяла сутрин нямаше никой. Пътуването до Вашингтон траеше четири часа. Колабати би трябвало да е пристигнала, ако наистина бе напуснала Ню Йорк. Ала Джак не мислеше така. Тя беше твърде независима, за да се подчинява на брат си.

Измъчваха го видения, че Колабати е завързана и заключена някъде. Беше сигурен, че е пленница на Кузум. Брат ѝ бе прибегнал до това заради връзката ѝ с Джак. Чувстваше се отговорен.

Чувствата му към индийката бяха объркани. Държеше на нея, но не можеше да каже, че я обича. Имаха почти еднакви разбирания. Тя го приемаше такъв, какъвто беше, и дори му се възхищаваше. Всичко това наред с физическото привличане понякога беше опияняващо. Но за любов не можеше да се говори.

Трябваше да ѝ помогне. Защо седя цяла сутрин до телефона? Защо не се опита да я намери?

Защото трябваше да отиде на Сътън Скуеър. Нещо го подтикваше да се отправи натам. Не искаше да се противопоставя на инстинкта си. Научил се бе да му се подчинява.

Облече се и пъкна семерлинга в кобура на глезена. Сложи в задния си джоб комплект инструменти за отключване на врати и пластмасова линийка и тръгна към вратата.

Почувства се добре. Най-после предприемаше нещо.

2.

— Кузум!

Колабати чу шум в коридора и долепи ухо до стената на каютата. Звукът дойде от вратата, водеща към палубата. Някой я отключи. Това можеше да бъде само Кузум.

Тя започна да се моли, че е дошъл да я освободи.

Нощта ѝ се стори безкрайна. Навсякъде цареше тишина, само от дълбините на кораба се разнасяше шумолене. Колабати знаеше, че е в безопасност. Ракшасите бяха заключени. Дори някой от тях да се измъкнеше от товарното отделение, огърлицата беше на нея и щеше да я предпази. Но въпреки това не мигна. Мислеше за ужасното безумие, което бе обзело брат ѝ и се тревожеше за Джак. В каютата беше задушно. Вентилацията не работеше добре и след зазоряване температурата започна да се покачва. Сега вече беше като в сауна. Колабати ожадня. В единия ъгъл имаше мивка, но водата, която капеше от крана, беше блудкава и миришеше на мухъл.

Изведнъж вратата се отвори и на прага застана Кузум. Носеше плоска кутия и голяма кафява книжна торба. В очите му се четеше състрадание.

— Какво направи на Джак?

— Той ли е първата ти грижа? — попита брат ѝ, а лицето му помръкна. — Има ли значение, ако ти кажа, че беше готов да ме убие?

— И двама ви искам живи! — сериозно заяви Колабати.

Кузум като че ли омекна.

— Живи сме. И на Джак няма да му случи нищо, ако не ми се бърка.

Колабати отмаля от облекчение. След като се убеди, че Джак не е пострадал, тя вече можеше да се съсредоточи върху собственото си положение. Приближи се до брат си и рече:

— Моля те, пусни ме навън, Кузум.

Не обичаше да се моли, но се ужасяваше от мисълта, че ще прекара още една нощ в тази каюта.

— Знам, че нощта ти е била неспокойна, и съжалявам за това. Но довчера вратата ти ще бъде отключена.

— Но защо не сега?

— Защото още не сме отплавали — усмихна се той.

Сърцето ѝ се сви.

— Довечера ли ще отплаваме?

— Отливът започна след полунощ. Уредих залавянето и на последния Вестфален. Веднага щом я хвана, ще отпътуваме.

— Пак ли някоя възрастна жена?

По лицето му пробегна отвращение.

— Възрастта няма значение. Тя е последната от рода Вестфален. Това е най-важното.

Кузум сложи книжния плик на масата и извади от него две малки консерви с плодов сок, квадратна кутийка с някаква салата, прибори за хранене и картонени чаши. На дъното имаше няколко вестника и списания — всичките на хинди. Той отвори квадратната кутийка и каютата се изпълни с уханието на ориз със зеленчуци и индийско къри.

— Донесох ти нещо за хапване.

Въпреки отчаянието и потиснатостта, които я бяха обзели, Колабати усети, че устата ѝ се напълни със слюнка. Но тя потисна глада и жаждата и погледна към отворената врата. Ако изпревареше Кузум, може би щеше да успее да го заключи в каютата и да избяга.

— Умирам от глад — каза тя и се приближи до масата така, че да застане между брат си и вратата. — Ухае прекрасно. Кой приготви храната?

— Купих я за теб от един малък индийски ресторант на Пето авеню. Съдържателите са двойка бенгалци. Добри хора.

— Сигурна съм, че са такива.

С разтуптяно сърце Колабати започна да се промъква към вратата. Ами, ако не успееш да избяга? Щеше ли Кузум да я удари? Погледна наляво. Вратата беше само на няколко крачки. Можеше да го направи, но се страхуваше да опита.

Сега беше моментът!

Тя скочи към изхода, стисна дръжката и затръшна вратата след себе си. Сетне превъртя ключа, но чу гласа на брат си.

— Бати, заповядвам ти веднага да отвориш вратата! — гневно изкрещя той.

Хукна към външния изход.

Силен трясък я накара да погледне през рамо. Дървената врата се строши на парчета от ритника на Кузум. Той излезе и се втурна към сестра си.

Обзе я паника. Отвъд стоманения капак я чакаше слънчевата светлина, свежият въздух и свободата. Тя се завтече към него, но не можа да го отвори. Изведнъж Кузум се стовари с цялата си тежест от другата страна на капака и Колабати падна по гръб.

Без да пророни дума, той ѝ помогна да стане, стисна я за китката и я повлече към каютата. Щом влязоха, Кузум завъртя сестра си и я хвана за блузата.

— Да не си посмяла да го направиш отново! — Очите му щяха да изхвъркнат от ярост. — Идиотска постъпка! Дори да беше успяла да ме заключиш, нямаше начин да слезеш на кея — освен ако можеш да се спускаш по въже.

Колабати се дръпна и блузата ѝ се скъса.

— Кузум!

Той беше като див звяр. Дишаше учестено и шумно, а очите му бяха обезумели.

— И махни тези дрипи!

Той я блъсна грубо на леглото и разкъса полата, после бельото ѝ.

Хвърли парчетата от дрехите на пода и започна да ги тъпче.

Колабати лежеше вцепенена. Постепенно се успокои. Когато дишането му се нормализира, Кузум се вторачи в голото ѝ тяло.

Виждаше я бе така много пъти. Тя често минаваше гола пред него, за да го дразни, но този път се почувства беззащитна и унижена и се опита да прикрие гърдите и слабините си с ръце.

Внезапната му усмивка беше язвителна.

— Свенливостта не ти отива, сестричке.

Взе плоската кутия, която беше донесъл, и я хвърли върху нея.

Макар че се страхуваше да помръдне, Колабати не смееше да му противоречи и отвори кутията. Вътре имаше светлосиньо сари със златисти бродерии. Сподавяйки сълзите на унижение и безсилна ярост, тя нахлузи тясното горнище и уви около себе си копринената дреха по традиционния начин. Пребори се с отчаянието, което заплашваше да я завладее напълно. Трябваше да намери начин да избяга.

— Пусни ме! Нямах право да ме държиш тук!

— Повече няма да обсъждаме какви са правата ми. Върша онова, което трябва. Много скоро ще изпълня клетвата си. После ще се върна в родината и ще поведе хората, които вярват в мен и искат да дадат живота си, за да върнат Майка Индия на правия път. Няма да заслужавам доверието им и не ще бъда достоен да им бъда водач, ако не се явя пред тях с пречистена карма.

— Но ти говориш за *твоя* живот! — изкреця Колабати. — За *твоята* карма!

Кузум поклати бавно и тъжно глава.

— Нашите карми са преплетени, Бати. Необратимо. И ти трябва да постъпиш по същия начин като мен.

Той мина през останките от вратата и се обърна към сестра си.

— Трябва да присъствам на спешно заседание на Съвета по сигурността. Довечера ще ти донеса храна.

Кузум тръгна. Колабати не си направи труда да го повика или да погледне след него. Външната врата на палубата се затвори със силен трясък.

3.

За пръв път, откакто Джиа го познаваше, Джак изглеждаше толкова състарен. Около очите му имаше тъмни сенки, а в погледа му витаеше страхът на преследвано животно. Тъмнокестенявата му коса беше разрошена. Беше се избръснал небрежно.

— Не те очаквах — каза тя, когато той влезе в преддверието.

Ядосваше се, когато Джак се появяваше ей така, без предупреждение. От друга страна се радваше, че е при нея. Нощта беше дълга и изпълнена със страх. Джиа започна да се чуди дали някога ще може да определи чувствата си към Джак.

Юнис затвори вратата и погледна въпросително Джиа.

— Ще поднасям обяда, мадам. Да сложа ли още едни прибори?

Гласът на прислужницата беше безучастен. Господарките ѝ липсваха. Юнис непрекъснато говореше за завръщането на Грейс и Нели. Но дори тя, изглежда, губеше надежда.

Джиа се обърна към Джак.

— Ще останеш ли за обяд?

— Разбира се.

— Не трябва ли да търсиш Нели?

— Искам да бъда тук.

— Тук няма да я намериш.

— Мисля, че никога няма да я намеря.

Категоричният му тон потресе Джиа.

— Какво си научил?

— Само предчувствие — отговори той и извърна очи, сякаш се притесняваше, че е реагирал импулсивно.

— Само от предчувствия ли се ръководиш?

— Подигравай ми се колкото искаш — каза той с раздражение, което тя виждаше за пръв път. — Хайде.

Тя се нареди да настоява за по-конкретен отговор, когато към тях се втурна Вики. Грейс и Нели ѝ липсваха, но Джиа я успокояваше, като ѝ казваше, че Нели е отишла да търси Грейс. Джак вдигна момиченцето и го завъртя, но отговаряше на въпросите ѝ само с

уклончиво ръмжене. Джиа не го беше виждала толкова умислен. Изглеждаше разтревожен и несигурен в себе си. Това я разстрои още повече. Джак винаги беше самоуверен. Случило се бе нещо ужасно, а той не ѝ казваше нищо.

Тримата отидоха в кухнята, където Юнис приготвяше обяда. Джак седна на един стол и се вторачи мрачно в празното пространство. Вики забеляза, че той не се държи с нея както обикновено и отиде да си играе в къщичката в задния двор. Джиа се настани срещу него. Гледаше го и изгаряше от любопитство да разбере за какво мисли, но не можеше да го попита в присъствието на Юнис.

Вики дотърча отново. Държеше портокал и викаше:

— Направи портокалова уста! Направи портокалова уста!

Джиа се зачуди откъде го е взела. Мислеше, че портокалите в къщата са се свършили.

— Добре, Вики. Специално за теб.

Джиа стана да потърси нож. Когато се върна до масата, Джак тръскаше ръце, сякаш бяха мокри.

— Какво има?

— Портокалът тече. Сигурно е много сочен.

Той разреза плода на две и изведнъж скочи. Столът му падна. Лицето му преbledня. Взе едната половина и я доближи до носа си.

— Не! — извика той, когато Вики посегна към другата. — Не го докосвай!

— Джак! Какво ти става?

Джиа се ядоса, че Джак се държеше с Вики по този начин. Горкото дете стоеше и го гледаше, а долната му устна трепереше.

Но Джак сякаш беше забравил за присъствието ѝ. Съсредоточено помириса портокала и безмълвно го разглеждаше, а лицето му беше бяло като платно.

— О, господи! — възкликна той, все едно щеше да припадне. — О, боже!

После заобиколи масата. Джиа дръпна Вики от пътя му и я притисна до себе си. Джак се приближи до кошчето за боклук, хвърли портокала и завърза найлоновия чувал. Сетне се върна при Вики и коленичи пред нея, като нежно сложи ръце на раменете ѝ.

— Откъде взе онзи портокал, Вики?

— Ами... беше в къщичката ми.

Джак скочи и започна да крачи из кухнята, нервно прокарвайки пръсти през косата си. Накрая явно взе решение.

— Добре. Махаме се оттук.

Джиа стана.

— Какво...

— Всички излизаме! И никой да не яде нищо! Ти също, Юнис!

Прислужницата се наежи.

— Моля?

Той се приближи зад гърба ѝ и я избута към вратата. После издърпа Вики от ръцете на майка ѝ.

— Вземи си играчките. Отивате на разходка.

Настойчивостта му беше заразителна. Без да погледне майка си, детето изтича навън.

— Джак, не можеш да постъпваш така — сърдито извика Джиа.
— Идваш тук и се разпореждаш като маршал. Нямах право!

— Слушай! — тихо рече той и стисна раменете ѝ. — Искаш ли и Вики да свърши като Грейс и Нели? Да изчезне безследно.

Тя се опита да каже нещо, но от устата ѝ не излезе звук.

— Мисля, че не го искаш. Но ако довечера останем тук, това може да се случи.

Джиа все още не можеше да пророни дума. Ужасът от думите му я стискаше за гърлото.

— Хайде! — каза Джак и я бутна към вратата. — Пригответи багажа и да се махаме!

Препъвайки се, тя отстъпи назад. Уплаши се не толкова от думите му, колкото от онова, което съзря в очите му — страх.

Никога не го беше виждала в такова състояние. Джак да се страхува? Това беше невъобразимо. Ужасена, тя изтича да пригответи нещата си.

4.

Джак остана сам в кухнята и отново помириxa пръстите си. Отначало помисли, че халюцинира, но после забеляза дупчицата от игла в кората на портокала. Нямаше съмнение — вътре имаше еликсир на ракшаси. Идваше му да повърне. Кузум бе оставил напоен с еликсир портокал за Вики. Искаше да я даде на чудовищата си!

Джак едва сега осъзна най-лошото — Грейс и Нели не бяха случайни жертви. В цялата история имаше замисъл. Двете възрастни дами са били умишлено избрани мишени. А следващата беше Вики!

Но защо, за бога? Дали заради къщата? Нима Кузум искаше да избие всички, които живееха в нея? Вече бе премахнал Грейс и Нели, но защо следващата му жертва трябваше да бъде Вики, а не Юнис или Джиа? Нямаше логика. А може би имаше, но мислите на Джак бяха твърде объркани, за да я проумее.

На стълбището се появи Вики. Носеше нещо, което приличаше на голям пластмасов грозд. Мина покрай Джак навирила нос, без да го поглежда.

Сърдеше му се.

В края на краищата, той беше изплашил всички в къщата. Но нямаше как. Джак изпита непознат дотогава шок, когато разпозна миризмата на примесения с портокаловия сок непогрешим билков мирис на еликсира на ракшасите.

Стомахът му се сви от страх.

Не и моята Вики!

Приближи се до мивката и погледна през прозореца, докато миеше ръцете си. Къщичката за игра, задният двор и целият квартал вече му изглеждаха мрачни и зловещи.

Но къде щяха да отидат? Не можеше да позволи на Джиа и Вики да се върнат в апартамента си. Щом Кузум бе разбрал, че детето обича портокали, сигурно знаеше и адреса. А за апартамента на Джак не можеше да става и дума. Хрумна му да се обади в спортния магазин.

— Ейб? Нужна ми е помощ.

— Нищо ново под слънцето — безгрижно отговори приятелят му.

— Сериозно е, Ейб. Става дума за Джиа и момиченцето й. Трябва да им намеря сигурно убежище, което да не е свързано с мен.

Шеговитостта веднага изчезна от гласа на Ейб.

— Не става ли в хотел?

— В краен случай ще свърши работа, но предпочитам да е частно жилище.

— Апартаментът на дъщеря ми е празен до края на месеца. Тя е в Европа.

— Къде се намира жилището?

— В Куинс. Между Астория и Лонг Айлънд Сити.

Джак погледна към купчината сгради отвъд Ийст Ривър. За пръв път, откакто разреза портокала, имаше чувството, че владее положението. Страхът му намаля.

— Чудесно! Къде е ключът?

— В джоба ми.

— Идвам да го взема.

— Чакам тук.

Влезе Юнис.

— Нямах право да ни гониш оттук — строго каза тя, — но поне ми позволи да изчистя кухнята, преди да тръгна.

— Аз ще почистя — рече Джак и препречи пътя й.

Юнис се обърна и взе чувала с боклука, но той го измъкна от ръцете й.

— И за това ще се погрижа.

— Обещавах ли? — попита тя, като го гледаше с неприкрита подозрителност. — Не искам когато двете дами се върнат, да заварят къщата в безпорядък.

— Обещавам — отговори Джак, изпитвайки съжаление към тази предана дребна женица, която нямаше представа, че господарките й са мъртви.

Той я изпрати и видя, че Джиа слиза по стълбите. Изглеждаше по-спокойна.

— Искам да знам защо е всичко това. Вики е горе. Разкажи ми какво става, докато не е дошла.

Джак се зачуди какво да отговори. Не можеше да ѝ каже истината. Джиа щеше да помисли, че се е побъркал. Започна да импровизира, смесвайки истината с измислицата, като се надяваше, че думите му звучат логично.

— Мисля, че Грейс и Нели са отвлечени.

— Но това е смешно! — възрази Джиа, ала гласът ѝ не прозвуча много убедено.

— Бих искал да е така.

— Но в къщата не е влизано с взлом, нито...

— Не знам как са го направили, но съм сигурен, че връзката е течността, която намерих в банята на Грейс! — Той млькна, за да види реакцията ѝ. — Същата миризма имаше и в портокала, който Вики донесе.

Джиа го хвана за ръката.

— Онзи, който ти изхвърли ли?

Джак кимна.

— И се обзалагам, че ако имахме достатъчно време, щяхме да намерим някаква храна със същата миризма, нещо, което Нели е яла.

— Не мога да се сетя... — Гласът ѝ заглъхна, после се извиси отново. — Бонбоните!

Джиа го поведе към гостната.

— Тук са. Пристигнаха миналата седмица.

Джак се приближи до масичката, на която беше кутията. Взе един бонбон и го разгледа. Нямаше дупчица от игла. Разчупи го, поднесе го към носа си... и долови миризмата. Еликсирът на ракшасите. Протегна ръка към Джиа.

— Помириши го. Не знам дали си спомняш на какво миришеше разхлабителното на Грейс, но е същото.

После я заведе в кухнята, отвори чувала с боклука и извади портокала на Вики.

— Сравни миризмата.

Джиа помириша бонбона, после портокала и погледна Джак. В очите ѝ се четеше страх.

— Каква е тази течност?

— Не знам — излъга той и изхвърли бонбона и портокала.

Отиде в гостната, взе кутията с шоколада и също я изхвърли.

— Но в нея сигурно има нещо! — каза Джиа — настояща както винаги.

За да не види очите му, Джак се наведе и съсредоточено започна да завързва чувала.

— Може да е приспивателно, което дават на хората, за да ги отвлекат по-лесно.

Тя се вторачи в него с озадачено изражение.

— Но това е лудост. Кой би искал да...

— Откъде е взела бонбоните?

— От Англия! От Ричард!

— Бившият ти съпруг?

— Той ги изпрати от Лондон.

Джак разсъждаваше трескаво, докато изнасяше чувала с боклука. Изхвърли го в кофата в уличката покрай къщата.

Ричард Вестфален. Каква роля играеше той в цялата тази история, по дяволите? Но Кузум спомена, че предишната година е бил в Лондон, а Ричард бе изпратил бонбоните оттам. Нещата съвпадаха, но нямаше логика. Каква би могла да бъде връзката между Ричард и Кузум? Не и финансова. Индусът не приличаше на човек, за когото парите означават много.

Джак се обърка съвсем.

— Възможно ли е бившият ти съпруг да стои в дъното на тази история? — попита той, след като се върна в кухнята. — Може би мисли, че ще наследи нещо, ако Грейс и Нели изчезнат.

— Не смятам, че Ричард е способен на такова нещо и някак не го виждам въввлечен в сериозно престъпление. Освен това той няма да спечели нищо от Нели.

— Но той знае ли го?

— Нямам представа. — Джиа се огледа и потрепери. — Хайде да се махаме оттук.

— Веднага, щом се приготвиш.

Тя се качи горе да извика Вики. След малко и двете застанаха в преддверието. В едната си ръка детето държеше малко куфарче, а в другата — пластмасовия грозд.

— Какво има вътре? — попита Джак и го посочи.

Вики го скри зад гърба си.

— Мис Джелирол.

— Как не се досетих.

Поне му говореше.

— Тръгваме ли? — попита Джиа.

Тя се беше преобразила — отначало не искаше да ходи никъде, а сега изгаряше от нетърпение да избяга колкото е възможно по-далеч от тази къща. Джак се зарадва на това.

Взе големия куфар и ги поведе към Сътън Скуеър. Спря такси и каза на шофьора адреса на спортния магазин.

— Искам да се прибера вкъщи — рече Джиа. — Апартаментът ми поне е в твоя квартал.

— Не може — възрази той. — И при мен е невъзможно.

— Тогава къде отиваме?

— В Куинс. Там никой няма да ви намери. Ще постоите няколко дни, докато оправя работата.

— Чувствам се като престъпничка.

Джиа прегърна Вики и я притисна до себе си.

На Джак му се искаше да прегърне и двете и да им каже, че всичко е наред и че ще се погрижи да бъдат в безопасност. Но след случката с портокала не знаеше как ще реагират.

Таксито спря пред магазина на Ейб. Джак изтича вътре и намери приятеля си в обичайната му поза да чете научна фантастика. На вратовръзката и ризата му имаше петна от горчица.

— Ключовете и адресът са на тезгяха — каза Ейб, като го погледна, без да мърда от мястото си. — Надявам се, че няма да цапате. И без това взаимоотношенията ми със Сара са хладни.

Джак взе ключовете и адреса.

— Джиа ще остави апартамента безупречно чист.

— Предполагам, че довечера ще имаш работа.

Джак кимна.

— Много.

— И ще искаш аз да се грижа за двете дами, докато те няма? Не ме моли. Ще го направя.

— Задължен съм ти, Ейб.

— Ще прибавя услугата към списъка — отговори Гросман и махна пренебрежително с ръка.

— Добре.

Джак се качи пак в таксито и каза на шофьора адреса на Сара.

— Мини през тунел „Мидтаун“ — добави той.
— По-добре е по моста.
— През тунела — повтори Джак. — И през парка.
— По другия път е по-бързо.
— Карай по 72-ра улица и се насочи към центъра.
Шофьорът сви рамене.
— Ти плащаш.

Стигнаха до Сентръл Парк Запад и влязоха в парка. Джак се бе обърнал назад и гледаше дали някоя кола не ги следи. Настоя да минат през парка, защото пътят беше тесен и криволичеше покрай дърветата и под надлезите. Всеки, който ги преследваше, щеше да се движи близо до тях от страх да не ги загуби.

Щом стигнаха до Кълъмбъс Съркъл, Джак се убеди, че не ги следят, но не откъсна очи от огледалото за обратно виждане, докато не приближиха Куинс Мидтаун Тънъл.

Влязоха в осветения от флуоресцентни лампи тунел и той се отпусна. Ийст Ривър беше над тях, а Манхатън — зад гърба им. Скоро Джиа и Вики щяха да се скрият в огромния мравуняк от жилищни сгради, наречен Куинс. Между Кузум и набелязаната от него жертва беше целият остров Манхатън. Индусът нямаше да може да ги намери. Загърбил тази тревога, Джак щеше да се съсредоточи върху въпроса как да се справи с откачения Кузум.

Но първо трябваше да изглади взаимоотношенията си с Вики, която седеше от другата страна на майка си и стискаше големия пластмасов грозд. Той се наведе и започна да прави разни гримаси.

Вики се опита да не му обръща внимание, но след малко също започна да се криви и да върти очи.

— Престани, Вики! Ще ти станат бръчки! — рече Джиа.

5.

Вики се зарадва, че Джак се държи както преди. Сутринта я изплаши, като се разкрещя и грабна портокала от ръцете ѝ. Това беше гадно от негова страна. Никога не се беше държал така. Не само че я уплаши, но и я обиди. Глупав Джак. А сега я караше да се смее. Сигурно сутринта е бил в лошо настроение.

Детето намести куфарчето на мис Джелирол на коленете си. В него имаше достатъчно място за куклата и за дрехите ѝ.

Ала Вики бе сложила и още нещо. Не каза на Джак и на майка си, че в къщичката за игра намери два портокала. Джак изхвърли единия, но вторият беше в пластмасовия грозд, скрит между дрехите на куклата. Щеше да го изяде по-късно, без да каже на никого. В края на крайщата, портокалът беше неин. Тя го беше намерила и нямаше да позволи на никой да го изхвърли.

6.

В апартамент 1203 беше горещо и задушно. Мебелите, килимите и тапетите бяха просмукани със застояла миризма на цигарен дим. Прахът по масата се виждаше от вратата.

Джак се приближи до голямата климатична инсталация на прозореца.

— Може да се възползвате от това.

— По-добре отвори прозореца — каза Джиа. — Да се проветри.

Вики подскачаше насам-натам, размахваше куфарчето с формата на грозд и не преставаше да говори.

— Джак, щом ще стоим тук, смятам да почистя — рече Джиа.

— Не. Ще се обадя по телефона и след това ще ти помогна.

Джак набра някакъв номер и се заслуша. После затвори и пак набра. Или даваше „заето“, или никой не отговаряше.

Почти цял следобед чистиха. Джиа изпита удоволствие от дребните задачи — да измие мивката, хладилника и пода в кухнята и да изчисти праха. Съсредоточи се върху работата, за да не мисли за неясната заплаха, надвиснала над Вики и нея.

— Трябва да изляза — каза Джак, след като измиха чиниите.

— Така и предполагам — отговори Джиа, прикривайки безпокойството си.

Знаеше, че едва ли някой може да ги намери в този многолюден жилищен квартал, но не ѝ се искаше да остават сами, особено след онова, което научи за бонбоните и портокала.

— Ще се забавиш ли?

— Не знам. Затова помолих Ейб да стои при вас, докато се върна. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не. Съвсем не.

Ейб едва ли можеше да ги защити от евентуална опасност, но все пак беше хубаво да има някой при тях.

Джак се обърна, облегна се на мивката и се вгледа в очите ѝ. После хвърли един поглед към Вики, която седеше до масата и дъвчеше бисквита, и заговори съвсем тихо.

— Ейб е престъпник. Като мен.

— Джак...

Джиа не искаше да говорят сега за това.

— Е, не е точно като мен. Не е главорез. — Той наблегна на думата и сърцето ѝ се сви. — Само продава незаконно оръжия.

Дебелият, словоохотлив Ейб Гросман — контрабандист на оръжие! Не може да бъде! Но Джак говореше сериозно.

— Беше ли необходимо да ми го казваш?

— Само исках да знаеш истината. Но държа да добавя, че Ейб е най-миролюбивият човек, когото познавам.

На вратата се почука и от коридора се чу глас.

— Аз съм. Ейб.

Джак му отвори. Гросман изглеждаше същият, какъвто го помнеше Джиа — пълен мъж, облечен в бяла риза с къси ръкави, черна вратовръзка и черен панталон.

— Здравей — рече той и подаде ръка на Джиа.

Харесваше ѝ, когато се ръкуваха с нея.

— Приятно ми е, че те виждам отново — добави той.

— Идваш точно за десерта, Ейб — каза Джак и извади бадемовия кейк.

7.

— Жадна съм, мамо.

— От китайската храна е. Пийни още вода.

— Не искам вода. Омръзна ми от нея. Няма ли плодов сок?

— Съжалявам, миличка, но не можах да изляза да напазарувам.

Тук има само вино, а ти не бива да го пиеш. Утре сутринта ще ти купя сок. Обещавам.

— Ох, добре.

Вики се отпусна на стола и скръсти ръце на гърдите си. Пиеше й се плодов сок и не искаше да гледа тъпите новини. Пък и мистър Гросман не млъкваше.

Езикът й пресъхна. Защо нямаше малко сок?

Тогаваше се сети за портокала. Сигурно е много вкусен.

Без да каже нищо, тя стана и се вмъкна в спалнята, където щеше да спи с майка си. Куфарчето с нещата на мис Джелирол беше в гардероба. Вики коленичи в тъмното, отвори го и извади портокала. Кората му беше хладна. Устата й се напълни със слюнка от самото ухание.

Заби палец в кората и започна да я бели. Измъкна едно парченце и го захапа. Устата й се изпълни със сладък и вкусен сок. Налапа остатъка и откъсна още едно парченце, когато долови нещо странно във вкуса. Не беше неприятен, но не беше и хубав. Отхапа от второто парче. Същият вкус.

Изведнъж се уплаши. Ами ако портокалът беше развален? Може би затова сутринта Джак не й позволи да го изяде. Ако й станеше лошо?

Разтревожена, Вики бутна остатъка от портокала под леглото. Щеше да го изхвърли незабелязано в боклука, когато й се предоставеше възможност. После излезе безгрижно от спалнята и отиде в банята да измие ръцете си и да пие вода.

Надяваше се, че няма да я заболи коремът. Майка й щеше ужасно да се ядоса, ако разбере, че е взела портокала. Но най-вече се молеше да не повърне. Това беше най-гадното нещо на света.

Върна се в хола и извърна глава, за да не видят лицето ѝ. Чувстваше се виновна. Погледнеше ли я, майка ѝ веднага щеше да разбере, че нещо не е наред.

8.

Черният нос на товарния кораб се извисяваше застрашително над Джак и сянката му го поглъщаше. Слънцето потъваше в далечината над Ню Джърси, но беше още светло. Уличното движение бучеше отгоре. Ала Джак бе забравил за всичко, освен за кораба пред себе си и за туптенето на сърцето в гърдите си.

Трябваше да се качи. Нямахше друг начин.

Сега трябваше да намери Колабати и да я спаси, а после да се справи с брат й.

Джак се запъти към щирборда и измъкна дебелите работни ръкавици, които бе купил по пътя. Взе и три запалки. Не знаеше за какво биха могли да му послужат, но Колабати беше категорична, че огънят и желязото са единствените оръжия срещу ракшасите.

Все още беше твърде светло, за да се изкатери по същото въже като първия път — то се виждаше от магистралата. Сега трябваше да се качи откъм кърмата. Отправи изпълнен с копнеж поглед към вдигнатия трап. Ако разполагаше с достатъчно време, щеше да се отбие в апартамента си и да вземе пейджъра с променливи честоти, който използваше, за да влиза в гаражите, отварящи се с дистанционно управление. Беше сигурен, че трапът се сваля по същия начин.

Видя едно дебело въже към кърмата и изпробва здравината му. Съзря името на кораба, но не можа да прочете буквите. Залязващото слънце топлеше кожата му. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Но в този кораб...

Джак потисна страха си и започна да се катери по въжето. Прехвърли се над перилата и скочи на палубата. Корабът беше мръсен. Боята беше олющена и на нейно място се бе появила ръжда. Всичко беше очукано, нацърбено и покрито с дебел слой мазнина, мръсотия, сажди и сол.

Джак влезе в надстройката и започна да претърсва каютите. Ракшасите бяха долу, затворени в товарното отделение. Надяваше се, че няма да се натъкне на някой от тях.

Повтаряше си това като молитва. Така се съсредоточаваше върху търсенето, вместо постоянно да поглежда през рамо.

Мина по мостика и тръгна надолу. Колабати не беше в капитанските каюти. Залови се с каютите за екипажа, когато чу някакъв звук. Спря. Отвъд стената женски глас викаше някакво име. Надеждата му нарасна. Промъкна се покрай стената около главната палуба и видя една заключена с катинар желязна врата.

Гласът идваше оттам. Джак си позволи да се усмихне, за да се поздрави. Беше намерил Колабати.

Разгледа вратата. Стоманеният катинар беше пъхнат през тежка скоба, запоена за вратата. Просто, но много ефикасно.

Джак извади инструментите си и се зае с катинара.

9.

Колабати започна да вика Кузум, веднага щом долови стъпки на палубата над каютата и млъкна, когато го чу да отключва вратата. Не беше гладна, нито жадна, а само искаше да види нечие човешко лице. Затворничеството ѝ действаше непоносимо.

Чу, че външната врата се отвори. Към каютата се приближиха стъпки. Един мъж мина през остатъците от вратата. Вторачи се в сарито ѝ и се усмихна.

— Откъде взе тази странна рокля?

— Джак!

Тя се хвърли в обятията му в изблик на радост.

— Ти си жив!

— Изненадана ли си?

Тя се притисна до него, за да се увери, че наистина е при нея.

Джак понечи да каже нещо, но се сепна от силно издрънчаване отдолу.

Колабати се вцепени. *Кузум! О, не!*

— Външната врата!

Джак вече беше в коридора. Тя се приближи до него точно когато той блъсна с рамо стоманената врата. Твърде късно. Тя вече беше залостена.

— Кузум, пусни ни! — извика на бенгалски Колабати. — Не разбираш ли, че е безсмислено?

Никакъв отговор.

Джак се приближи до леглото, хвърли на пода завивките, възглавниците и дюшека и дръпна желязната рамка. Тя се разхлаби с изскърцване. После се зае с болтовете и след порой от приглушени ругатни успя да отвинти единия. Извади желязната пръчка и я огъна.

— Какво ще правиш с това?

— Ще се опитам да намеря път за бягство.

Той удари с двуметровата желязна пръчка по тавана на каютата, но оттам се чу непогрешимия звук на метал. Стените и таванът в коридора също бяха метални.

Подът обаче беше направен от лакирани дъбови дъски, дебели пет сантиметра. Джак заби желязната пръчка между две от тях.

— Ще минем отдолу — задъхан каза той.

Колабати изтръпна.

— Но там са ракшасите.

— Така или иначе ще се срещна с тях. Предпочитам това да стане по мое желание, а не когато Кузум реши.

10.

Изпълнен с решителност, Джак започна да изважда дъските от пода. Скоро ризата и косата му се навлажниха от пот. Той съблече ризата си и продължи да работи.

Отдолу се разнесе задушаваща воня на гнило. Колкото по-голяма ставаше дупката, толкова повече се усилваше миризмата. Скоро отворът беше достатъчно широк, за да се проврат. Джак надникна през него.

Долу цареше мрак. На светлината на една от аварийните лампи той видя няколко тръби, които стигаха до стоманените греди, подпирajući пода. Под тях имаше мостче, водещо до желязна стълба.

Джак се зарадва, но в същия миг съзря долния край на стълбата. Беше готов на всичко друго, но не и да слезе долу.

Хрумна му една идея. Вдигна глава и се обърна към Колабати.

— Огърлицата наистина ли действа?

Тя се сепна и веднага застана нащрек.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли те прави невидима за ракшасите?

— Да, разбира се. Защо питаш?

Джак не можеше да си представи, че такова нещо е възможно, но съзнаваше, че няма друг избор. Той протегна ръка.

— Дай ми огърлицата.

— Не! — извика Колабати, стисна нахита и се дръпна назад.

— Само за няколко минути. Ще се промъкна долу, ще намеря пътя до палубата, ще отключа вратата и после ще се върна да те взема.

Тя поклати глава.

— Не, Джак.

Защо ли упорстваше толкова?

— Хайде. Ти не знаеш как да разбиваш ключалки. Аз съм единственият, който може да намери начин да се измъкнем оттук.

Той стана и направи една крачка към нея, но тя се долепи до стената и изпищя:

— *Не! Не я докосвай!*

Джак се вцепени, объркан от реакцията ѝ. Очите ѝ се бяха разширили от ужас.

— Какво ти става?

— Не мога да я сваля от врата си — по-спокойно отговори Колабати. — Не бива.

— Моля те...

— Не мога, Джак! Не ме моли!

В гласа ѝ отново се прокрадна ужас.

— Добре — съгласи се той, вдигна ръце и отстъпи назад.

Приблужи се до дупката в пода и се замисли. После се сети за нещо друго.

— Огърлицата може да защити и двама ни, нали?

Колабати свъси вежди.

— Какво искаш да... Аха, разбрах. Да, така поне беше в апартамента ти.

— Тогава ще слезем долу заедно — каза той и посочи отвора.

— Джак, много е опасно! Не можеш да бъдеш сигурен, че огърлицата ще те предпази от ракшасите!

Той го съзнаваше, но се опита да не мисли за това. Нямахше друг избор.

— Ще те нося на гръб. Това е единственият ми шанс!

Без да добави нищо повече, тя събу сандалите си, уви сарито около кръста си и седна на пода. Провеси крака в дупката и започна да се спуска.

Той я последва в мрака. Стъпи на мостчето и приклегна.

Намираха се в тесен и тъмен коридор. Подът беше на около два метра под тях. Изведнъж Джак разбра къде са — в същия коридор, който предишната нощ го бе отвел до товарното помещение.

Запълзяха към едва забележимата стълба на стената в края на мостчето.

На половината път Колабати спря. Огледа коридора. Нищо не издаваше присъствието на ракшасите. Ала това не успокои Джак. Чудовищата не бяха далеч.

Вонята се засили. Дланите на Джак се изпотиха и започнаха да се пързаят, когато се залавяше за железните обръчи на мостчето. Колабати стигна до края и го зачака. Докато слизаше, Джак се ориентираше какво е разположението на коридора. Стъпи на пода и

тръгна към затворения люк, през който беше влязъл. Джак направи няколко крачки до люка и натисна дръжката.

Тя не помръдна. Беше заключено.

По дяволите!

Джак се опита да намери друго решение, но не успя. В далечния край на коридора, там, където се излизаше към главния трюм, светеше аварийната лампа. Налагаше се да минат през трюма.

Той вдигна Колабати и я понесе на ръце, като се молеше вълшебната сила на огърлицата да защити и него. На половината път осъзна, че по този начин не може да си служи с ръцете. Пусна Колабати на пода, извади една от запалките и я щракна. После направи знак на индийката да се качи на гърба му. Бяха смешна гледка, но все пак Джак се поуспокои.

Стигна до края на коридора и спря. Вдясно беше трюмът — потъмен от предишната нощ. Но тогава Кузум беше запалил двата фенера.

Имаше и други разлики. Ракшасите вече не бяха скупчени около асансьора. Сега някои клечаха в най-тъмните сенки, други се бяха облегли на стените, а трети се движеха. Въздухът беше пропит от влагата и вонята им. Черните им сенки се извисяваха нагоре и чезнеха в мрака. Лампите хвърляха оскъдна светлина. Движенията на ракшасите бяха бавни и мудни.

Един ракшаса тръгна към тях. Макар че тук беше по-хладно, отколкото в каютата, Джак се обля в пот. Колабати притисна тяло о него. Ракшасът погледна право към Джак, но не издаде признаци, че вижда него или Колабати. После се обърна и се запъти в друга посока.

Огърлицата действаше! Ракшасът не ги видя!

Точно срещу тях, в ъгъла на стената на трюма, Джак видя още един отвор. Сигурно водеше към предния трюм. Оттам постоянно влизаха и излизаха ракшаси.

— Ракшасите не изглеждат добре — прошепна Колабати в ухото му. — И са по-малки, отколкото би трябвало да бъдат.

Трябваше да ги видиш снощи, помисли Джак, като си спомни как Кузум ги бе докарал до лудост.

Изведнъж Колабати впи пръсти в гърлото му и посочи към отвора на трюма.

— Ето там! — прошепна тя. — Онзи е истински ракшаса!

Макар да знаеше, че е невидим за чудовищата, Джак неволно отстъпи назад. Онзи пред тях беше огромен, по-висок и по-черен от останалите и се движеше по-грациозно и с повече решителност.

— Женски е! — рече Колабати. — Сигурно тя е измътила яйцето. Майката ракшаси! Контролираш ли нея, контролираш и цялото гнездо!

Колабати изглеждаше колкото ужасена, толкова и изпълнена със страхопочитание.

Майката обиколи помещението и се върна в коридора, водещ към предния трюм.

Как да се измъкнем оттук, чудеше се Джак.

Погледна към тавана на трюма. Трябваше да се изкачи там, на палубата. Но как?

Взря се в трюма, но не видя стълба. Ала горе, в ъгъла на стената на щирборда, имаше асансьор! Ако можеше да го свали долу...

Но за да направи това, той трябваше да влезе в трюма и да го прекоси.

Мисълта го парализира. Да върви сред онези същества...

— Дръж се! — прошепна той на Колабати и тръгна по коридора към трюма.

Движеше се бавно и изключително предпазливо. Повечето ракшаси приличаха на неясни скални образувания, разпръснати на пода. Джак прескачаше спящите и заобикаляше будните.

Джак бе изминал три четвърти от разстоянието, когато изведнъж от пода се надигна двуметрова черна сянка и тръгна към него. Нямаше накъде да отстъпи. Съществото запълваше коридора. Джак инстинктивно се дръпна назад и залитна. Колабати се вкопчи в него.

Джак се олюля, обърна се и прекрачи един спящ ракшас. Ръката му докосна демона.

Ракшасът срещу тях издаде някакъв звук между ръмжене и съскане, извъртя се, вдигнал нокти, и оголи дългите си зъби. Джак никога не бе виждал нещо да се движи толкова бързо. Стисна челюсти, застана неподвижен и затаи дъх. Съществото, което спеше в краката му, се размърда. Той се замоли да не се събуди. Усети, че Колабати едва се сдържа да не изпищи.

Ракшасът пред тях завъртя глава насам-натам — отначало бдително, сетне по-мудно. След малко се успокои съвсем и отпусна

нокти. Накрая отмина, но не и преди да вторачи продължителен поглед в тяхната посока.

Джак пое дъх. Промъкна се между стената и ракшаса и продължи по безкрайния път към стената на щирборда. Приблужи се до ъгъла и забеляза електрически кабел, водещ нагоре към една малка кутия в стената. Тръгна натам и се усмихна, когато различи трите бутона на кутията.

В плитката шахта под асансьора нямаше ракшаси.

Джак не се поколеба. Протегна ръка и натисна най-долното копче.

Разнесе се силен металически звън — почти оглушителен, защото отекна в мрачния, затворен трюм. Последва пронизително бръмчене. Всички ракшаси мигновено застанаха нащрек и блестящите им жълти очи се вторачиха в спускащата се платформа.

Някакво движение в дъното привлече вниманието на Джак.

Майката вървеше към тях. Останалите ракшаси се затътриха напред и се наредиха в полукръг на по-малко от десет крачки разстояние от мястото, където стояха Джак и Колабати.

Майката си проправи път и мина най-отпред. Всички вдигнаха очи нагоре. Когато платформата стигна на три метра от пода, ракшасите започнаха да скандират нещо.

— Те говорят! — прошепна Колабати. — Но ракшасите не могат да говорят!

— Трябваше да ги видиш снощи — отговори Джак. — Бяха като на политически митинг. Викаха нещо като „Кака-джи“. Беше...

Колабати впи нокти в раменете му и извиси глас. Джак се уплаши да не привлекат вниманието на чудовищата.

— Какво каза?

— „Кака-джи“. Те повтаряха „Кака-джи“! Какво е...

Колабати извика нещо, което прозвуча като дума, но не на английски. И скандирането спря.

Ракшасите я бяха чули.

Джак се вцепени, когато съществата започнаха да се въртят в кръг, търсейки източника на вика. Тялото на Колабати се разтресе, сякаш тя ридаше беззвучно, долепила лице до главата му.

Платформата се приближи до тях и Джак се надигна да се качи. Застана на колене и залитайки се добра до платката с бутоните.

Протегна ръка и натисна копчето.

Асансьорът се разтресе и потегли нагоре. Ракшасите отново приковаха очи в платформата. Джак коленичи и се вторачи в тях.

Когато се издигнаха на около три метра от пода, той пусна Колабати. Без да пророни дума, тя слезе от гърба му и се сви във вътрешния ъгъл на платформата. Щом се отдалечи от него, отдолу се разнесе хор от гневно ръмжене и съскане. Ракшасите вече го виждаха.

Втурнаха се напред като преливна вълна, раздирайки въздуха с дългите си нокти. Джак ги наблюдаваше онемял и потресен от яростта им. Ненадейно три от тях подскочиха нагоре и протегнаха ръце. Първият му импулс беше да се изсмее над безплодните им усилия — платформата вече беше на пет метра над пода. Но когато ракшасите се оттласнаха от пода, Джак ужасен разбра, че ще го стигнат. Претърколи се назад и скочи, когато ноктите им закачиха края на платформата. Явно притежаваха огромна сила.

Ракшасът в средата беше най-нисък. Ноктите му се вкопчиха в ръба на платформата, дъските изпращяха и се разцепиха от тежестта му. Едно парче се отчупи и той падна долу.

Другите два се бяха хванали по-здраво и започнаха да се катерят. Джак отскочи вляво, където един ракшаса подаваше глава над платформата. Видя скърцащите му дълги зъби и муцунеста глава. Догади му се. Ритна го в лицето, но съществото не трепна. Все едно бе ритнал каменна стена.

Тогава се сети за запалките. Нагласи пламъка на максимална сила, щракна ги и поднесе пламъка към очите на демона. Чудовището изсъска гневно и извърна глава. Центърът на тежестта му се измести от рязкото движение и то изгуби равновесие. Ноктите му оставиха дълбоки бразди по дървената платформа. Тя се разцепи и то се сгромоляса долу.

Джак се обърна към третия ракшаса и видя, че той се е подал до кръста и вдига крак да се качи. Хвърли се към него със запалките. Демонът се наведе напред и протегна нокти, като одра дясната ръка на Джак. Беше подценил дължината на ръката и подвижността му. Прониза го болка. Изпусна едната запалка и падна назад, извън обсега на ракшаса.

Демонът се задържа и отново започна да се изтегля на платформата. Джак разсъждаваше трескаво. Ракшасът щеше да се качи

след една-две секунди, преди асансьорът да е стигнал до горе. Джак можеше да се хвърли към Колабати и да се скрие в обятията ѝ, но платформата беше твърде тясна и ракшасът рано или късно щеше да се блъсне в тях.

Потърси нещо, което би могло да му послужи като оръжие. Погледът му се спря на пропановите фенери, които Кузум бе използвал по време на гнусната си церемония с ракшасите. Джак си спомни колко буйни бяха пламъците им.

Ракшасът вече бе стъпил на колене на платформата.

— Включи газта! — извика Джак на Колабати.

Тя го погледна озадачена. Изглеждаше в състояние на шок.

— Газта! Пусни я!

Той ѝ подхвърли втората запалка.

Колабати се сепна и бавно протегна ръка към ръчката на резервоара. Джак искаше да ѝ изкрещи да побърза. Фенерът представляваше кух метален цилиндър, подпрян на четири метални крачета. Джак го сграбчи и го наклони към приближаващия се ракшас. В същия миг чу съскането на пропана, който прииждаше в цилиндъра и започваше да го изпълва. Във въздуха се разнесе миризма на газ.

Ракшасът се бе изправил в цял ръст. Оголил зъби и протегнал ръце, той се готвеше да скочи върху Джак. Сърцето на Джак едва не спря да бие от страх при тази гледка. Третата запалка беше хлъзгава от кръвта по дланта му, но той успя да намери дупката в основата на фенера и го запали.

Газта избухна с оглушителен рев и към ракшаса се стрелна смъртоносен пламък.

Съществуването залитна назад. Главата му лумна. Олюля се, наклони се към края на платформата и падна долу.

— Точно така! — извика Джак и вдигна юмрук, въодушевен и удивен от победата си.

Погледна надолу и видя, че Майката — по-тъмна и по-висока от малките — не откъсва жълтите си очи от него. Омразата в тях го накара да се обърне.

Наоколо се задими и той се закашля. Изведнъж видя, че дървената платформа е почерняла и започва да гори. Бързо протегна ръка към резервоара и изключи газта. Колабати продължаваше да клечи в ъгъла. Изражението ѝ изразяваше недоумение.

Асансьорът спря. Джак поведе Колабати по стълбите, водещи към малкия капак на тавана. Очакваше, че ще е заключен. Всички изходи бяха блокирани. Но капакът се отвори и го лъхна струя свеж въздух. Джак моментално се успокои и подпря глава на ръката си.

Успя!

Вдигна капака и подаде глава навън.

Беше тъмно. Слънцето бе залязло. Звездите и луната светеха на небето. Влажният въздух и обичайната смрад на манхатънското крайбрежие му се сториха като парфюм след вонята на ракшасите.

Огледа палубата. Нищо не помръдваше. Нямаше признаци, че Кузум се е върнал.

Джак погледна Колабати.

— Няма никой. Да вървим да спуснем трапа.

11.

Трапът беше спуснат.

Кузум замръзна на място, като го видя. Не беше зрителна измама. Лунната светлина хвърляше леденосиви отблясъци по алуминиевите стъпала и перила.

Но как? Умът му не го побираше...

Хукна по трапа и се завтече към лоцманската каюта. Катинарът беше там — непокътнат и заключен.

Облегна се на вратата и зачака туптящото си сърце да се успокои. В първия момент помисли, че някой се бе качвал на борда и бе освободил Джак и Колабати.

Потропа на стоманената врата.

— Бати? — Приблужи се до вратата. — Искам да говоря с теб.

Тишина.

— Бати?

Долепи ухо до вратата. Разтревожен, Кузум пъкна ключа в катинара...

Коридорът беше празен. Погледна в каютата. И там нямаше никой. Как е възможно...

И тогава видя дупката в пода. Отначало помисли, че в каютата се е промъкнал ракшаса, но съзря счупената желязна рамка на леглото и се досети какво е станало.

Каква дързост! Американецът беше избягал, проправяйки си път сред ракшасите, и бе взел Колабати със себе си! Кузум се усмихна. Сигурно се бяха свили някъде долу. Огърлицата пазеше Колабати, но Джак вероятно вече беше станал жертва на ракшасите.

После се сети за спуснатия трап. Изруга на родния си език и се втурна към люка на главния трюм. Вдигна капака и надникна долу.

Ракшасите бяха развълнувани. Тъмните им очертания се движеха хаотично. На пет-шест крачки под него беше асансьорът. Кузум забеляза фенера и обгорелите дъски. Скочи на платформата и я включи.

Нещо лежеше на пода на трюма. Когато измина половината разстояние, той видя, че това е мъртъв ракшаса. Обзе го гняв. *Мъртъв!* Остатъкът от главата му представляваше маса от овъглена плът!

С трепереща ръка Кузум натисна копчето за нагоре.

Качи се на палубата и се втурна към лоцманската каюта. На пода забеляза нещо...

Да! Близо до дупката беше захвърлена ризата на Джак. Беше с нея последния път, когато Кузум го видя. Взе я. Още беше влажна от пот.

Устните му бавно се разтегнаха в усмивка, докато държеше потната риза. Майката ракшаси щеше да изпълни тази задача. Вече бе измислил план за нея. Иронията беше възхитителна.

12.

— Трябва да се измия — каза Джак и посочи ранената си ръка, докато влизаха в апартамента му. — Ела в банята с мен.

Колабати го погледна учудена.

— Какво?

— Последвай ме.

Тя се подчини, без да задава повече въпроси.

Джак започна да мие мръсотията и засъхналата кръв, като в същото време я наблюдаваше в огледалото над мивката. Лицето ѝ беше бледо и изнурено на безмилостно ярката светлина в банята. Самият той приличаше на призрак.

— Защо Кузум иска да изпрати ракшасите по дирите на едно момиченце?

Колабати сякаш излезе от унеса. Погледът ѝ се проясни.

— Момиченце?

— На седем години.

Тя прикри с ръка устата си и попита през пръсти:

— Вестфален ли е?

Джак се вцепени и смрази от прозрението, което го осени.

Боже мой, това е връзката! Нели, Грейс и Вики — всички от рода Вестфален!

— Да — отговори той и се обърна към нея. — Последната Вестфален в Америка. Но защо точно те?

Колабати се облегна на стената до мивката и заговори — бавно и внимателно, сякаш премерваше всяка дума.

— Преди около век и четвърт капитан Албърт Вестфален ограбил един храм сред хълмовете в северен Бенгал — храма, за който ти разказах снощи. Убил жреца и жрицата и техните служители и опожарил храма до основи. Скъпоценните камъни, които откраднал, станали източника на богатството на рода Вестфален. Преди да умре, жрицата го проклела, като казала, че родът му ще завърши в кръв и болка в ръцете на ракшасите. Капитанът помислил, че е убил всички в храма, ала грешал. Едно дете избягало от пожара. Големият син бил

смъртно ранен, но преди да умре, накарал малкия си брат да се закълне, че ще изпълни клетвата на майка им. В пещерите под развалините от храма било намерено едно-единствено яйце от женска ракшаси — ти видя черупката му в апартамента на Кузум. Яйцето и клетвата за отмъщение били предавани от поколение на поколение. Превърнали се в семейна традиция. Но никой не ги приемал сериозно — освен Кузум. Трябва да спасиш момиченцето — довърши Колабати, като най-сетне вдигна глава и го погледна в очите.

Джак сложи марля на раната и превърза ръката си.

— Защо Кузум е приел всичко това толкова сериозно?

— Кузум има проблеми...

— Ти мислиш така!

— Не разбираш. На двайсетгодишна възраст той даде обет за брахмачари — клетва за доживотно целомъдрие и всяческо въздържание. Спази я и остана заклет брахмачари в продължение на много години.

Очите ѝ трепнаха и се вторачиха в стената.

— После наруши обета. И до ден-днешен не си е простил за това. Предишната нощ ти разказах за нарастващия брой на последователите му в Индия. Кузум смята, че няма право да бъде техен водач, докато не пречисти кармата си. Всичко, което е направил тук, в Ню Йорк, е било, за да изкупи вината си, задето е нарушил обета.

Джак запокити ролката с пластира към стената. Изведнъж се ядоса.

— И това ли е причината? — извика той. — Кузум е убил Нели, Грейс и кой знае още колко бездомници, само защото е чукал някоя! Я не ме баламосвай!

— Това е истината!

— Има и още нещо!

Колабати още не смееше да го погледне в очите.

— Трябва да се опиташ да разбереш Кузум...

— Не, не го разбирам! Само знам, че се опитва да убие момиченце, което по една случайност обичам много. Кузум наистина има проблем — и това съм аз!

— Той се опитва да пречисти кармата си.

— Не ми говори за карма. Снощи брат ти ми говори достатъчно за нея. Той е откачен!

Колабати се обърна към него. Очите ѝ искряха.

— Не говори така!

— Можеш ли да го отречеш?

— Не! Не говори така за него! Само аз имам правото да го кажа!

Джак разбра това и кимна.

— Добре. Само ще си го мисля.

Тя се обърна и тръгна към вратата на банята, но Джак я спря. Трябваше да се обади на Джиа, за да провери как е Вики, но първо искаше да получи отговор на още един въпрос.

— Какво ти стана в трюма? Защо се разстрои толкова.

Раменете ѝ се отпуснаха, а главата ѝ се наклони на една страна. Сподавени ридания разтърсиха тялото ѝ, после тя затвори очи и се разплака на глас.

Джак се смая. Не допускаше, че някога ще види Колабати обляна в сълзи. Мъката ѝ го трогна. Той я прегърна.

— Разкажи ми всичко. Излей мъката си.

Тя поплака още малко, сгушила лице на гърдите му.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че ракшасите са по-малки и по-бледи, отколкото би трябвало да бъдат? И колко се изненадах, че могат да говорят?

— Да.

— Сега разбирам защо е така. Кузум отново ме излъга. И аз пак му повярвах. Но това вече е много по-лошо от лъжа. И през ум не ми е минавало, че брат ми може да отиде толкова далеч!

— За какво говориш?

— Кузум ме излъга за мъжкото яйце! — В гласа ѝ се прокрадна истерия.

Джак я отдалечи от себе си и я погледна в очите. Лицето ѝ беше измъчено. Прииска му се да я разтърси, но се въздържа.

— Говори смислено!

— На бенгалски *Кака-джи* означава „баща“!

— Е, и?

Колабати се вторачи в него.

— О, боже!

Джак се облегна на мивката. Зави му се свят при мисълта, че Кузум е оплодил Майката ракшаси. Във въображението му изникнаха зловещи сцени от съвкуплението.

— Но как е възможно да е станал баща на онези ракшаси? *Какаджи* сигурно е някаква титла на уважение или нещо подобно.

Колабати поклати бавно и тъжно глава. Изглеждаше изтощена — емоционално и физически.

— Не. Вярно е. Промените в малките са достатъчно доказателство.

— Но как?

— Вероятно когато Майката е била съвсем млада и покорна. Било му е необходимо само едно поколение от нея. После ракшасите са се чифтосвали помежду си и гнездото се е разраснало.

— Не мога да повярвам. Но защо го е направил?

— Кузум... — започна тя, но гласът ѝ постепенно заглъхна. — Кузум понякога мисли, че Кали му говори насън. Вероятно вярва, че тя му е казала да се съвкупи с женската ракшаси. Има много легенди за ракшаси, които се сношават с хора.

— Не говоря за легендите! Тук става дума за действителния живот! Не разбирам много от биология, но знам, че оплождането между различни животински видове е невъзможно!

— Но ракшасите не са по-различни от хората, Джак. Както ти казах снощи, според легендата Древните богове на злото създали ракшасите като зловеща пародия на човечеството. Взели мъж и жена и ги преобразили в ракшаси. Това означава, че някъде много далеч в миналото човекът и ракшаса имат общ генетичен праотец. Трябва да го спреш, Джак! — добави тя и стисна рамото му.

Джак преглътна. Гърлото му пресъхна при спомена за ракшасите в трюма.

Колабати го целуна и каза по-весело:

— Ще отида да се изкъпя. Защо не дойдеш с мен?

— Ти отивай — отговори той, като внимателно се освободи от прегръдката ѝ, без да я поглежда. — Някой трябва да стои на пост. Ще се изкъпя след теб.

Колабати се вгледа изпитателно в него с черните си очи, после се обърна и тръгна към банята. Вратата се затвори след нея и Джак въздъхна дълбоко. Тази вечер не изпитваше желание към нея. Дали заради нощта, прекарана с Джиа? Докато Джиа му отказваше, беше съвсем различно. Но сега...

Приближи се до писалището и извади магнума със заглушителя и патроните със сачмите. Взе и един Смит и Уесън 38-ми калибър и го зареди. После седна и зачака.

13.

Колабати се избърса, уви хавлията около себе си и влезе в хола. Джак седеше на леглото — точно където го искаше да бъде. Обзе я силна страст само като го видя.

В момента ѝ бе необходим мъж, който да легне до нея, да ѝ помогне да се отдаде на чувствеността си и да прогони всички мисли от главата ѝ. От всички мъже, които познаваше, тя се нуждаеше най-много от Джак. Той я бе изтръгнал от лапите на Кузум — нещо, което никой друг не би могъл да направи. Изгаряше от страст по него.

Тя пусна хавлията и се излегна на леглото до Джак.

— Хайде, ела — каза му Колабати, като галеше бедрото му. — Легни при мен. Ще намерим начин да забравим преживяното тази вечер.

— Не можем да го забравим — отговори Джак и се отдръпна от нея. — Не и когато то ни преследва.

— Сигурна съм, че имаме време. Ела.

Толкова го желаше!

Джак протегна ръка към нея. Тя помисли, че това е покана и посегна към него, но ръката му не беше празна.

— Вземи го — каза той и сложи на дланта ѝ нещо студено и тежко.

— Пистолет? — стресна се тя.

— Аз ще се изкъпя, а ти стой нащрек и го използвай, ако се наложи — рече той. — Недей да кроиш планове как да вземеш огърлицата на брат си. Първо стреляй, после си мисли за нея.

Той влезе в банята и пусна водата.

Колабати легна и се покри с чаршафа. Тази нощ желаше силно Джак, но той изглеждаше толкова сдържан и безразличен към голотата ѝ.

Замисли се за Кузум и погледна пистолета. Най-много от всичко Колабати искаше огърлицата му. Вземеше ли я, това означаваше край на заплахата срещу нея. Освен това щеше да я сложи на врата на

единствения мъж, достоен да прекара остатъка от живота си с нея —
Джак.

Тя затвори очи и намести глава на възглавницата.

14.

Джак се насапуниса обилно и застана под душа, за да измие от кожата си вонята от трюма. Магнумът беше увит в една хавлия, сложена на лавицата до душа. Очите му непрекъснато се стрелкаха към вратата.

Избърса се набързо и спря водата.

Влезе в спалнята и видя, че Колабати спи. Извади чисти дрехи и се облече, докато я наблюдаваше. Заспала, тя изглеждаше различна. Чувствеността ѝ бе заменена от трогателна невинност.

Джак мразеше да чака противникът да направи следващия ход. Това го поставяше в отбранителна позиция, а така губеше инициативата.

Грабна телефонната слушалка и набра номера. След първото иззвъняване се обади Ейб.

— Аз съм. Джак. Събудих ли те?

— Не, разбира се. Всяка нощ седя до телефона и чакам да ми се обадиш. Защо сега да е различно?

Джак не разбра дали приятелят му се шегува, или не. Понякога не му беше ясно.

— Всичко наред ли е при вас?

— Щях ли да разговарям толкова спокойно с теб, ако не беше?

— Добре ли е Вики?

— Разбира се.

— Трябва ми малко снаряжение — запалителни бомби с часовникови механизми и запалителни патрони.

Ейб веднага възприе делови тон.

— Нямам в склада, но мога да намеря. За кога ти трябва?

— За тази нощ.

Ейб подсвирна.

— Трудна работа. Важно ли е?

— Много.

— Трябва да се обадя тук-там. Но по това време...

— Ще ти платя колкото искаш.

— Добре, но ще трябва да изляза.

На Джак не му хареса, че Джиа и Вики ще останат сами, но Кузум не можеше да ги намери и те нямаха нужда от пазач.

— Добре. С микробуса ли си?

— Да.

— Тогава развърти телефоните, вземи нещата и ще се срещнем пред магазина. Обади ми се, когато стигнеш там.

Джак затвори и се облегна. В хола беше уютно и тъмно. От кухнята идваше съвсем слаба светлина. Почувства, че мускулите му се отпускат. Беше уморен. Последните няколко дни бяха изтощителни. Откога не се бе напивал? От събота? А сега беше сряда.

Джак затвори очи. Помъчи се да ги отвори, но се отказа. Ейб щеше да му се обади, когато всичко беше готово. Ейб щеше да се справи. Той щеше да намери всичко, дори по това време. Джак имаше време да подремне.

Последното, което си спомни, преди да заспи, бяха изпълнените с омраза очи на Майката ракшаси, докато го наблюдаваше от дъното на трюма.

15.

Кузум обиколи с взетия под наем жълт микробус Сътън Скуеър и спря в единия край. Взе камшика, слезе и застана до вратата, оглеждайки площада и улиците. Всичко беше тихо, но кой знае докога. Не биваше да се бави много тук. Микробусът можеше да привлече вниманието на някой съсед.

Това би трябвало да бъде извършено от Майката, но тя не можеше да бъде едновременно на две места. Кузум ѝ бе дал потната риза на Джак, за да проследи жертвата си по миризмата. Само преди няколко минути я бе оставил пред апартамента му.

Усмихна се. Много му се искаше да бъде там, за да види изражението на Джак, когато Майката се изправеше срещу него! Отначало Джак нямаше да я познае — Кузум се беше погрижил за това. Но сърцето му щеше да спре, когато видеше изненадата, която му бе приготвил. И ако шокът не пръснеше сърцето му, Майката щеше да го направи. Подходяща и достойна смърт за един човек, който бе станал твърде тежко бreme.

Кузум насочи мислите си към Сътън Скуеър. Последната Вестфален спеше на няколко метра от мястото, където бе паркирал. Махна огърлицата, сложи я на предната седалка и се приближи до задните врати. Отвори ги и оттам изскочи един малък ракшаса. Кузум размаха камшика, но не удари с него — шумът щеше да бъде много силен.

Ракшасът беше първата рожба на Майката — най-неумолимият и най-опитният от малките. На долната устна имаше белези от раните, получени в някоя от многобройните битки с братята му. Беше ходил на лов с Майката в Лондон и тук, в Ню Йорк. Кузум можеше да го пусне на свобода, да му се довери да проследи Миризмата, но тази нощ не искаше да рискува. Не биваше да допуска грешки.

Ракшасът погледна Кузум, сетне отмести очи към реката. Кузум посочи с камшика към къщата, където спеше малката Вестфален.

— Там! — рече на бенгалски той. — Там!

Съществото тръгна към къщата с видимо нежелание. Влезе в двора от западната страна, вероятно възнамерявайки да изкачи тъмната стена и да измъкне детето от леглото. Кузум се нареди да отиде до предната част на микробуса и да вземе огърлицата си, когато чу някакъв шум от къщата. Разтревожен, той изтича до страничната уличка, като ругаеше под носа си през цялото време. Малките ракшаси бяха толкова непохватни! Можеше да разчита единствено на Майката.

Ракшасът ровеше в боклукчийската кофа. Беше разкъсал някакъв черен найлонов чувал и изваждаше нещо оттам. Кузум се вбеси. Не трябваше да се доверява на малкото. То ровеше из боклука, вместо да проследява Миризмата. Кузум вдигна камшика, готов да го удари...

Ракшасът му подаде нещо — половин портокал. Кузум го грабна от ръката му и го поднесе към носа си. Това беше единият от двата портокала, в които бе инжектирал еликсира. Ракшасът намери и другата половина.

Кузум ги долепи. Съвпаднаха точно. Малкият ракшаса извади шепа шоколадови бонбони.

Разярен, Кузум запрати двете половини на портокала към стената. *Джак!* Само той беше способен на това! Да бъде проклет!

Изведнъж му хрумна нещо.

Не!

Неконтролируеми вибрации разтърсиха тялото му. Обзе го не гняв, че Джак го е изпреварил, а страх — толкова силен и всепоглъщащ, че го завладя напълно.

Джак беше скрил последната Вестфален, а в същия миг Майката ракшаси отнемаше живота му! Единственият човек, който можеше да му каже къде е детето, умираше! Как щеше да намери момиченцето в този осем милионен град? Никога нямаше да изпълни клетвата си! И то само заради Джак!

Дано да се прероди като чакал!

Отвори задните врати на микробуса, но ракшасът не пожела да влезе. Не откъсваше очи от Ийст Ривър. Правеше няколко крачки към реката, после се връщаше.

— Влизай вътре! — заповяда Кузум.

Беше в лошо настроение и нямаше търпение за прищевките на ракшаса. Малкото обикновено изгаряше от желание да му доставя

удоволствие, но тази нощ се държеше така, сякаш бе надушило Миризмата и искаше да ловува.

И тогава Кузум се сети. Беше инжектирал еликсир в два портокала. А ракшасът намери само един. Дали детето не беше изяло другия?

По всяка вероятност. Настроението му се повиши.

Джак сигурно бе изпратил момиченцето далеч от Манхатън. Някъде отвъд реката беше Куинс. Нямаше значение колко хора живеят там — ако детето бе изяло дори едно парченце от портокала, ракшасът щеше да го намери.

Може би не всичко беше загубено!

Кузум посочи към реката с камшика. Малкото прескочи предпазната стена в края на улицата и тръгна по хлътналото площадче. Прехвърли се през железните перила и навлезе в Ийст Ривър.

Кузум стоеше и го гледаше как плува в мрака. Отчаянието го напускаше с всяка измината секунда. Този ракшаса беше опитен ловец и изглежда знаеше къде отива.

Може би имаше надежда да отплават тази нощ.

Кузум се обърна и се качи в микробуса. Да, вече беше взел решение. Младият ракшаса щеше да донесе момиченцето Вестфален. Корабът трябваше да бъде готов за отплаване. Щеше дори да го закара в нюйоркското пристанище. Кузум не се страхуваше, че ще изгуби Майката и малкото, което току-що скочи в реката. Ракшасите имаха непогрешим домашен инстинкт, който ги довеждаше до гнездото, независимо къде се намираше то.

Добре че инжектира два портокала, а не само един. Кузум си сложи огърлицата и осъзна, че Кали има пръст в тази работа.

Отчаянието и съмненията му се стопиха в предусещането за победа. Богинята беше на негова страна и го насочваше! Той щеше да успее!

В края на краищата, Джак Майстора нямаше да се смее последен.

16.

Джак се стресна и се събуди. След миг осъзна, че не е в леглото си, а седи на креслото в хола. Ръката му автоматично се плъзна към магнума. Чу се изщракване, когато запъна ударника.

Ослуша се. Нещо го беше събудило. Но какво? Оскъдната светлина от кухнята беше достатъчна, за да види, че в хола няма никой друг.

Джак стана и провери в стаята с телевизора, после надникна в спалнята. Колабати спеше. Всичко беше спокойно.

Някакъв шум го накара да се обърне рязко. Дойде отвън — изскърцване на дъска. Джак се приближи до вратата и долепи ухо. Тишина. Изведнъж долови миризма — не вонята на ракшасите, а противен сладникав мирис като на парфюм от гардении, какъвто си слагаха възрастните дами.

С разтуптяно сърце Джак отключи вратата и мигновено зае поза за стрелба — разкрачи крака, стисна револвера с две ръце и ги протегна напред.

Светлината в коридора беше малко по-силна. Ако някой се опиташе да влезе в апартамента му, силуетът му щеше да се очертае на входа. Нищо не помръдваше. Виждаха се само перилата на стълбището. Уханието на гардении проникна в стаята като повей от избуяла парникова растителност — сладък мирис на нектар и цветя, но и с лек нюанс на гнило.

Без да отпуска ръце, Джак застана на прага и огледа всяко ъгълче на коридора. Нямахше никой.

Изскочи на площадката, като се завъртя във въздуха и се приземи с гръб към перилата. Погледна надясно, после наляво. Нищо.

Обърна се надясно, долепи гръб до стената и стрелна очи нагоре, към стълбището за четвъртия етаж.

Сетне се обърна наляво...

Не! Някой стоеше на тъмната площадка. Джак насочи револвера и когато се вгледа, видя една жена, облечена в дълга рокля, с дълги

коси и широкопола шапка. Беше се превила на две и изглеждаше потисната. Шапката и косите закриваха лицето ѝ.

Пулсът му започна да се успокоява, но Джак не свали пистолета. Какво правеше тази жена там, по дяволите? И цяло шише парфюм ли бе изляла върху себе си?

— Какво има, мадам? — попита той.

Тя смени позата си и се обърна към него. В същия миг Джак осъзна, че тя е адски едра за жена. И тогава всичко му стана ясно. Това беше приумица на Кузум — Джак се бе преоблякъл като възрастна жена, когато работеше за него, а сега... Не беше необходимо да се вглежда в злобните жълти очи, за да разбере, че говори на Майката ракшаси.

— Мамка му!

С едно-единствено бързо и плавно движение, придружено от яростно съскане, Майката ракшаси се изправи в цял ръст и се понесе към него. Дългите стърчащи зъби блестяха, ноктите ѝ бяха протегнати, а очите ѝ светеха победоносно.

Езикът му залепна за небцето, но той остана на мястото си. С методично хладнокръвие, което удиви дори самия него, Джак изстреля първата серия куршуми в горния ляв ъгъл на гърдите ѝ. Тялото на Майката се разтърси. Джак си представи как оловните сачми се разпадат на безброй парченца, разпръсват се във всички посоки и разкъсват вътрешностите ѝ. Ала инерцията я носеше напред. Джак не беше сигурен къде е сърцето ѝ, затова изстреля още три серии около петното черна кръв, което се появи на гърдите ѝ.

Майката се вцепени и залитна. После се олюля и спря на няколко крачки от него. Джак я наблюдаваше удивен. Самият факт, че съществува още се държеше на краката си, беше доказателство за невероятната му жизненост. Патроните със сачми спираха всеки. Една серия беше достатъчна, за да повали налитащ бик. А в тялото на Майката имаше четири.

Джак спусна ударника и започна да се колебае. Искаше да сложи край на всичко това, но обичаше да запазва по един куршум — празното оръжие беше непотребно. Прицели се внимателно и изстреля последната серия в гърдите на Майката.

Тя разпери ръце и политна назад към колоната на стълбището и я разцепи с тежестта си. Шапката и перуката паднаха от главата ѝ, но тя

не се строполи на земята. Обърна се настрана и увисна на перилата. Джак я зачака да се свлече долу.

Ала Майката не падна. Пое няколко пъти дълбоко въздух, после се изправи и го погледна в очите. Той стоеше като закован за пода и я наблюдаваше. Това беше невъзможно! Тя трябваше да бъде мъртва! Джак видя дупките в гърдите ѝ и черната кръв! Вътрешностите ѝ бяха станали на пихтия!

Майката изсъска силно и провлачено ѝ се хвърли към него. Джак се дръпна по-скоро от чист рефлекс, отколкото от съзнателно усилие. Накъде да бяга? Не искаше да влиза в апартамента си, защото там щеше да бъде като в капан, а пътят му към улицата беше блокиран. Единственият изход беше покривът.

Джак вече препускаше нагоре по стълбите, когато взе решение. Револверът не му вършеше работа. Спомни си думите на Колабати — огън и желязо. Без да намалява ход, той се наведе и остави магнума на едно от стъпалата, като погледна през рамо. Майката беше на подолната площадка и се носеше по стълбите. Остатъците от роклята висяха по врата и ръцете ѝ. Контрастът между плавните ѝ безшумни движения и топуркането на Джак беше изнервящ.

До покрива оставаха още два етажа. Джак напрегна сили докрай и успя да увеличи разстоянието между себе си и Майката. Но само за малко. Тя бързо набираше сили. Когато Джак стигна последното стъпало, тя беше съвсем близо до него.

Той не си направи труда да отключва секретната брава. Това щеше да му отнеме ценни секунди. Блъсна вратата с рамо, мина през нея и излезе на покрива.

Джак бе решил как да действа. Сниши се до комините, прекоси по диагонал откритото пространство до края на покрива и се обърна да чака, убеден, че Майката ще го забележи лесно. Не искаше ракшасът да губи твърде много от инерцията си.

Тя се появи само след секунда. Видя го веднага и се втурна към него, готова да го убие. Но пилонът за знамето на Нийл Анархиста препречи пътя ѝ. Майката се блъсна в него. Пилонът се разтресе, олюля се и се сгромоляса на земята. Тя се приближи до генератора и го прескочи!

Между Джак и демона вече нямаше прегради. Майката приклекна и се хвърли към него. Изпотен и разтреперан, Джак не

откъсваше очи от дългите нокти, които се протягаха към гърлото му, готови да го разкъсат на парчета. Беше сигурен, че има по-лоши начини да умре, но в момента не можеше да измисли такъв. Замисли се как да оцелее.

Беше допрял свивките на коленете си до ниския, широк трийсет сантиметра парапет, който опасваше покрива. Когато Майката се хвърли към него, Джак увисна на парапета. Бетонът се впи в кожата на краката му, но той не обърна внимание на болката. Трябваше да се съсредоточи върху онова, което щеше да направи.

Черната сянка на Майката прелетя последните метри, които ги разделяха. Джак не помръдна. Напрегна цялата си воля да не променя позата си. Имаше чувството, че ще се задуши. Инстинктът му крещеше да бяга. Ала той трябваше да остане на мястото си до последния миг. Раздвижеше ли се твърде рано, поемаше смъртоносен риск.

Изчака, докато протегнатите нокти стигнаха на метър и половина от него, после се наведе назад и пусна краката си от парапета. В същото време се хвана за ръба, с надеждата да се задържи.

Предната част на тялото му се стовари върху тухлената стена. В същия миг Джак усети яростно свистене над себе си. Ноктите на Майката ракшаси намериха празно пространство вместо плътта му и инерцията я понесе над парапета. С крайчеца на окото си Джак видя как огромната ѝ сянка прелита над него, размахвайки лудешки ръце и крака. Сетне почувства удар в лявото си рамо и изгаряща, разкъсваща болка, която го накара да извика.

Пусна лявата си ръка и увисна само на дясната. Стенейки от болка, той се опита отново да се хване за парапета. Хвърли мигновен поглед към падащото тяло на Майката. Тя се стовари върху настилка на уличката.

Борейки се с болката в рамото, той промъкна лявата си ръка към парапета, хвана се здраво и бавно се издърпа на покрива.

Надигна се едва-едва и седна разкрячен на парапета. Погледна за сетен път към уличката, като се чудеше дали ще види Майката. Навсякъде беше тъмно. Преметна другия си крак на покрива и застина...

Долу нещо се движеше. Едно по-тъмно петно мърдаше в мрака на уличката.

Джак затаи дъх. Дали някой бе чул удара от падането на Майката и бе излязъл да види какво става? Надяваше се да е така.

Нещо започна да се катери по стената... Чу се стържене... от нокти, дращеци по тухлите.

Майката ракшаси се връщаше!

Джак изстена от недоумение и почуда, стъпи на покрива и залитайки се отдалечи от парапета. Какво да прави? Нямахше смисъл да бяга — Майката щеше да го настигне.

Огън и желязо... Огън и желязо... Думите изплуваха в паметта му, докато напразно търсеше нещо, с което да се отбранява. На покрива нямаше нищо желязно. Всичко беше от алуминий, калай, пластмаса и дърво. Ако можеше да намери лост или парче ръждясал железен парапет, Джак щеше да удари Майката, когато покажеше глава горе на покрива.

Ала единственото, което бегло напомняше на оръжие, беше счупеният пилон за знамето. Но той не беше железен... и все пак имаше заострен край, който можеше да послужи за копие. Джак го хвана и го вдигна. Движението му причини силна болка в гърба. Пилонът беше тежък, грапав и неудобен, но Джак разполагаше само с него.

Остави го на земята и се приближи към парапета. Майката беше на не повече от дванайсет стъпки под него.

Не е справедливо, помисли Джак, докато тичаше обратно към пилона. Уби я два пъти в продължение на десет минути, самият той беше ранен и кървеше, а тя се катереше по тухлената стена, сякаш не ѝ се беше случило нищо.

Стенещ от болка, Джак вдигна хоризонтално пилона, насочи заострения му край към мястото, където очакваше да се появи Майката и хукна напред. Лявата му ръка започна да губи сили. Той стисна зъби и продължи да тича.

Трябваше да я уцели в гърлото...

Знаеше, че правилното разчитане на времето е от съдбоносно значение.

Ръката с трите пръста се плъзна по парапета, а после се появи и другата. Джак стисна пилона и го насочи към пространството между двете ръце на женската ракшаси.

— Хайде! — изкрещя той. — Ела!

Гласът му прозвуча истерично, но това не го обезпокои. Най-важното в момента беше да прониже Майката...

Главата ѝ се показа и демонът започна да се прехвърля над парапета. Движеше се твърде бързо! Джак едва удържаше пилоната. Не можеше да го вдигне достатъчно високо. Щеше да изпусне целта!

С вик на ярост и отчаяние той напрегна всеки мускул в тялото си и събра последни сили, за да хвърли пилоната. Ала острието не достигна до гърлото на Майката, а се заби в гърдите ѝ с такава сила, че едва не изкълчи рамото на Джак. Но той не се отказа. Присви очи и натисна пилоната в тялото на ракшаси. Усети миг на съпротива, после пилонът се изплъзна от ръцете му и Джак падна на колене.

Когато вдигна глава, очите му бяха на равнището на парапета. Сърцето му едва не спря да бие, щом видя, че Майката е още там...

Не... Тя беше от другата страна. Но това беше невъзможно! Тя висеше във въздуха! Джак се изправи и всичко му стана ясно.

Пилонът бе пронизал Майката в гърдите. Острият му край беше излязъл през гърба ѝ и се бе подпрял на парапета на отсрещната сграда.

Най-после се справи с нея!

Ала Майката ракшаси не беше мъртва. Тя се въртеше, съскаше и размахваше нокти в безсилен гняв срещу Джак, който стоеше само на шест крачки от нея. Не можеше да го стигне. След облекчението и страхопочитанието, които изпита, първият му импулс беше да бутне близкия край на пилоната и да я пусне отново на земята, но се спря. Можеше да я остави там, докато решише какво да направи с нея. А през това време тя нямаше да представлява опасност за никого.

В същия миг тя пак започна да се придвижва към него.

Джак направи една бърза и колеблива крачка и едва не падна. Майката идваше към него! Челюстите му увиснаха, докато я наблюдаваше как протяга ръце и стиска пилоната, как после се изтласква напред и се промъква все по-близо до него.

Едва не полудя. Обиколи покрива, събра камъчета, разни отпадъци и алуминиеви консерви и ги запокити срещу ракшаси. Сетне се приближи до резервния генератор, взе една от металните туби с дизелово гориво и понечи да я хвърли върху Майката...

... И спря!

Дизелово гориво. *Огън!* Най-после бе намерил оръжие — при това още не беше твърде късно! Майката се приближаваше до парапета. Джак се опита да отвърти металната капачка на тубата, но тя не помръдна — беше ръждясала. В изблик на отчаяние той удари капачката върху генератора и отново опита да я развинти. Болка прониза дланта му, но той продължи да натиска. Накрая успя да я развърти и благодари на електрическата компания за спирането на тока през лятото на 77-ма, защото иначе обитателите на жилищния блок нямаше да купят аварияен генератор и сега Джак щеше да бъде съвсем незащитен.

По превръзката на ръката му закапа дизелово гориво. Джак не се поколеба. Застана до парапета и изля съдържанието на тубата върху бавно напредващия към него ракшаси. Майката изсъска злобно и замахна към Джак, но не можа да го стигне. Въздухът се изпълни с мирис на дизелово гориво. Демонът се изтласка още по-напред и Джак трябваше да скочи отново на покрива, за да избегне ноктите ѝ.

Той избърса ръце в ризата и бръкна в джоба си да извади запалката. Преживя миг на паника, когато му се стори, че джобът му е празен, но после я намери. Щракна я и пламъкът се извиси нагоре. Джак се усмихна. За пръв път помисли, че може би ще изкара до сутринта.

Протегна запалката към чудовището, но Майката видя пламъка и раздра въздуха с нокти. Джак усети повея, когато те минаха само на няколко сантиметра от лицето му. Не трябваше да се приближава до нея! Ами ако не можеше да запали дизеловото гориво? Не биваше да хвърля запалката и да чака огнената експлозия. Дизеловото гориво се запалваше трудно.

После забеляза, че пилонът е мокър от горивото. Приклепна до парапета и протегна ръка към края му. Майката размахваше нокти на милиметри от косата му, но той не се дръпна и отчаяно доближаваше запалката до пилоната. Отначало не стана нищо.

Сетне изведнъж горивото се запали. Джак гледаше унесен как пушливият жълт пламък — една от най-красивите гледки, които бе виждал — лумва, разпространява се по пилоната и върви към Майката. Демонът се опита да се дръпне, но в следващия миг се запали. Пламъците обхванаха гърдите и после цялото ѝ тяло. Погълнаха я за секунди.

Премалял от облекчение, Джак наблюдаваше ужасен и потресен как движенията на Майката постепенно стават конвулсивни, обезумели и лудешки. Тя изчезваше сред пламъците и черния пушек, които се извисяваха към небето. Чу се ридание. Тя ли беше? Не... Собственият му глас. Наистина ли всичко свърши?

Не изпитваше съжаление към Майката ракшаси. Тя беше най-смъртоносната машина, която можеше да си представи. И щеше да продължи да убива...

От огненото кълбо се разнесе сподавено стенание. Стори му се, че чу думата „Кака-джи“!

Твоят *Кака-джи* ще те последва, помисли Джак.

После Майката спря да се движи. Горящото ѝ тяло увисна. Пилонът изпраця и се счупи. Въртейки се, ракшасът падна на улицата, като оставяше след себе си диря от пушек и огън. Този път остана да лежи на земята. Джак я гледа дълго.

Майката продължаваше да гори. И не помръдваше. Той я наблюдава дотогава, докато се увери, че тя никога вече няма да се раздвижи.

17.

Джак заключи вратата на апартамента си и се отпусна на пода до нея, наслаждавайки се на хладния въздух от климатичната инсталация. Беше слязъл от покрива препъвайки се, в състояние на унес. Но не забрави да вземе револвера си. Нямаше никакви сили. Всяка клетка в тялото му крещеше от болка и изтощение. Нуждаеше се от почивка и вероятно от лекар заради раната на гърба. Но нямаше време за нито едно от двете. Тази нощ трябваше да се справи и с Кузум.

Стана и надникна в спалнята. Колабати продължаваше да спи. После се приближи до телефона. Не знаеше дали Ейб се бе обаждал. Едва ли. Продължителният звън би събудил Колабати. Джак набра номера на спортния магазин. След три извънявания чу едно предпазливо: „Да?“.

— Аз съм, Ейб.

— Кой друг може да бъде в този час?

— Намери ли всичко?

— Тъкмо влизам. Не можах да намеря всичко. Взех дванайсет запалителни бомби с часовникови механизми, но утре по обяд ще ми докарат запалителните патрони. Това устройва ли те?

— Не — отговори разочарован Джак. Трябваше да действа незабавно.

— Но имам нещо друго, което можеш да използваш вместо тях.

— Какво?

— Ела и ще видиш.

— Ще бъда при теб след няколко минути.

Джак затвори и внимателно съблече скъсаната и напоена с кръв риза. Болката в гърба се превърна в притъпено пулсиране. Изтръпна, като видя кръвните съсиреци, полепнали по плата. Беше загубил повече кръв, отколкото предполагаше.

Взе една хавлия от банята и я притисна до раната. Пареше, но болката беше поносима. След половин минута погледна хавлията. Кървенето беше намаляло.

Джак знаеше, че трябва да се изкъпе и да превърже раната, но се страхуваше, че отново ще започне да кърви. Устоя на изкушението да зърне гърба си в огледалото — можеше да го заболи повече, ако видеше как изглежда. Взе остатъка от бинта и омота гърдите и лявото си рамо.

После се върна в спалнята да вземе чиста риза. И за още нещо. Коленичи до леглото, откопча огърлицата на Колабати и я свали от шията ѝ. Индийката се размърда, изстена тихо, сетне се успокои. Джак излезе на пръсти и затвори вратата след себе си.

Влезе в хола и сложи огърлицата на врата си. Изпита неприятно дразнещо усещане, което се разпространи от главата до петите му. Не му се искаше да я носи, нито да я измъква без разрешението на Колабати, но на кораба тя бе отказала да я махне, а ако искаше да се върне там, Джак трябваше да вземе всички предпазни мерки.

Облече чистата риза и набра номера на Сара. Известно време нямаше да поддържа връзка с Джиа и щеше да бъде по-спокоен, ако се увереше, че в Куинс всичко е наред.

След пет-шест извънпявания Джиа вдигна слушалката. Гласът ѝ беше предпазлив.

— Ало?

Джак замълча. След онова, което преживя през изминалите няколко часа, най-голямото му желание беше да зареже всичко, да отскочи до Куинс и да прекара остатъка от нощта в обятията на Джиа.

— Извинявай, че те събудих — рече той. — Ще изляза за няколко часа и исках да се уверя, че сте добре.

— Всичко е наред — отговори тя с дрезгав глас.

— Вики?

— Спи. Току-що прочетох бележката на Ейб, в която пише, че трябва да излезе. Какво става?

— Шантава работа.

— Това не е отговор, Джак. Цялата тази история ме плаши.

— Знам. Засега само мога да ти кажа, че всичко е свързано с фамилията Вестфален.

Не искаше да ѝ казва повече.

Прекъсна линията, задържа пръста си на бутона за няколко секунди, после провери дали телефонът дава свободно и пъкна слушалката под възглавницата на креслото. Така никой нямаше да се

обади и да събуди Колабати. Ако му провървеше, щеше да се погрижи за Кузум, после щеше да се върне тук и да ѝ сложи огърлицата.

Джак взе пейджъра с променливи честоти и забърза по улицата. Смяташе да отиде направо в спортния магазин на Ейб. Но докато вървеше по уличката покрай блока, се спря. Нямаше време за губене, но не можеше да устои на изкушението да види какво е станало с Майката ракшаси. Обзе го паника, когато не видя трупа ѝ. После съзря димяща купчина пепел. Майката бе изгоряла. От нея бяха останали само зъби и нокти. Джак взе няколко от тях и ги пъкна в джоба си. Един ден можеше да поиска да се увери, че наистина се е справил с нещо, наречено ракшаса.

18.

Вики се стресна и се надигна.

— Мамо? — тихо извика тя.

Разтрепери се от страх. Беше сама. А в спалнята се разнасяше ужасно противна воня. Детето погледна към прозореца. Отвън имаше... нещо. То я бе събудило.

Една ръка — или по-скоро някакво подобие на ръка — се плъзна по перваза. После още една. Показа се тъмна сянка на глава и две блестящи жълти очи, които я накараха да се вцепени от безмълвен ужас. Нещото запълзя към нея и се понесе из стаята като змия.

Вики отвори уста да изкрещи, но нещо влажно, твърдо и смърдящо се притисна до лицето ѝ. Никога не беше виждала такава ръка. Имаше само три огромни пръста. Стана ѝ лошо от вонята на долепената до устата ѝ длан.

Докато се мъчеше да се отскубне, тя съзря отблизо онова, което я държеше — гладко лице с муцуна, дълги зъби, стърчащи над обезобразена долна устна и блестящи жълти очи. Всичките ѝ страхове, кошмари и ужаси се сляха в един.

Вики не беше на себе си от паника. По лицето ѝ потекоха сълзи от страх и погнуса. Трябваше да се измъкне някак! Започна да ритя, да се мята и да дере с нокти, но не постигна нищо. Демонът я вдигна като играчка и я изнесе през прозореца.

На дванайсет етажа височина! Мамо! Щяха да паднат!

Но, използвайки краката и свободната си ръка, чудовището започна да слиза по стената като паяк. После хукна по земята — през паркове, улички и булеварди. Вики се беше вкопчила толкова здраво в него, че не можеше да изпищи — всъщност едва дишаше.

— Моля те, не ми причинявай болка! — прошепна тя. — Моля те!

Не знаеше къде се намират, нито къде отиват. Разсъдъкът ѝ бе замъглен от ужаса, който я бе завладял. Но скоро чу звуци на плискаща се вода и ѝ замириса на река. Чудовището скочи и водата ги погълна. Вики не можеше да плува!

Тя изпищя, когато се гмурнаха под вълните. Нагълта мръсна блудкава вода, сетне показа глава над повърхността, като се задушаваше и повръщаше. В гърлото ѝ бе заседнало нещо, което не ѝ позволяваше да диша. Накрая, когато помисли, че ще умре, в белите ѝ дробове нахлу струя въздух.

Отвори очи. Чудовището я бе метнало на гръб и пореше водата. Вики се вкопчи в хлъзгавите му рамене. Розовата нощничка бе залепнала по настръхналата ѝ кожа, а косите ѝ висяха в очите. Беше ѝ студено и се чувстваше адски нещастна. Искаше ѝ се да скочи и да избяга от чудовището, но знаеше, че ще потъне във водата и никога вече няма да се покаже отгоре.

Но защо ѝ се случваше всичко това? Беше послушна. Защо я искаше това чудовище?

Може би беше добро, като в някои от приказките. И нямаше да ѝ стори нищо лошо. Вероятно я водеше някъде да ѝ покаже нещо.

Вики се огледа и вдясно разпозна очертанията на Манхатън. Но там имаше и още нещо. Постепенно си спомни, че това е Рузвелт Айлънд, който се виждаше от брега на реката в края на улицата, където живееха леля Нели и леля Грейс.

Дали щяха да плуват до острова и после да се върнат в Манхатън? Дали чудовището щеше да я върне в къщата на лелите ѝ?

Не. Подминаха острова, но чудовището не се насочи обратно към Манхатън. Продължи да плува надолу по реката. Вики започна да трепери и се разплака.

19.

Джиа задряма, после се стресна и се събуди. Изключи телевизора и тръгна към спалнята.

Страхът прониза гърдите ѝ като с нож веднага, щом отвори вратата. В стаята се носеше миризма на гнило. Сега я позна — същата смрад като в спалнята на Нели в нощта на изчезването ѝ. Очите ѝ се стрелнаха към леглото и сърцето ѝ спря, когато видя, че то е празно.

— Вики! — простена тя.

Изтича до гардероба, коленичи и започна да опипва пода. Отдолу беше само куфарчето на мис Джелирол. После надникна под леглото. Вики я нямаше.

Ала имаше нещо друго — някакво парченце. Джиа протегна ръка и го взе. Догади ѝ се, когато разпозна миризмата на наскоро обелен и отчасти изяден портокал.

Спомни си думите на Джак: „Искаш ли и Вики да свърши като Грейс и Нели? Да изчезне безследно?“. Той ѝ бе казал, че в портокала има нещо и затова го изхвърли. Тогава откъде Вики бе намерила този портокал?

В къщичката за игра сигурно е имало два портокала!

Това е кошмар! Не може да е истина!

Джиа претърси апартамента. Отвори всички врати и шкафове. Вики беше изчезнала! Втурна се пак към спалнята и се приближи до прозореца. Щорите бяха вдигнати. Не забеляза това преди. Сподави вика, който се надигна в гърлото ѝ, като си представи смазаното ѝ детско телце на настилка, затаи дъх и погледна надолу. Там имаше пуст паркинг, осветен от живачни лампи.

Джиа не знаеше дали да се успокои, или не. Единственото, което съзнаваше, беше, че детето ѝ го няма и тя се нуждаеше от помощ. Изтича до телефона, готова да се обади на полицията, но спря. Ченгетата сигурно щяха да се разтревожат повече за едно изчезнало дете, отколкото за две възрастни жени, но щяха ли да направят нещо повече? Джиа се съмняваше. Само Джак можеше да ѝ помогне.

Той знаеше какво да направи.

С разтреперани пръсти тя набра номера му, но линията беше заета. Затвори и пак позвъни. Отново заето. Нямаше време да чака. Обади се на телефонистката, каза ѝ, че случаят е спешен и я помоли да прекъсне разговора. Изчака половин минута, която ѝ се стори като цял час, а после телефонистката се обади пак и ѝ обясни, че телефонът не е затворен.

Джиа тръбна слушалката. Какво да прави? Беше като обезумяла.

Тя се върна в спалнята и облече джинси и риза направо върху пижамата. Трябваше да намери Джак. Ако го нямаше в апартамента, може би беше в магазина на Ейб. Спомняше си го къде е. Мислите ѝ бяха толкова объркани. Не преставаше да се тревожи за Вики.

Къде ли беше детето ѝ?

Но как да стигне до апартамента на Джак? Това беше проблем. В този час едва ли щеше да намери такси, а да отиде с метрото, беше рисковано за сама жена.

Ключовете за хондата, които бе видяла, докато чистеше! Къде ли бяха?

Тя изтича в кухнята и издърпа чекмеджето на бюфета. Грабна ключовете и излезе в коридора. Погледна номера на апартамента — 1203. Дано колата да е долу. Асансьорът я свали на първия етаж и Джиа забърза към паркинга. На идване бе забелязала, че на асфалта има написани номера.

Стигна до осемстотин, после до хиляда и сто и след малко видя една бяла хонда. Паркирана на номер 1203!

Замаяна от радост, Джиа отключи вратата и седна зад волана.

Отначало моторът отказа да запали, но после забръмча.

Тя не познаваше Куинс, но знаеше посоката, в която трябваше да се отправи. Стигна до Ийст Ривър, видя знака за Манхатън и последва стрелката. Когато пред нея се появи Куийнсбъро Бридж, Джиа настъпи газта. Дотогава караше предпазливо, овладявайки чувствата си, за да не пропусне някой завой. Но щом се отправи в познатата посока, тя се разплака.

20.

Тъмносиният микробус на Ейб стоеше пред спортния магазин. Желязната решетка пред витрината беше вдигната. Джак почука и вратата се отвори веднага. Бялата риза на Ейб беше намачкана, а челюстите му бяха стиснати. За пръв път, откакто Джак го познаваше, не носеше вратовръзка.

— Какво стана? — попита той, като гледаше изпитателно Джак.
— Загази, след като ме остави в апартамента, а?

— Защо питаш?

— Ръката ти е превързана и вървиш странно.

— Имах продължителен и напрегнат спор с една несговорчива дама.

Джак раздвижи лявото си рамо. Вече не беше толкова схванато и не го болеше така силно, както в апартамента.

— Дама!

— Е, не се вмести много в традиционното определение, но наистина беше женска.

Ейб го поведе към задната част на тъмния магазин. Слязоха в мазето и той вдигна един дървен сандък, дълъг шейсет и дълбок трийсет сантиметра. Махна капака.

— Тук са бомбите — дванайсет, магнезиеви и с часовникови механизми.

Джак кимна.

— Чудесно. Но всъщност ми трябваха запалителни патрони. Без тях може да нямам възможност да наглася часовниковите механизми.

Ейб поклати глава.

— Не знам с какво ще си имаш работа, но това е най-доброто, което можах да намеря.

После махна покривката от масата за игра на карти. Там имаше един овален метален цилиндър, а в средата му — втори, по-малък. И двата бяха свързани с къс маркуч към нещо, което приличаше на горелка с две дръжки.

Джак беше озадачен.

— Какво, по дяволите...

— Огнепръскачка Мк-1. Не знам дали ще ти свърши работа. Няма много широк обхват и...

— Страхотна е! — Джак сграбчи ръката на приятеля си и я стисна. — Ейб! Ти си разкошен! Идеална е!

Въодушевен, Джак докосна цилиндрите. Как не се сети по-рано да използва огнепръскачка?

— Как действа?

— Това е модел от Втората световна война — най-доброто, което успях да намеря за толкова кратко време. В малкия цилиндър има въглероден окис под налягане, а в големия — осемнайсет литра напалм. В края на горелката има възпламенители. Обсегът е трийсетина метра. Отваряш цилиндрите, насочваш горелката, натискаш спусъка на задната дръжка и — бум!

— Нещо друго?

— Да. Винаги проверявай маркуча преди първия изстрел. Той се надига по време на продължителен огнен поток. Инак, приеми го като плюенето — не го прави срещу вятъра или там, където живееш.

— Звучи лесно. Помогни ми да я сложа на гърба си.

Цилиндрите бяха по-тежки, отколкото му се искаше, но не му причиниха силна болка. Докато стягаше ремъците, Ейб погледна въпросително към врата му.

— Откога носиш бижута, Джак?

— Ами, от тази вечер... За късмет.

— Странно нещо. Желязно е, нали? А камъните... много приличат на...

— Очи? Да, знам.

— А надписите сякаш са на санскрит. Така ли е?

Джак сви рамене. Стана му неудобно. Не харесваше огърлицата и не знаеше нищо за произхода ѝ.

— Може би. Не знам. Един приятел... ми я даде назаем за тази нощ. Разбираш ли какво пише?

Ейб поклати глава.

— Виждал съм надписи на санскрит, но дори животът ми да зависи от това, не мога да преведа нито дума. — Той се вгледа поотблизо. — Май не е на санскрит. Къде е правена?

— В Индия.

— Така ли? Тогава вероятно са на ведически — един от древните арийски езици, предшественик на санскритския.

Ейб подхвърли информацията с безгрижен тон, после се обърна и се залови да зачуква гвоздеите по краищата на сандъка със запалителните бомби.

Джак не знаеше дали Ейб си придава важност, или не, но реши да не го лишава от този миг.

— Откъде, по дяволите, знаеш всичко това?

— Да не мислиш, че съм специализирал търговия на оръжие? Имам бакалавърска степен по езиковедие от Колумбийския университет.

— И тези надписи са на ведически, така ли? Означават ли нещо?

— Означават, че това украшение е много старо.

Джак докосна железните халки.

— Така и помислих.

Ейб зачука гвоздеите и се обърна към приятеля си.

— Знаеш, че никога не питам, Джак, но този път ще го направя. Какво си намислил? С това нещо можеш да унищожиш два жилищни блока.

Джак не знаеше какво да отговори. Как можеше да разкаже на някой, дори на най-добрия си приятел, за ракшасите и че огърлицата, която носи, го прави невидим за тях?

— Защо не ме закараш до пристанището и може би ще видиш.

— Готово.

Ейб изпъшка от тежестта на сандъка със запалителните бомби, а Джак — без да сваля огнепръскачката от гърба си — тръгна нагоре по стълбите. Ейб сложи сандъка в микробуса и направи знак на Джак да излезе на улицата. Джак изскочи от магазина и се качи в микробуса през задните врати. Ейб смъкна желязната решетка пред витрината и се намести зад волана.

— Накъде?

— Към Уест Енд по 57-ма улица, после надясно. Намери някое скрито място под магистралата и сетне ще продължим пеша.

Когато пристигнаха Джак слезе внимателно през задните врати, приближи се до прозореца на Ейб и посочи на север, към пристан 97.

— Чакай тук, докато се кача на борда! Няма да се бавя.

Ейб го погледна озадачен.

— На борда на какво?

— Там има един кораб. Не се вижда оттук.

Ейб поклати глава.

— Мисля, че там има само вода.

Джак присви очи и се вгледа в мрака. Удивен и объркан, той изтича до края на пристана. Товарният кораб го нямаше.

— Няма го! — извика той, докато тичаше обратно към микробуса. — Заминал е!

Осъзна, че сигурно прилича на луд, докато скачаше и се смееше с огнепръскачката на гърба, но не му пукаше.

Беше победил! Уби Майката ракшаси, а Кузум бе отплавал за Индия без Вики и без Колабати.

21.

Джиа натисна спирачките и изскочи от колата.

— Джак!

Той стоеше пред магазина на Ейб и Джиа видя, че лицето му пребледня, щом я зърна. Изтича към нея и попита:

— Къде е Вики?

Беше разбрал какво е станало. Джиа вече не можеше да сдържа страха и мъката си. Започна да ридае и се хвърли в прегръдките му.

— Изчезна!

— Господи! Кога? Откога я няма?

Стори й се, че и той ще се разплаче. Притисна я силно до себе си.

— Преди един час... не повече от час и половина.

— Но как е станало?

— Не знам! Намерих един портокал под леглото й. Същият като...

— Не!

Изтерзаният му вик й причини физическа болка. Пусна я и започна да крачи напред-назад, като размахваше ръце.

— Той е хванал Вики!

— Аз съм виновна, Джак. Трябваше да стоя при нея, а не да гледам онзи тъп филм.

— Не — монотонно и ледено каза той. — Нямах да промениш нищо. Само щеше да умреш. Нужен ми е микробуса ти, Ейб — обърна се той към приятеля си. — Ще ми трябва и надуваема гумена лодка с гребла. И най-силният бинокъл, който можеш да намериш. Имаш ли всичко това?

— В магазина е.

Ейб също го гледаше удивен.

— Би ли сложил тези неща в микробуса?

— Разбира се — отговори Ейб и забърза към магазина.

Джиа се вторачи в Джак. Рязката промяна — от истерия до ледено хладнокръвие — беше почти толкова ужасяваща, колкото и изчезването на Вики.

— Какво ще правиш?

— Ще взема Вики. А после ще се погрижа никога повече да не я безпокоят.

Джиа отстъпи назад. Докато говореше, Джак се бе обърнал и гледаше покрай нея, сякаш виждаше през сградите онова, за което мислеше. Тя извика, като видя изражението му.

Видя лицето на убиец. Все едно самата Смърт бе придобила човешки вид. Джиа се извърна. Не можеше да понесе това. В очите му бяха съсредоточени невероятна ярост и гняв. Сигурно нечие сърце би спряло само при вида му.

Ейб подаде на Джак един черен кожен калъф.

— Това е бинокълът. Лодката е натоварена.

Изразът в очите на Джак се промени. Слава богу! Джиа не искаше да го вижда повече такъв. Той окачи бинокъла на врата си и каза:

— Вие ще чакате тук, докато...

— Идвам с теб! — заяви Джиа.

Нямаше намерение да стои настрана, докато той търсеше Вики.

— И какво? — обади се Ейб. — Аз да остана, а вие да се возите в микробуса ми, така ли?

Джак не си направи труда да спори.

— Качвайте се тогава. Но аз ще карам.

Шофираше като обезумял — на изток към Сентръл Парк, сетне по Бродуей. Джиа седеше, притисната между него и Ейб и се държеше за таблото, в случай че спрат внезапно. Другата ѝ ръка беше допряна до тавана на микробуса, за да предпазва главата си, докато подскачаха по неравностите на пътя. Нюйоркските улици не бяха по-гладки от коларските пътища в Айова, по които някога караше Джиа.

— Къде отиваме? — извика тя.

— Да пресрещнем един кораб.

— Страх ме е, Джак. Не си играй с мен. Какво общо има някакъв кораб с Вики?

Той я погледна колебливо, после отмести очи към Ейб.

— И двамата ще ме помислите за луд. А в момента ми липсва само това.

— Провери — каза Джиа.

Трябваше да знае всичко. Имаше ли по-голяма лудост от онова, което вече се бе случило тази нощ?

— Добре. Но само слушайте, без да ме прекъсвате.

Тя кимна. Колебанието му я изнервяше. Джак пое дълбоко въздух и започна да разказва...

22.

Вики е мъртва!

Джак шофираше и разказваше, а този неизбежен факт пронизваше мислите му. Ала очите му бяха приковани в пътя и той се бореше с тъгата, която се опитваше да го завладее.

Тъга и гняв. Те се смесваха и го връхлитаха. Искаше му се да спре, да закрие лицето си с ръце и да заплаче като дете. Идваше му да забие юмрук в предното стъкло.

Вики! Нямахте да я види вече. Нямахте да прави „портокалова уста“ за нея, нито да рисува Луната на ръката си...

Стига!

Трябваше да запази самообладание и да изглежда силен. Заради Джиа. Ако някой друг му бе казал, че Вики е изчезнала, щеше да обезумее. Но той запази спокойствие заради Джиа. Не можеше да й позволи да отгатне онова, което знаеше. И без това нямахте да му повярва. Пък и кой ли би му повярвал? Трябваше да й разказва историята на части, по малко... Какво е видял и научил през последната седмица да речем.

Джак караше безразсъдно из почти пустите улици и забавяше, но не спираше на червените светофари. Беше два часа след полунощ, но имаше коли. Ала това не го интересуваше.

Инстинктът му твърдеше, че Кузум не може да е заминал без Майката ракшаси. Сигурно чакаше някъде близо до Манхатън. Не би оставил Майката. Според Колабати тя контролираше гнездото. Така че Кузум щеше да я чака. Но той не знаеше, че Майката няма да се върне на кораба. Вместо нея там щеше да отиде Джак.

Той говореше колкото можеше по-спокойно, докато летяха по Таймс Скуеър, Юниън Скуеър, покрай Сити Хол, Тринити Чърч и още по на юг. Разказа им за индуса на име Кузум, чиито прадеди преди повече от век били убити от член на фамилията Вестфален. Същият този Кузум дошъл в Ню Йорк с кораб, пълен с двуметрови същества, наречени ракшаси, които изпратил по дирите на последните членове на семейство Вестфален.

Завърши разказа си и в микробуса настъпи тишина. Погледна Джиа, сетне Ейб. И двамата се бяха вторачили в него с разтревожени лица и широко отворени очи.

— Не ви обвинявам — добави той. — И аз бих гледал така, ако чуех подобна история. Но аз бях на кораба и видях чудовищата.

Те продължаваха да мълчат.

Дори не им казах за огърлицата, помисли си Джак.

— Истина е, по дяволите! — извика той. Извади обгорелите нокти на Майката и ги пхна в ръката на Джиа. — Ето какво остана от едното същество.

Джиа ги подаде на Ейб, без да ги погледне.

— Но защо да не ти вярвам? Вики беше измъкната през прозореца на дванайсетия етаж. — Тя стисна ръката му. — Но какво иска той от фамилията Вестфален?

Джак преглътна с усилие, без да е в състояние да отговори. *Вики е мъртва!* Как да каже на Джиа такова нещо?

— Не знам — излъга за пореден път той. — Но ще разбере.

Стигнаха до Батъри Парк — в южния край на Манхатън. Джак профуча покрай източната страна на парка и зави надясно. Без да намалява, той мина през пластмасовата порта и навлезе в пясъка.

— Микробуса ми! — изкрещя Ейб.

— Извинявай! Ще платя за поправката.

Микробусът се завъртя, когато Джак спря рязко и Джиа извика. Той изскочи навън и хукна към водата.

Пред очите му се ширна заливът на Ню Йорк. Бризът погали лицето му. Точно срещу него бяха дърветата и сградите на Губернаторския остров. Вляво, отвъд устието на Ийст Ривър, се намираше Бруклин. А далеч вдясно, близо до Ню Джърси, на отделен остров се извисяваше Статуята на Свободата, вдигнала високо горящия си факел. Заливът беше пуст — нямаше екскурзионни корабчета, нито фериботи. Нищо, освен тъмно водно пространство. Джак извади бинокъла от калъфа и огледа залива.

Кузум трябваше да е някъде там!

Но повърхността изглеждаше безжизнена — никакво движение или звук, само пликането на вълните по кея. Ръцете му се разтрепериха, докато местеше бинокъла насам-натам.

И в същия миг съзря кораба — беше точно между него и Губернаторския остров. Отначало не го бе забелязал, защото сигналните му светлини се бяха слели със светлините на сградите зад него. Но този път Джак различи отблясъците на залязващата луна върху надстройката му.

— Ето го! — извика той и подаде бинокъла на Джиа.

Тя го взе. Изглеждаше озадачена.

Джак изтича до задните врати на микробуса и извади надуваемата лодка. Ейб му помогна да я разопакова и да я наpomпа. Когато жълтата гума започна да се надува и да придобива очертания, Джак сложи на гърба си огнепръскачката. Раната не го заболя. После пренесе сандъка със запалителните бомби на кея и провери пейджъра с променливите честоти. Забеляза, че Джиа го наблюдава съссредоточено.

— Добре ли си, Джак?

Стори му се, че в очите ѝ съзря загатване за предишните ѝ чувства към него.

— Не. И няма да бъда добре, докато не свърша работата си на онзи кораб.

— Сигурен ли си? Вики наистина ли е там?

Да, но мъртва, помисли той, докато потискаше сълзите си.

— Убеден съм.

— Тогава да се обадим на граничния патрул или на...

— Не!

Джак не можеше да ѝ позволи да го направи. Това беше неговата борба и той трябваше да се справи!

— Не се обаждайте на никого. Кузум има дипломатически имунитет. Никой, който спазва законите, не може да го пипне с пръст. Оставете го на мен!

Джиа се отдръпна от него и той осъзна, че се е разкрещял. Ейб стоеше до микробуса, държеше греблата и го гледаше с широко отворени очи. Сигурно им приличаше на луд. Беше толкова близо до границата... но трябваше да издържи още малко.

Вдигна надутата лодка и я блъсна във водата. Седна на кея, задържа лодката с крак и пушна вътре сандъка със запалителните бомби. Ейб донесе греблата и му ги подаде. Джак се настани в лодката и погледна най-добрия си приятел и жената, която обичаше.

— Искам да дойда с теб! — каза Джиа.

Джак поклати глава. Това беше невъзможно.

— Тя е моя дъщеря. Имам право!

Джак оттласна лодката от кея.

— Ще се видим скоро. — Това беше всичко, което можа да каже.

Сетне започна да гребе към залива. Не откъсваше очи от Джиа. Само от време на време поглеждаше през рамо, за да се увери, че поддържа курс към кораба на Кузум. Мина му през ум, че там може да срещне смъртта, но бързо отхвърли тази мисъл. Нямахше да се примири с вероятността да претърпи поражение, докато не изпълнеше намеренията си.

23.

Вики седеше сама в мрака и трепереше в скъсаната си мокра нощничка. Помещението беше студено. Подът беше хлъзгав, а въздухът — толкова противен, че ѝ идваше да повърне. Чувстваше се ужасно нещастна. Мразеше да стои на тъмно, но сега мракът беше по-приемлив, отколкото прегръдката на онова чудовище.

Щом скочи на палубата, чудовището направи нещо странно — замъкна я в задната част на кораба и я вдигна високо във въздуха пред редица прозорци. Вики имаше чувството, че някой ги гледа, но не можа да види нищо. Чудовището я държа дълго така, сетне я понесе надолу по металните стълби.

Противната смрад от чудовището изпълни въздуха. Но вонята не идваше само от него, а от отворената метална врата, към която се бяха отправили. Вики започна да рита, да пици и да се бори, докато се приближаваха към отвора, защото оттам се разнасяше шумолене, стържене и ръмжене. Чудовището не обърна внимание на съпротивата ѝ. Мина през дупката и вонята стана непоносима.

Вратата се тресна зад тях и се заключи. Сигурно някой или нещо стоеше в сянката зад нея, докато минаваха. И изведнъж чудовищата я обкръжиха. Огромни черни форми запристъпваха към нея, протягаха ръце, оголили зъби и съскаха. Письците на Вики заседнаха в гърлото ѝ. Чудовищата щяха да я изядат — беше сигурна в това!

Но онова, което я бе донесло, не позволяваше на останалите да я докоснат. Съскаше и ги дращеше. И накрая те отстъпиха. Но не и преди да разкъсат нощничката ѝ и да я одраскат на няколко места. Сетне чудовището я понесе по някакъв коридор и я пусна в една стаичка без мебели. Вратата се затвори и Вики остана сама в мрака. Сви се в най-отдалечения ъгъл и затрепери.

— Искам да си отида у дома! — проплака тя.

Отвън се чу раздвижване и съществата, които бяха там, изглежда се магнаха. Поне не чуваше боричкането, съскането и дращенето им. След малко се разнесе друг звук — нещо като монотонно скандиране. Но Вики не разбра нито дума. После пак се чу шум в коридора.

Вратата се отвори. Хленчеца от ужас, Вики се опита да се сгуши още по-навътре в ъгъла. Нещо изщрака и стаята се изпълни с ярка светлина, която я заслепи. Когато очите ѝ свикнаха с блясъка, тя се опита да разбере кой стои на прага. Не беше чудовище. Сетне погледът ѝ се проясни.

Човек! С брада и облечен в странни дрехи. Имаше само една ръка. И се усмихваше!

Вики извика от радост и се втурна към него.

Беше спасена!

24.

Детето изтича до него, стисна китката му с тънката си ръчичка и го погледна в очите.

— Нали ще ме спасите, мистър? Трябва да се измъкнем оттук! Пълно е с чудовища!

Кузум я погледна, изпълнен със самопрезрение.

Това невинно слабичко дете с мокри солени коси и скъсана нощничка, големи сини очи и изпълнено с надежда личице, търсещо спасение в него — как би могъл да я даде на ракшасите?

Това беше твърде много.

И тя ли трябва да умре, Богиньо?

Отговор не последва. Но не беше и необходим. Кузум го знаеше — той се бе запечатал в душата му. Отмъщението щеше да остане неосъществено, ако оцелееше един-единствен Вестфален. Умреше ли детето, Кузум щеше да направи още една крачка към пречиштането на кармата си.

Но тя е само едно дете!

Може би трябваше да изчака. Майката не се беше върнала, а нейното участие в церемонията беше важно. Кузум се тревожеше, че още я няма. Единственото обяснение беше, че е била затруднена да намери Джак. Но Кузум щеше да я чака...

Не! Вече се бе забавил с цял час. Ракшасите се бяха събрали и чакаха. Церемонията трябваше да започне.

Мъничко момиченце!

Кузум заглуши вътрешния си глас, изпъна рамене и отново се усмихна на детето.

— Ела с мен — рече той, вдигна я с единствената си ръка и я понесе из коридора.

Щеше да се погрижи момиченцето да умре бързо и безболезнено. Можеше да направи поне това.

25.

Гумената лодка се допря до корпуса на кораба и Джак претърси обхвата на пейджъра. Накрая се чу изщракване и бръмчене. Трапът започна да се спуска. Джак доближи лодката до него и веднага щом стълбата стигна до кея, протегна ръце и сложи сандъка с бомбите на най-долното стъпало. После захапа найлоновото въже, прехвърли се на трапа и завърза лодката за перилата.

Пригрови огнепръскачката и се огледа. Ако бе чул шума, Кузум щеше да излезе да види какво става. Но не се появи никой.

Добре. Дотук елементът на изненада беше на страната на Джак. Пренесе сандъка на кораба и приклепна, за да огледа палубата. Нямаше никой. Надстройката вляво беше тъмна, с изключение на сигналните светлини. Може би Кузум се криеше зад тъмните прозорци. Джак се излагаше на голям риск, ако прекосеше палубата, но нямаше друг избор. Предните отделения бяха най-критичната площ на кораба.

Поколеба се. Това беше истинско безумие. Ами ако ракшасите го хванеха, преди да е поставил бомбите? Тогава Кузум щеше да действа свободно. Трябваше да послуша Джиа и да извика граничните или пристанищните патрули.

Ала Джак не можеше да направи това. Тази история засягаше само Кузум и него. На кораба не биваше да се качват странични хора. Джиа не би го разбрала, нито Ейб. Имаше само един човек, който би разбрал защо трябва да постъпи така. А това беше най-ужасяващото в цялата история.

Единствено Кузум Бахти, човекът, когото бе дошъл да убие, можеше да го разбере.

Сега или никога, помисли си Джак и закачи четири бомби за колана си. Стъпи на палубата и хукна покрай перилата на щирборда. Стигна до надстройката. После тръгна право надолу.

Машинното отделение беше горещо и шумно. Двата големи дизелови мотора работеха на ниски обороти. Зъбите му започнаха да тракат от басовото им бръмчене. Джак нагласи часовниковите

механизми за 3:45 сутринта. Щеше да има малко повече от час да свърши работата си и да избяга.

Сложи първите две бомби в основата на двигателите, а другите прикрепи към резервоарите с горивото.

После спря пред люка, който водеше към помещенията с ракшасите. Усети тежест в гърдите. Още му беше трудно да повярва, че Вики я няма. Долепи ухо до метала и му се стори, че чу скандирането „Кака-джи“. Сцената, която бе видял в понеделник вечерта — чудовищата, държащи парчета месо — премина през главата му и предизвика неудържим гняв. Едва се сдържаше да пусне огнепръскачката, да се втурне в трюма и да изгори всичко с напалм.

Не... Така можеше да загине. Тук нямаше място за чувства. Трябваше да потисне емоциите си и да действа хладнокръвно. Да се придържа към плана си. Да направи всичко както трябва. Да се увери, че нито един ракшаса — както и господарят им — няма да избяга жив.

Кузум сигурно беше в главния трюм и извършваше церемонията си с ракшасите. Джак метна сандъка с бомбите на рамо и не направи опит да се скрие, докато крачеше към носа на кораба. Стигна до люка над предния трюм, вдигна капака и надникна долу.

Вонята нахлу в ноздрите му, но той потисна погнусата си.

Трюмът беше със същите размери като другия, но платформата на асансьора, който чакаше на пет-шест крачки от него, се намираще в предния му ъгъл. Отдолу се извисяваха звуци, които приличаха на молитва. На оскъдната светлина Джак видя, че подът е осеян с невероятно количество боклуци, но нямаше ракшаси.

Предният трюм беше на негово разположение.

Той се наведе и се пхна в отвора. Отново погледна към пода на трюма. Не забеляза и следа от ракшаси и започна да слиза с асансьора. Все едно се спускаше в ада. Шумът отдолу се усили. Джак долови някакво вълнение и настървеност в гърлените звуци, които издаваха ракшасите. Церемонията там явно достигаше кулминацията си. И след като свършеше, чудовищата вероятно щяха да започнат да се връщат в този трюм. Джак искаше да постави бомбите и да се махне оттам, преди да пристигнат. Но ако дойдеха, докато беше там... Той протегна ръка назад и отвори клапаните на цилиндрите. Чу се кратко слабо изсъскване, докато въглеродния окис изтласка напред напалма, и после всичко утихна. Джак закачи три бомби на колана си и зачака.

Платформата спря. Той слезе и се огледа. Подът приличаше на сметище. Нямахме да е трудно да скрие останалите бомби сред боклуците. Искаше огънят да се разпространи към другия трюм и да заклеши ракшасите между експлозиите на предната част на кораба и на кърмата.

Сподави кашлицата си. Вонята тук беше невъобразима. Опита се да диша през устата, но смрадта полепна по езика му. Защо тук миришеше толкова силно? Погледна надолу, преди да продължи и видя, че подът е осеян със счупените черупки на безброй яйца от ракшаси. Тук-там имаше кости, кичури коса и остатъци от дрехи. В краката му лежеше нещо като неизлюпено яйце. Той го бутна с върха на маратонката си и видя празните очни ябълки на човешки череп.

Отвратен, Джак се огледа. Не беше сам.

Помещението беше пълно с недоразвити ракшаси, повечето от които бяха легнали на пода и спяха. Чудовището, което се намираше най-близо до него, беше будно и спокойно огризваше човешко ребро. Джак не бе забелязал ракшасите, докато слизаше, защото бяха съвсем малки...

... Внучетата на Кузум...

Стъпвайки внимателно, той стигна до отсрещния ъгъл. Там зареди една бомба и я бутна под купчина кости и парчета от черупки. Движейки се колкото може по-бързо и предпазливо, Джак се добра до средната стена на трюма. Изведнъж чу писък и почувства пронизваща болка в левия прасец. Обърна се рязко и погледна надолу. Нещо го хапеше — беше се забило в крака му като пиявица. Дръпна го, но болката се усили. Стисна зъби и го откъсна от себе си.

В ръката си държеше пищящ и гърчещ се ракшаса, дълъг около двайсет и пет сантиметра. Сигурно го бе ритнал или случайно го беше настъпил. Крачолът на панталона му беше скъсан и напоен с кръв от раната. Ракшасът риташе и размахваше дългите си нокти, а малките му жълти очи го гледаха с изгарящ гняв. В устата си държеше окървавената плът, която бе отхапал от крака на Джак. Пред очите му дребното чудовище налага месото и го глътна, а после изпищя и понечи да захапел пръста му.

Задушаващ се от погнуса, Джак хвърли съществуването надалеч от себе си. То падна сред боклуците и спящите си братя.

Ала те вече не спяха. Письците на бебето ракшаса ги бяха събудили. Като приливна вълна чудовищата започнаха да шумолят около Джак.

За няколко минути той се озова сред море от недоразвити ракшаси. Не го виждаха, но тревожните крясъци на бебето ги бяха предупредили, че сред тях има натрапник. Ракшасите започнаха да се движат в кръг и да търсят. Тръгнаха натам, откъдето бяха чули звуците — към Джак. Бяха стотина. Рано или късно щяха да се блъснат в него. Втората бомба беше в ръката му. Джак я зареди бързо и я търкулна към стената на трюма с надеждата, че шумът ще отвлече вниманието им и ще му даде време да приготви огнепръскачката.

Не се получи. Един от по-малките ракшаси се спъна в крака му и изпищя, после го захапа. Останалите чуха крясъка и се понесоха към Джак като вълна от мръсна вода. Нахвърлиха се върху него, а остриите им зъби се впиха в бедрата, гърба, хълбоците и ръцете му, като дърпаха и късаха плътта му. Той се препъна, загуби равновесие и докато падаше, видя един голям ракшаса, който вероятно привлечен от виковете на малките, влезе в трюма и хукна към него.

Джак падаше!

Стигнаше ли до земята, чудовищата щяха да го разкъсат за секунди. Борейки се с паниката, той се извърна и сграбчи горелката. Докато се свличаше на колене, Джак я насочи встрани, напипа задната дръжка и натисна спусъка.

Сякаш целият свят избухна, когато около него се издигна стена от жълт пламък. Джак завъртя горелката наляво и надясно, като пръскаше напалма в кръг. Беше забравил да нагласи пръскалката. Вместо струя огън бе пуснал завеса от пламъци. Но и тя свърши работа. Някои от ракшасите, които го бяха нападнали, избягаха пицейки, други изгоряха, а останалите виеха и се щураха в различни посоки. Големият се беше подпалил. Обхванат от пламъци, той отскочи встрани и се втурна към междинния коридор.

Стенец от болка от многобройните рани и без да обръща внимание на кръвта, която се лееше от него, Джак се изправи. Нямаше друг избор, освен да последва големия ракшаса. Тревогата беше вдигната. Готов или не, трябваше да застане пред Кузум.

26.

Кузум потисна отчаянието си. Церемонията по жертвоприношението не вървеше добре. Продължи два пъти по-дълго от обикновено. Трябваше му Майката, която да организира малките.

Къде ли се бавеше?

Детето Вестфален беше кротко. Беше го уловило за ръката и го гледаше с големи уплашени очи.

Тазвечерната церемония беше изключително важна, защото щеше да бъде последната. Фамилията Вестфален щеше да изчезне от лицето на земята. Аджит и Рупобати най-сетне щяха да бъдат отмъстени.

Когато церемонията наближи кулминацията си, Кузум усети някакво вълнение в предния трюм. Зарадва се, като видя, че един от женските ракшаси се обърна и тръгна по коридора, защото не искаше да прекъсва церемонията, за да изпрати някой от тях да разбере какво става.

Той стисна ръката на детето и извиси глас за последната молитва. Най-после всичко приключваше...

Изведнъж ракшасите отместиха очи от него. Започнаха да съскат и да реват. Нещо вдясно привлече вниманието им. Кузум погледна натам и стъписан видя как пищящата орда от недоразвити ракшаси се втурна в трюма. Най-отзад вървеше възрастната ракшаси, а тялото ѝ гореше. Тя залитна и се строполи на пода до платформата.

А зад нея, крачещ в тъмния коридор като бог на отмъщението, се появи Джак.

Кузум усети как целият свят се свива около него, сграбчва го за гърлото и го задушаваше.

Джак... Тук... Жив! Невероятно!

Това можеше да означава само, че Майката е мъртва. Но как? Как е възможно един-единствен хилав човек да победи Майката? И как го беше намерил тук? Що за човек беше този американец?

Или може би не беше човек. По-скоро приличаше на несломима свръхестествена сила. Самите богове го бяха изпратили, за да

подложат на изпитание Кузум.

Детето се опита да се отскубне от него и извика:

— Джак! Джак!

27.

Джак застина при звука на познатото гласче, което викаше името му. И после я видя.

— Вики!

Тя беше жива! Очите му се напълниха със сълзи. Отначало гледаше само нея, но сетне забеляза и Кузум. Тръгна към него, но индусът дръпна съпротивляващото се дете пред себе си като щит.

— Спокойно, Викс! — извика Джак. — Скоро ще те заведа у дома.

И щеше да го направи. Закле се в Бога, в когото отдавна бе престанал да вярва, че ще спаси Вики. Не успее ли, тогава всичките му години като Джак Майстора бяха пропилены напразно. Сега нямаше клиент — работеше за себе си.

Джак погледна в трюма. Насъбралите се там ракшаси не го виждаха. Единствената им грижа беше горящия ракшас на пода и господарят им на платформата. Отново насочи вниманието си към Вики. Излизайки от коридора, Джак не бе забелязал един ракшаса, долепен до стената вдясно. Докосна го, без да иска, и съществуването изсъска и размаха нокти. Джак приклепна и пусна напалм от огнепръскачката. Широка му дъга порази протегнатата ръка на атакуващия ракшас, сетне пламъците се насочиха към групата.

Последва хаос. Чудовищата се объркаха и започнаха да се дерат едно друго, опитвайки се да избягат от огъня и да се отдалечат от вече горящите си братя.

— Престани! — чу се викът на Кузум. — Спри! Инак ще й извия врата!

Джак вдигна глава и видя, че Кузум е стиснал гърлото на Вики. Лицето ѝ беше зачервено, а очите — широко отворени. Кузум я вдигна, за да му покаже какво ще направи с нея.

Джак пусна спусъка на огнепръскачката. Сега пространството пред него беше разчистено. До платформата стоеше само един ракшаса — онзи с обезобразената и изкривена долна устна. От горящите на пода чудовища се издигаше черен пушек. Въздухът се сгъсти.

— Внимавай как се държиш с нея — каза Джак, като отстъпи към стената. — Тя е единственото, заради което си още жив.

— Каква ти е тя?

— Не искам да ѝ се случи нищо лошо.

— Тя не е от твоята плът, а само един член на обществото, което би те премахнало, ако знаеше за съществуването ти, и което отхвърля твоята ценностна система. Дори това малко дете ще поиска да те затворят, когато порасне. Ние с теб не бива да воюваме. Ние сме побратими, доброволни изгнаници от световите, в които живеем. Ние сме...

— Стига си дрънкар глупости! — прекъсна го Джак. — Тя е моя. Искам я!

Кузум го гледаше разгневен.

— Как се изплъзна от Майката?

— Тя е мъртва. В джоба си имам няколко нейни зъба. Искаш ли да ти ги покажа?

Лицето на Кузум потъмня.

— Това е невъзможно! Тя... — Гласът му заглъхна, когато се вгледа в Джак. — Огърлицата!

— На сестра ти е.

— Тогава си убил и нея — тихо каза Кузум.

— Не. Тя е невредима.

— Никога не би дала огърлицата си доброволно!

— Тя спеше и не знае, че съм я взел за малко.

Кузум се изсмя дрезгаво.

— Така значи! Онази курва сестра ми най-после ще пожъне плодовете на кармата си! И колко подходящо, че именно ти ще бъдеш инструментът, избран от нея.

Джак помисли, че е отвякъл вниманието му и пристъпи напред. Индусът мигновено стисна гърлото на Вики.

— Не се приближавай!

Ракшасът се размърда, като чу гласа на Кузум и се промъкна поблизо до платформата.

Джак отстъпи.

— Рано или късно ще загубиш, Кузум. Дай ми я сега.

— Защо да загубя? Само ще покажа на ракшасите къде си и ще им кажа, че там стои убиецът на Майката. Тогава огърлицата няма да

те спаси. И макар че огнепръскачката може да убие десетки от тях, в своята ярост да отмъстят те ще те разкъсат на парчета.

Джак посочи бомбата на колана си.

— А какво мислиш за това?

Кузум свъси вежди.

— За какво говориш?

— Запалителни бомби с часовников механизъм. Поставил съм ги на разни места из кораба. Всички са нагласени да избухнат в 3:45. — Той погледна часовника си. — Сега е три часа. Остават само четирийсет и пет минути.

— И детето ще умре.

Джак видя, че ужасеното лице на Вики преbledня, докато слушаше разговора им. Нямахше как да не чуе истината.

— По-добре да загине така, отколкото по начина, който ти си й избрал.

Кузум сви рамене.

— Моите ракшаси и аз ще доплуваме до брега. Вероятно майката на детето чака там. Сигурно ще им се услади.

Джак прикри ужаса си, като си представи Дџиа, обградена от орда чудовища.

— Това няма да спаси кораба ти. А ракшасите ти ще останат без дом и извън твоя контрол.

— И така — рече след кратко мълчание Кузум. — Стигнахме до задънена улица.

— Да. Но ако пуснеш детето, ще ти кажа къде са бомбите. После ще я заведа в дома й, а ти ще отплаваш за Индия.

Не му се искаше да оставя Кузум да се измъкне, защото имаше да урежда сметки с него, но това беше цената, която бе готов да заплати, за да спаси Вики.

Индусят поклати глава.

— Тя е от рода Вестфален... Последният жив Вестфален... и аз не мога да...

— Грещиш! — извика Джак, улавяйки се за последната сламка на надежда. — Не е последната. Баща й е в Англия! Той е...

Кузум отново поклати глава.

— Погрижих се за него още миналата година, когато работех в консулството в Лондон.

Вики се вцепени и очите ѝ се разшириха.

— Моят татко!

— Мълчи, дете — рече с необичайно нежен глас Кузум. — Той не заслужаваше и една-единствена сълза. — После пак повиши тон. — Оставаме в задънената улица. Но вероятно има начин да се споразумеем почтено.

— Почтено? — Джак почувства, че гневът му се надига. — Каква почтеност мога да очаквам от един провалил се... — Каква дума бе употребила Колабати? — ... *брахмачари*?

— Тя ти е разказала за това? — удиви се Кузум, а лицето му отново потъмня. — А каза ли ти кой ме съблазни да наруша обета си за целомъдрие? Каза ли ти с кого спях през всичките онези години, когато омърсих кармата си почти необратимо? Не, разбира се, че не ти е казала. С Колабати. Със собствената си сестра!

Джак беше потресен.

— Лъжеш!

— Бих искал да е така — рече Кузум с блуждаещ поглед. — Навремето ми се струваше, че в това няма нищо лошо. Сестра ми като че ли беше единственият човек на света, когото си заслужаваше да познавам...

— Ти си по-луд, отколкото те мислех!

Кузум се усмихна тъжно.

— Аха! Скъпата ми сестра е пропуснала да спомене още нещо! Вероятно ти е казала, че родителите ни са загинали през 1948 в железопътна катастрофа по време на хаоса, последвал края на британското колониално господство. Хубава история — съчинихме я двамата с нея. Но е лъжа. Аз съм роден през 1846, а Колабати — през 1850 година. Нашите родители, чиито имена красят кърмата на този кораб, бяха убити от сър Албърт Вестфален и неговите хора, когато нападнаха храма на Кали сред хълмовете на северозападен Бенгал през 1857. Тогава самият аз едва не убих Вестфален, но той беше по-едър и по-силен от слабото единайсетгодишно момче, какъвто бях тогава. Той отрязва лявата ми ръка. Само огърлицата ме спаси.

Устата на Джак пресъхна. Откаченият Кузум говореше така спокойно и делово, напълно убеден в истината. Несъмнено си вярваше! Каква заплетена история бе съчинило безумието му!

— Огърлицата ли? — попита Джак.

Трябваше да го накара да продължи да говори. А през това време може би щеше да намери начин да изтръгне Вики от ръцете му. Ала не биваше да забравя и за ракшасите — те се приближаваха незабележимо.

— Тя притежава повече сила, вместо само да те прави невидим за ракшасите. Огърлицата лекува... и съхранява. Забавя стареенето. Погледни собствените си рани, Джак. Сигурно си бил раняван и преди. Болят ли те толкова силно, колкото очакваше? Кървят ли?

Джак наведе глава предпазливо. Ръцете и краката му бяха окървавени и го боляха, но съвсем леко. После си спомни как раните на гърба и на лявото му рамо започнаха да зарастват, след като си сложи огърлицата. Едва сега разбра защо.

— В момента носиш една от двете съществуващи огърлици на Пазителите на ракшасите. Докато е на врата ти, тя те лекува и забавя стареенето ти, но махнеш ли я, всяка една година от възрастта ти ще проличи веднага.

Джак се хвана за противоречието.

— Ти каза „двете съществуващи“. А огърлицата на баба ти? Онази, която аз намерих?

Кузум се изсмя.

— Още ли не си се досетил? Няма никаква баба! Онази жена беше Колабати! Тя ме следеше, за да разбере къде ходя нощем и тогава я нападнаха и ограбиха. Старицата, която видя в болницата, беше Колабати, която умираше от възрастта си без огърлицата. Щом я сложи на шията си, тя бързо се подмлади — изсмя се той. — Но сега, докато ние разговаряме, Колабати става все по-стара и немощна!

Джак разсъждаваше трескаво. Опита се да не обръща внимание на думите на Кузум. Това не можеше да е истина. Кузум само се опитваше да отвлече вниманието му и да го обърка. Трябваше да се съсредоточи върху Вики и да я заведе на безопасно място. Тя го гледаше с големите си сини очи, които го молеха да я изведе оттук.

— Губиш си времето, Кузум. Бомбите ще избухнат след двайсет и пет минути.

— Сигурно. И остарявам с всяка измината минута.

Джак забеляза, че индусът не носи огърлицата. Изглеждаше по-възрастен от преди.

— Къде е огърлицата ти?

— Свалих я, когато започнах да им говоря — каза Кузум и посочи ракшасите. — Инак няма да виждат господаря си.

— Искаш да кажеш „баща си“, нали? Колабати ми каза какво означава *Кака-джи*.

Лицето на Кузум помръкна и за миг Джак помисли, че сега е моментът да действа. Ала индусът продължи да го гледа и да говори.

— Онова, което някога човек е смятал за немислимо, се превръща в дълг, когато богинята му заповяда.

— Дай ми детето! — извика Джак.

Този разговор не водеше до никъде. А времето летеше. Струваше му се, че чува тиктакането на часовниковите механизми.

— Трябва да я спечелиш, Джак. В единоборство. Ще ти докажа, че един бързо остаряващ еднорък бенгалец струва повече от вас, двуръките американци.

Джак го гледаше онемял от изумление.

— Говоря съвсем сериозно — добави Кузум. — Ти оскверни сестра ми, нападна кораба ми и уби моите ракшаси. Предизвиквам те на дуел. Без оръжия. Ръкопашен бой. А детето ще бъде награда за победителя.

Този човек беше ненормален! Живееше в средните векове. Джак не можеше да си позволи риска да загуби. Спомни си как Кузум бе строшил вратата на лоцманската каюта с един-единствен ритник. Не можеше да залага живота на Вики. Но от друга страна, как да откаже? Направеше ли го, тогава за Вики не оставаше никаква надежда.

— Ти не си достоен противник за мен — заяви той. — Няма да е честно. Пък и нямаме време.

— Остави достойнството на мен. И не се притеснявай за времето. Борбата няма да продължи дълго. Приемаш ли?

Джак се вгледа изпитателно в него. Кузум вероятно възнамеряваше да го ритне в слънчевия сплит, после в лицето и да го довърши. Джак реши да се възползва от самочувствието му.

— Първо да изясним нещата. Ако спечеля, двамата с Вики напускаме кораба невредими. А ако загубя...

— Ако загубиш, ще обезвредиш бомбите и ще ми оставиш детето.

Това беше истинско безумие... Ала колкото и да му беше неприятно да го признае, идеята за ръкопашен бой с Кузум съдържаше

някаква перверзна привлекателност.

Джак не можа да потисне тръпката на вълнение, която мина през тялото му. Искаше му се да пипне този човек, да му причини болка и да му стори зло. Куршумите, огнепръскачката и ножът бяха твърде безлични, за да отмъсти на Кузум за ужаса, който бе причинил на Вики.

— Добре — съгласи се Джак, като се опита да говори спокойно. — Но как мога да бъда сигурен, че ако спечеля, няма да насъскаш любимите си животни срещу мен?

— Това няма да бъде почтено — намръщен отговори Кузум. — Обиждаш ме само като го казваш. Но за да успокоя съмненията ти, ще се бием на тази платформа, след като я вдигнем извън обсега на ракшасите.

Джак не можа да измисли повече възражения. Пусна горелката и се приближи до платформата.

Кузум се усмихна като котарак, който току-що е видял, че в капана му е влязла мишка.

— Вики ще стои на платформата при нас — заяви Джак, разхлабвайки ремъците на огнепръскачката.

— Разбира се. И за да ти покажа добронамереността си, дори ще ѝ позволя да държи огърлицата ми, докато се бием. — Той я хвана за ръката. — Тя е там горе на пода, дете. Вземи я.

Колебливо, Вики протегна ръка и взе огърлицата. Държеше я така, сякаш беше змия.

— Не искам това нещо! — проплака тя.

— Само я дръж, Викс — рече Джак. — Тя ще те защитава.

Кузум понечи отново да придърпа детето към себе си. Докато преместваше ръка към гърлото ѝ, Вики извика и се отскубна от него. Кузум посегна към нея, но страхът и отчаянието бяха нейни съюзници. Тя се хвърли към Джак и се вкопчи в него, като пицеше:

— Не му позволявай да ме хване, Джак! Не му позволявай!

Вики беше при него!

Зрението му се замъгли от вълнение. Той притисна до себе си треперещото телце на Вики. С едно-единствено движение Джак вдигна горелката с дясната си ръка и обви лявата около Вики, за да хване предната дръжка на огнепръскачката. После я насочи срещу Кузум.

— Върни ми детето! — изкрещя индусът и се втурна към края на платформата.

Внезапното му движение накараха ракшасите да се размърдат, да изръмжат и да тръгнат напред.

— Тя е моя!

— Не — тихо каза Джак. — Сега си в безопасност, Викс.

Тя беше в ръцете му и никой не можеше да му я отнеме. Джак тръгна заднешком към предния трюм.

— Не мърдай! — изрева Кузум.

Беше толкова разгневен, че от устата му се разхвърчаха пръски слюнка и пяна.

— Още една крачка и ще кажа на ракшасите къде сте. Ще ви разкъсат на парчета. Ела тук и да се бием, както се споразумяхме.

Джак поклати глава.

— Тогава нямах какво да губя. А сега имам Вики.

Нямаше никакво намерение да я пуска.

— Нямах ли малко доблест? Нали се съгласи да се бием?

— Излъгах — отговори Джак и натисна спусъка.

Струята напалм порази Кузум право в гърдите, обхвана го и го погълна. Той издаде пронизителен и дрезгав писък и протегна ръка към Джак и Вики. Сетне горящото му тяло се скова. Той падна от платформата с протегнатата ръка, като се мятеше и се гърчеше конвулсивно. Джак обърна лицето на Вики към себе си, за да не гледа. Накани се да пусне срещу Кузум още една струя напалм, но индусът се олюля, завъртя се и се строполи мъртъв пред ракшасите си...

Чудовищата пощуряха!

Започнаха да подскачат лудешки и да се дерат едно друго. Не можеха да намерят Джак и Вики, затова се сбиха помежду си. Сякаш демоните от ада бяха решили да се разбунтуват. Всички, с изключение на един...

Ракшасът с белега на долната устна стоеше настрана. Стрелкаше очи във всички посоки, сякаш усещаше присъствието на хората, макар че не ги виждаше.

Понесъл Вики, Джак тръгна по коридора към предния трюм. Там се боричкаха три ракшаса, преплели тела. Джак ги напръска с напалм, после се обърна и хукна.

Преди да влезе в предния трюм, той насочи огнената струя първо пред себе си, за да обезвреди ракшасите, които се криеха в дъното на коридора, сетне към пода, за да унищожи малките и да ги отстрани от пътя си. Скочи на платформата и натисна най-горното копче.

Асансьорът започна да се издига и Джак понечи да остави Вики на дъските, но тя не искаше да се отдели от него. Ръцете ѝ бяха вкопчени във врата му. Със свободната си ръка той бръкна в сандъка с бомбите и нагласи часовниковите им механизми за 4:45. Дотогава оставаха по-малко от двацет минути.

Ракшасите започнаха да нахлуват в предния трюм през люка и отворите на щирборда. Видяха, че платформата се издига и се отправиха към нея.

— Те идват за мен, Джак! — изпищя Вики. — Не им позволявай да ме хванат!

— Всичко е наред, Викс — каза колкото може по-утешително той и насочи огнената струя към тях.

Когато платформата най-послед се отдалечи извън обсега им, Джак се отпусна. Падна на колене и зачака асансьорът да стигне догоре.

Изведнъж от тълпата се откъсна един ракшаса и се хвърли нагоре. Джак се стресна, изправи се и насочи горелката към него.

— Това е онзи, който ме доведе тук! — извика Вики.

Джак го позна. Ракшасът с белега на устната полагаше последни усилия да хване Вики. Пръстите на Джак натиснаха спусъка, но пламъкът не стигна до чудовището. Ноктите на ракшаса за малко не се вкопчиха в платформата, но сигурно успя да се закачи за долната ѝ част, защото асансьорът се разтресе и изскърца, но продължи да се изкачва. Джак не знаеше дали ракшасът се държи отдолу, или е паднал, ала нямаше намерение да поглежда.

Занесе Вики до вътрешния ъгъл на платформата и зачака там, стиснал огнепръскачката. Показах ли се ракшасът, щеше да запали главата му.

Но чудовището не се появи. Когато асансьорът спря, Джак пусна Вики, за да се изкачи по стълбата преди него. От гънките на мократа ѝ нощничка падна нещо — огърлицата на Кузум.

— Сложи си я, Викс — рече той и понечи да я закопчае на шията ѝ.

— Не! — изпищя детето и блъсна ръцете му. — Не я искам!

— Моля те, Викс. Виж, и аз имам същата.

— Не!

Тя тръгна нагоре по стълбата. Джак напъха огърлицата в джоба си. Вики непрекъснато поглеждаше към края на платформата. Вече се боеше от всичко.

Изчака я да мине през люка, сетне я последва, без да изпуска от очи края на платформата. Бързо се промъкна през тесния отвор и вдъхна соления нощен въздух.

Вики сграбчи ръката му.

— Как ще избягаме оттук, Джак? Аз не мога да плувам.

— Няма да се наложи, Викс. Докарал съм лодка.

Той я хвана за ръката и я заведе до трапа. Щом видя гумената лодка, Вики се отскубна от него и хукна надолу по стълбите. Джак се обърна към палубата и се вцепени. Забеляза някакво движение между двата трюма. Или така му се стори. Нервите му бяха изопнати до скъсване. Във всяка сянка му се привиждаше ракшаса.

Слезе на кея, обърна се и заля с огън трапа и палубата. Горелката изсъска и потрепери в ръката му. Огнената струя секна. Цилиндърът с напалм беше празен. От горелката излизаше само въглероден окис. Джак разхлаби ремъците на огнепръскачката и я остави на най-долното стъпало на горящия трап. По-добре да се взриви с кораба, отколкото да плава из залива. После развърза найлоновото въже и изтласка лодката от кея.

Беше успял!

Прекрасно чувство — двамата с Вики бяха живи и здрави и се бяха измъкнали от товарния кораб. А само допреди няколко минути беше почти загубил надежда. Ала още не бяха в безопасност. Трябваше да се отдалечат достатъчно от кораба и да стигнат до брега, преди да са избухнали бомбите.

Стисна греблата и започна да гребе, като гледаше как товарният кораб чезне в мрака. Манхатън беше зад гърба му и се приближаваше с всеки удар на веслата. Джиа и Ейб сигурно още не се виждаха. Вики клечеше на кърмата на лодката и обръщаше глава ту към кораба, ту към сушата.

Джак загреба по-бързо. Усилието му причини изненадващо малко болка. Би трябвало сега да бъде в агония от дълбоката рана в

лявото рамо, от многобройните рани по тялото, където плътта му беше откъсната от зъбите на жестоките малки ракшаси. Огърлицата явно имаше лечебна сила.

Но наистина ли можеше да запазва младостта? И после, когато я махнеш, изведнъж да остарееш? Ето защо Колабати бе отказала да му я даде, когато бяха заключени в лоцманската каюта. Наистина ли в момента Колабати се превръщаше в старица? Джак си спомни как крадецът Рон Даниелс се кълнеше, че предишната нощ не е ограбвал възрастна жена. Вероятно това обясняваше страстта на Колабати — Джак ѝ бе върнал огърлицата.

Бяха на половината разстояние до брега. Джак пусна едното гребло и докосна огърлицата на врата си. Може би нямаше да е лошо да я задържи. Човек никога не знае кога...

— Какво беше онова? — попита той. — Видя ли нещо?

Вики поклати глава.

— Сигурно някоя риба.

Джак знаеше, че в нюйоркския залив няма толкова големи риби. Вероятно огнепръскачката бе паднала във водата. Това би било прекрасно обяснение за силния плясък. Но колкото и да се опитваше, Джак не можеше да го приеме.

Побиха го ледени тръпки от страх. Започна да гребе още по-бързо.

28.

Джиа не можеше да държи ръцете си на едно място. Те сякаш се движеха сами. Беше сигурна, че ще полудее, ако скоро не се случи нещо. Струваше й се, че Джак е заминал преди цяла вечност.

Беше направила пътека в пясъка от ходене напред-назад. Спря и се вторачи в товарния кораб. Доскоро той беше само една сянка, но преди няколко минути лумна в пламъци. По корпуса му се стрелкаше огнена линия. Ейб каза, че Джак действа с огнепръскачката, но нямаше представа какво е намислил. През бинокъла му се струвало, че гори трапът, следователно Джак изгарял мостовете след себе си.

Джиа продължи да чака — по-разтревожена от всякога — за да види дали Джак ще доведе Вики. И изведнъж съзря една жълта точка, както и ритмичните проблясвания на греблата, които се потапяха и излизаха от водата.

— Джак! — извика тя. Съзнаваше, че той няма да я чуе, но не можеше да се сдържа повече. — Намери ли я?

След секунди се разнесе пискливото гласче, което толкова много обичаше.

— Мамо! Мамо!

Обзе я радост и облекчение. Джиа избухна в сълзи и се приближи до края на кея, готова да скочи и да заплува към лодката. Ала Ейб я хвана.

— Само ще ги забавиш — рече той и я дръпна. — Ще стигнат по-бързо, ако стоиш тук.

Джиа едва успяваше да се владее. Гласът на Вики не й беше достатъчен. Трябваше да докосне и да прегърне детето си, за да се увери, че е отново при нея. Но Ейб имаше право — трябваше да остане на кея.

Някакво движение на ръката на Ейб привлече вниманието й. Той бършеше сълзите си. Джиа го прегърна през кръста.

— От вятъра е — подсмърчайки каза той. — Очите ми са много чувствителни.

Тя кимна и пак се вторачи във водата. Повърхността ѝ беше гладка като стъкло. Нямаше никакъв ветрец. Лодката се приближаваше бързо.

След няколко минути Джиа видя Вики, която клечеше срещу Джак, усмихваше се и махаше с ръка.

Лодката се допря до кея и Джак ѝ подаде Вики.

Джиа я притисна до гърдите си. Да, това беше нейната Вики! Жива и здрава! Замаяна от радост, тя я завъртя, като я целуваше, милваше и обещаваеше, че никога няма да я оставя сама.

— Задушаваш ме, мамо!

Джиа отслаби прегръдката си, но не я пусна.

Вики започна да шепне в ухото ѝ.

— Едно чудовище ме измъкна от спалнята, мамо. Понесе ме, скочи в реката и...

Чудовище... Значи Джак не беше откачил. Джиа го погледна. Той стоеше до Ейб и ѝ се усмихваше, но непрекъснато поглеждаше през рамо към водата. Изглеждаше ужасно — целият в кръв и със скъсани дрехи. Но в очите му блестеше гордост.

— Никога няма да забравя това, Джак — каза тя, а сърцето ѝ беше готово да се пръсне от благодарност.

— Не го направих само заради теб — отговори той и пак погледна към водата. Какво ли търсеше? — Ти не си единствената, която обича Вики.

— Знам.

Джак беше неспокоен. Погледна часовника си.

— Да се махаме оттук, а? Не искам да ме хванат, когато корабът избухне. Да се качваме в микробуса.

— Да избухне ли?

Джиа не разбираше какво става.

— Да. Бум! Сложих десетина запалителни бомби, които ще се взривят след около пет минути. Вие с Вики се качете в микробуса, а ние ще дойдем след малко.

Двамата с Ейб започнаха да издърпват лодката на брега.

Джиа отваряше вратата на микробуса, когато чу силен плисък и вик зад гърба си. Обърна се и застина от ужас при вида на някакъв черен, мокър и лъскав силует, който излизаше от водата. Съществуването изскочи на кея и се блъсна в Джак, който падна с главата напред в

пясъка. Все едно не го видя, че е там. Джиа чу, че Ейб извика: „Господи!“, блъсна чудовището с лодката, но то протегна нокти и я съдра.

Това беше един от ракшасите, за които им бе разказал Джак. Нямаше друго обяснение.

Вики изпищя и скри лице в косите на майка си.

— Това е чудовището, което ме отвлече, мамо! Не ме давай!

Нещото се приближи до Ейб и се извиси застрашително над него. Той захвърли спуканата лодка и отстъпи назад. В ръката му изневиделица се появи пистолет. Започна да стреля. Улучи съществото шест пъти, но куршумите не му оказаха никакво въздействие. Джиа ахна, като видя, че Ейб се спъна на ръба на кея. Разпери ръце и се опита да запази равновесие, но падна във водата и се скри от погледа ѝ.

Ракшасът мигновено загуби интерес към него и се обърна към Джиа и Вики. Очите му се фокусираха в тях и той се втурна напред.

— Той пак идва да ме вземе, мамо!

Джиа видя, че Джак се претърколи и се изправи на колене. Разтърси глава и се огледа, сякаш не знаеше къде се намира. Тя набута Вики в микробуса и седна зад волана. Превъртя ключа, но преди да успее да включи на скорост, ракшасът стигна до микробуса.

Двете с Вики започнаха да пицят, когато ноктите на чудовището пронизаха металния капак. То се издърпа отгоре и застана пред стъклото. Отчаяна, Джиа включи на задна скорост и натисна газта. Микробусът потегли сред облаци от летящ пясък и за малко не изхвърли ракшаса...

Но съществото запази равновесие, разби стъклото и посегна към Вики. Джиа се хвърли надясно, за да закрие Вики с тялото си. Микробусът заседна в пясъка и спря. Джиа чакаше ноктите на чудовището да се впият в гърба ѝ, но не усети болка. Дочу обезумял човешки вик.

Вдигна глава. Ракшасът беше още върху капака на микробуса, но вече не протягаше ръце към Вики. Чудовището се опитваше да се избави от хватката на някакво привидение, което се бе вкопчило в гърба му.

Джак! И викът се бе изтръгнал от неговото гърло. Джиа зърна лицето му — толкова изкривено от ярост, че приличаше на безумец.

Вратните му жили се опънаха, когато протегна ръце и заби нокти в очите на ракшаса. Съществуването започна да се мята напред-назад, но не можеше да го изхвърли от гърба си. Накрая посегна назад, освободи се от него и го запрати някъде надалеч.

— Джак! — извика Джиа.

Нямаше начин да спрат това чудовище.

Но вероятно можеше да го надбяга. Тя отвори вратата и слезе, като дърпаше Вики след себе си. Ракшасът я видя и се качи на покрива на микробуса. Джиа хукна. Обувките ѝ се напълниха с пясък и тя затъна. Събу ги, погледна през рамо и видя, че ракшасът се готви да скочи върху нея.

И в същия миг нощта се превърна в ден.

Блясъкът изпревари гръмотевицата от експлозията. Силуетът на приклепналият ракшаса се очерта на бялата светлина, която засенчи звездите. После се чу взривът. Ракшасът се обърна и Джиа разбра, че сега е моментът да избяга.

29.

Сякаш бяха допрели три нажежени до червено жезла до гърдите му.

Джак се претърколи на една страна и се опита да седне в пясъка, когато чу първата експлозия. Видя, че ракшасът се втурна към пламналия кораб, а Джиа побягна.

Кърмата на кораба се превърна в кълбо от оранжев пламък, последван веднага от бял блясък в предната част на корпуса — останалите запалителни бомби се бяха взривили едновременно. Към небето се вдигна пушек, огън и останки от кораба. Джак знаеше, че нищо няма да оцелее от този ад.

Всички ракшаси бяха мъртви. С изключение на един. И той заплашваше живота на двете същества, които Джак обичаше най-много на този свят. Обезумя, като видя, че чудовището посяга към Вики през счупеното стъкло на микробуса. Сигурно следваше заповедта, която Кузум му бе дал — да донесе човека, вкусил еликсира. Ракшасът приемаше мисията си много сериозно. Въпреки че неговият *Кака-джи* беше мъртъв, а Майката — изчезнала, чудовището имаше намерение да върне Вики на товарния кораб.

Джак чу плисък и се обърна наляво. Ейб се измъкваше от водата. Лицето му пребледня, като видя, че ракшасът е на покрива на микробуса. Нямахте да може да помогне на Джак.

Джиа не можеше да надбяга ракшаса, особено като носеше Вики. Джак трябваше да направи нещо. Но какво? Никога не се бе чувствал толкова безпомощен и слаб! Винаги беше в състояние да се противопостави, но не и сега. Силите му бяха изразходвани. Не знаеше как да спре ракшаса. След миг чудовището щеше да се обърне и да хукне след Джиа... и Джак нямаше да може да го спре.

Той се изправи на колене и изохка от болка. На гърдите и стомаха му имаше три дълбоки рани — там, където ракшасът го бе одрал с ноктите си. Едва успя да стане. Пригответи се да препречи пътя на ракшаса. Знаеше, че няма да го спре, но поне можеше да го забави.

Чудовището скочи от покрива на микробуса и хукна... но не след Джиа и Вики, нито към Ейб. Изтича до края на кея и се вторачи в пламъците, обхванали гнездото му. Заливът се осея с метални отломки и горящи дъски, които съскаха и вдигаха пара, щом докоснеха водата. Ракшасът отметна назад глава и нададе неземеен вой — толкова нещастен и печален, че Джак го съжали. Целият смисъл на живота му бе изчезнал. Изрева още веднъж, после се гмурна във водата. Започна да плува с мощни удари и се насочи към петното от пламнало гориво. Джак си помисли, че чудовището иска да сподели съдбата на събратята си.

Джиа бързаше към Джак. Мокрият Ейб също се приближаваше към него.

— Едно време баба ми ме плашеше с приказки за зли духове — задъхан рече Ейб. — Ама сега наистина видях един от тях.

— Отиде ли си чудовището? — повтаряше Вики, като въртеше глава и се вглеждаше в дългите сенки, които пожарът хвърляше върху залива. — Наистина ли вече го няма?

— Свърши ли всичко? — попита Джиа.

— Така мисля. Надявам се.

Джак се обърна и тя ахна, като видя раните на гърдите му.

— Джак! Гърдите ти!

Той махна остатъците от ризата от разкъсаната си плът. Кървенето беше спряло и болката намаляла... Това явно се дължеше на огърлицата.

— Дребна работа. Няколко драскотини. Изглеждат много опасни, отколкото са всъщност. — После чу полицейските сирени и добави: — Ако не приберем нещата и не се разкараме отук, ще се наложи да отговаряме на много въпроси.

Двамата с Ейб сложиха съдраната гумена лодка в микробуса и се качиха. Този път зад волана седна Ейб. Той отстрани парчетата от счупеното стъкло с опакото на дланта си и включи мотора.

— Ще бъде истинско чудо, ако стигнем, без да ни спрат заради предното стъкло.

— Ще кажем, че са го счупили хулигани — рече Джак, после се обърна към Вики, която се бе сгушила в майка си, и погали ръчичката ѝ. — Вече си в безопасност, Викс.

— Да — усмихна се Джиа. — Благодаря ти, Джак.

Той видя, че детето заспива.

— Няма защо, такава ми е работата.

Джиа не отговори, само го хвана за ръката. Джак я погледна в очите и видя, че в тях вече не се спотайва страх. Отдавна копнееше за този поглед. Видът на спокойно заспалата Вики беше наградата за болките и ужаса му, а изражението в очите на Джиа го караше да се чувства блажен.

Тя се облегна назад и затвори очи.

— Наистина ли всичко свърши?

— За вас, да. За мен... има още един нерешен въпрос.

— Жената... — рече Джиа. Думата не прозвуча като въпрос.

Джак кимна и се замисли какво ли става с Колабати.

— Първо остави мен, Ейб. После закарай Джиа вкъщи.

— Но ти имаш нужда от лекар! — възрази тя.

— Лекарите задават твърде много въпроси.

— Тогава ела с мен. Ще почистя раните ти и ще ги превържа.

— Добре. Ще дойда веднага щом свърша работата в апартамента си.

Джиа присви очи.

— Защо е толкова важно да я видиш веднага?

— Взел съм нещо нейно и трябва да ѝ го върна — отговори той и посочи огърлицата на врата си.

— Не може ли да почака?

— Боя се, че не. Взех я, без да ѝ кажа, а разбрах, че тя отчаяно се нуждае от нея.

Джиа не отговори.

— Ще дойда веднага, щом мога.

Тя обърна лице срещу въздушната струя и се вторачи напред.

Джак въздъхна. Как да ѝ обясни, че жената може би остарява с години с всеки изминат час и вероятно вече е грохнала старица? Как да убеди Джиа в това, след като самият той не го вярваше?

Остатъкът от пътуването премина в мълчание. Ейб пое по Хъдсън Стрийт, сетне зави по Пето авеню и излезе на Сентръл Парк Запад. Видяха няколко полицейски коли, но ченгетата не забелязаха счупеното стъкло.

— Благодаря ти за всичко, Ейб — каза Джак, когато микробусът спря пред апартамента му.

— Искаш ли да те изчакам?

— Може да се забавя. Благодаря ти още веднъж. Утре сутринта ще си оправим сметките.

— Ще приготвя квитанцията.

Джак целуна спящата Вики и слезе. Беше схванат и раните го боляха.

— Ще дойдеш ли у нас? — попита Джиа и най-последно го погледна.

— Веднага, щом мога — отговори той, доволен, че поканата е още в сила. — Стига да искаш.

— Искам.

— Тогава ще бъда при теб след около час. Обещавам.

— Ще се справиш ли?

Джак ѝ беше благодарен за загрижеността.

— Разбира се.

Той тръсна вратата и ги изчака, докато потеглят. После започна да се качва към третия етаж. Стигна до вратата на апартамента си, извади ключа и взе да се колебае. Побиха го ледени тръпки. Какво ли го очакваше от другата страна? Искаше му се Колабати, която познаваше, да спи в леглото му. Щеше да остави двете огърлици на нощното шкафче и да тръгне към апартамента на Джиа. Това би било най-лесният начин. Колабати щеше да разбере, че брат ѝ е мъртъв, без да се налага да ѝ го казва. А сетне, когато се върнеше, тя щеше да си е отишла.

Отвори вратата и влезе в хола. Беше тъмно. Дори лампата в кухнята беше изгасена. Единствената слаба светлина мъждукаше от спалнята. Чуваше се дишане — учестено, неравно и хъхрещо. Джак се приближи до вратата.

— Колабати?

Разнесе се тежка въздишка, кашлица и стенание. Някой се надигна от леглото. Една съсухрена, излиняла и прегърбена фигура с тънки рамене пристъпи към него и Джак по-скоро почувства, отколкото видя протегнатата ѝ ръка.

— Дай ми я!

Гласът приличаше на приглушено стържене — досущ змия, пълзяща в сухо сено.

— Върни ми я!

Но ритъмът и произношението бяха непогрешими — това беше Колабати.

Джак се опита да каже нещо, но гърлото му беше пресъхнало. С треперещи ръце той откопча огърлицата от врата си, после извади огърлицата на Кузум.

— Връщам ти я с лихва — успя да изрече той и пусна двата накита в протегнатите ѝ длани, отбягвайки допира до кожата ѝ.

Колабати или не разбра, или ѝ беше все едно че вече притежаваше две огърлици. Обърна се бавно и закуцука към спалнята. Светлината я озари за миг. Джак се извърна при вида на сбръчканото ѝ тяло, прегърбените рамене и подутите от артрит стави. Колабати беше старица. Тя се скри зад ъгъла и Джак остана сам в стаята.

Обзе го непреодолима немощ. Приближи се до креслото край прозореца, който гледаше към улицата, и седна.

Най-после всичко свърши.

Кузум и ракшасите му бяха мъртви. Вики беше в безопасност в дома си. Колабати се подмладяваше в спалнята. Джак изпита настойчиво желание да се промъкне там и да види как се преобразява... да наблюдава как става млада. Може би едва тогава щеше да повярва във вълшебствата.

Вълшебства... Въпреки всичко, което видя и преживя, още му беше трудно да повярва в тях. Нямаше логика. Те не се подчиняваха на правилата...

И все пак — защо да не види как всъщност Колабати се подмладява?

Опита се да стане, но установи, че не може. Нямаше никакви сили. Отпусна се и затвори очи. Спеше му се...

Стресна го някакъв шум. Отвори очи и разбра, че е задрямал. Небето беше озарено от мъглявата млечнобяла светлина на зората. Беше спал най-малко един час. Някой се приближаваше зад гърба му. Опита се да се обърне, но откри, че може да движи само главата си. Раменете му бяха приковани към креслото и бяха толкова немощни...

— Джак?

Това беше гласът на Колабати. Младата Колабати, която познаваше.

— Добре ли си, Джак?

— Да — едва отговори той.

Огърлицата беше на шията ѝ. Не беше на трийсет както преди, но възрастта ѝ можеше да се определи на около четирийсет и пет години.

— Не, не си! Креслото и подът са в кръв!

— Ще се оправя.

— Вземи. Дай да ти я сложа.

Тя извади огърлицата на Кузум.

— Не!

Джак не искаше да има нищо общо с огърлиците.

— Не се прави на идиот! Тя ще ти даде сили, докато те закарат в болница. Раните ти започнаха да кървят, след като я махна.

Тя понечи да сложи огърлицата на врата му, но той извърна глава.

— Не я искам!

— Ще умреш без нея, Джак!

— Няма. Ще оздравея — без вълшебства. Моля те, върви си.

Очите ѝ изглеждаха тъжни.

— Сериозно ли говориш?

Той кимна.

— И двамата имаме по една огърлица. Можем да живеем дълго. Няма да сме безсмъртни, но ще продължаваме да живеем. Без болести, с малко болка...

Много си хладнокръвна, Колабати.

Дори не помисли за брат си. Не попита дали е мъртъв. Как е умрял? Джак си спомни как му бе казала да вземе огърлицата на Кузум и да ѝ я донесе, твърдейки, че без накита брат ѝ ще загуби властта си над ракшасите. Това отчасти беше вярно — Кузум нямаше да контролира ракшасите, защото би умрял без огърлицата. Кузум бе направил всичко възможно да намери нейната огърлица, а Колабати не я беше грижа за него. Тя не знаеше какво е да си длъжник, когато са ти направили услуга. Говореше за почтеност, но не притежаваше това качество. Макар и луд, Кузум беше десет пъти по-човечен от нея.

Ала в момента Джак не можеше да ѝ обясни всичко това. Нямаше сили. Пък и тя едва ли би го разбрала.

— Моля те, върви си — повтори той.

Тя грабна огърлицата и я вдигна високо.

— Добре! Мислех, че си достоен за нея, че си човек, готов да удължи живота си докрай и да го изживее пълноценно, но разбирам, че съм сгрешила! Затова стой тук, в локвата от собствената си кръв, и умри, щом искаш! Такива като теб не ми трябват! Не ме интересува!

Колабати напъха втората огърлица в гънките на сарито си и мина покрай Джак. Той чу, че вратата на апартамента му се затвори с трясък и разбра, че е останал сам.

Опита да се изправи, но болка прониза всяка частица от тялото му. Сърцето му затуптя и дишането му се учести.

Умираще ли?

При други обстоятелства тази мисъл би го хвърлила в паника, но в момента умът му беше скован като тялото. Защо отказа да вземе огърлицата? Можеше да я задържи поне за известно време. Какво се опитваше да докаже, като седеше тук, а кръвта му изтичаше по креслото и килима? Разсъдъкът му беше замъглен.

В стаята беше студено — влажен студ, който проникваше в костите му. Опита се да забрави за него и се замисли за изминалата нощ. Свърши хубава работа... Вероятно спаси цяла Индия от един кошмар. Не че го беше грижа за Индия. Само Джиа и Вики имаха значение за него. Той беше...

Телефонът иззвъня.

Беше невъзможно да вдигне слушалката.

Кой ли беше? Джиа? Може би. Сигурно се чудеше къде е. Надяваше се да е така. Вероятно щеше да дойде да го потърси. Може би щеше дори да пристигне навреме. Дано. Джак не искаше да умира. Искаше да живее дълго с Джиа и Вики. И да помни тази нощ. Бе успял да въздейства върху хода на събитията. Той беше решаващият фактор. Гордееше се с това. Дори баща му би се гордял с него... Ако можеше да му разкаже.

Джак затвори очи — трябваше да полага огромни усилия да ги държи отворени.

И зачака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.